

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β!
ΑΡΙΘ. 81

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ

ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1, Β

ΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

Οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (Α' 1-26, Β' 27-58, Γ' 53-78) χρυσόδοτοι, πωλούνται εις τὰ γραφεία μας, ἑκαστος δραχμὰς 125. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλονται ἀντὶ δραχμῶν 150

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώ-
του καὶ οἰ-
ουδήποτεμέ-
ρουστοῦ σώ-
ματος χρη-
σιμοποιήσα-
τε τὸ παγ-
κοσμίου φή-
μης Βιεννέ-
ζικον καλ-
λυντικὸν ὑ-
περτριχῶ τι-
κόν **RAPIDEN-**
τὴν ὁποῖον
ἐκάλειφει
ἐπὶ πάντος
τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα. Συγχρόνως
τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ καλλυντικῶν συστα-
τικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα τὴν ἀπαλότητα
ἐλευθέρου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα

ERMANI MARX
Στοὰ Φρέξη 59 (Πρῶτος ὄροφος) Ἀθήναι

Μὴν ἀποφασίζετε νὰ φωτογραφισθῇτε
πρὶν ἐπισκεφθῇτε τὸ ἀτελιὲ τοῦ μοναδι-
κοῦ καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρῶνη 57 Ἀθήναι

Εἰδικότης εἰς τὰς μεγεθύνσεις

Ἀπόδοσις φυσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεὰν

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Σεῖς ποὺ φοβεῖσθε νὰ γελᾶσθε,
μάθετε ὅτι τὰ θαμπὰ καὶ κίτρι-
νισμένα δόντια μετασχηματίζονται ἀ-
μέσως σὲ κατάσπρα καὶ γυαλιστε-
ρά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις
εἰς τὴν **ΚΟΛΥΝΟΣ**.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδό-
κητα. Ἐνὰ μόνον βουρτσισμὸς μὲ
ΚΟΛΥΝΟΣ ἐπὶ ἑποῦς ψήκτρας
θὰ σᾶς πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιοτή-
τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κρέ-
μας. Ἡ **ΚΟΛΥΝΟΣ** χρησιμοποιοῖται
οὐσιαστικὰ πρῶτης ποιότητος μὴ

ΚΥΡΙΕΣ εἰάν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-
γορα κατάσπρα καὶ γυαλιστερά δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴ ὁδον-
τόκρεμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τὶς
κίτρινες κηλίδες.

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.

Μὲ μιά καταπληκτικὴ ταχύτητα
τὰ δόντια σας θὰ πάρουν μιὰ και-
νούργια λάμψη καὶ λευκότητα ποὺ
δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐλα σας θὰ
ἐξυγιανθοῦν. Βεβαιώσατε εἰς ἡ ἰδί-
ες τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα
τῆς **ΚΟΛΥΝΟΣ**.

Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιοῦσα τὴν
ὁδοντόκρεμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΛΟΠΛΥΜΜΕΝΑ ΡΟΥΧΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΥΛΑ

ΝΤΕΣΤΡΕ

Ζητήσατε από τὸν παντοπώλην σας καὶ προσέχετε
τὴν Μάρκαν

ΝΤΕΣΤΡΕ

STE AME DES USINES DESTREEE

Μάτια που λάμπουν σαν ἄστρα
λη ἄλκυα, πρόσωπο ροδόκρino,
ρίδες σαν κρόσια μετάξινα, ἀπο-
χρησιμοποιῶσαι διαρκῶς

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

“ΤΑΝΙΤ

Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος : ΜΟΝΗ ΑΙΤΙΑ Τῆς
ΡΑΤΟΣ εἶναι τὸ ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ
τῶν φθειρομένων κυττάρων τοῦ σώματος
μόνον εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, λέγουν οἱ σοφοὶ
λόγοι.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἀναχωροῦσα
τοίρεα καλλυντικῶν «ΤΑΝΙΤ» παρασκευά-
σαν τὸ περίφημον τονωτικὸν ζωϊκὸν ἔλαιον
κυττάρων ΒΙΟΝΑΛ, ὅλα τὰ καλλυντικὰ
ΠΟΥΔΡΑΝ (εἰς 9 ἀποχρώσεις, ὥστε νὰ
ζεταὶ σὲ κάθε ἀπόχρωσιν δερματος) ΚΡΕ-
ΜΠΡΥΝΕΤ-ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ, ΡΙΜΜΑΝ
ΒΛΕΦΑΡΙΝΗΝ «ΤΑΝΙΤ», πού σὰς ἀσφα-
ΔΙΑΡΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΤΑ, ΝΕΑΝΙΚΗ

Τὰ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ «ΤΑΝΙΤ» πωλοῦνται
ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Καταστήματα
εἰδῶν Πολυτελείας.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ “ΤΑΝΙΤ

Περικλέους 31 (ἄνω πάτωμα)

Τηλ.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΖΩΗ

Τὰ λόγια τῆς μπερ-
δευαν στὰ χεῖλη, ἐνῶ ἀπ’
τὰ μάτια τῆς ἀρχισαν νὰ
κυλοῦν ἀθελά τῆς, σὲ χον-
τροὺς κόμπους, τὰ δάκρυα.

Ὁ σοφὸς ἐπιστήμονας
κάρφωσε τὰ γεμάτα καλωσύνη μάτια του
στὴ μορφή της, πού εἶχε πάρει τὴ χλω-
μάδα μαραμμένου κρίνου καὶ ρώτης.

— Τὸν γνωρίζετε λοιπὸν; Εἶχε δίκην
ἡ προϊσταμένη πού μοῦπε ὅτι σὰς τάρα-
ξε πολὺ ἡ ἐδῶ παρουσία του;

— Ἀπαντήστε μου, γιατρέ μου εὐκρινά
καὶ θὰ σὰς μιλήσω, ὅστερα, σὰν σὲ πατέρα.

— Πρόκειται γιὰ μὴ τρομερὴ ἐξάντλη-
ση ἀπὸ μελαγχολία, πού τούφερε ἀνο-
ρεξία, καὶ φυσικὰ ἀτροφία κι’ ἐξασθέ-
νηση τῆς καρδιάς τρομακτικῇ. Ἐνα μι-
κρὸ κρυστάλλωμα, μπορεῖ νὰ τὸν κάνει ἀ-
μέσως φυματικὸ, μὴ συγκίνηση, νὰ τὸν
σκοτώσῃ, ἢ νὰ τὸν γιάνη, κατὰ τὸ εἶδος
τῆς. Πάντως, χωρὶς τὴ δεύτερη αὐτῇ συγ-
κίνηση, τὴν εὐχάριστη, πού πρέπει νὰ δο-
θῇ σιγὰ—σιγὰ, εἶναι χαμένος... Λοιπὸν;

Ἡ ἀδελφὴ Ἀλμπερτίνη πῆρε ἕνα κά-
θισμα, τῶφερε κοντὰ στὸ γιατρὸ καὶ μὲ
φωνὴ σβυσμένη εἶπε...

— Πρὶν ἀποφασίσω νὰ ἀφοσιωθῶ στὸ
θεό, καὶ νὰ γίνω ἡ ἀδελφὴ Ἀλμπερτίνη,
ἤμουν μὴ ἀριτωμένη, φαίδρῃ, ἐννοιαστὴ
κοπέλλα, πού ἡ εὐτυχία μου χαμογελοῦ-
σε τὸ γλυκύτερό της χαμόγελο... καὶ μ’ ἐ-
λεγαν Μάρθα Μπλεριώ. Γνώρισα τότε
τὸν Ζάκ Ἀργκιλέν, νέο, ὠραῖο, πλούσιο,
εὐγενικό, σπουδαστὴ τῶν μαθηματικῶν
πού τὸν ἀγάπησα θερμὰ καὶ πού ἀνταπο-
κρίθηκε στὸν ἔρωτά μου. Οἱ γονεῖς μας
ἐδέχθησαν μ’ εὐχαρίστηση αὐτὸ τὸ εἰδύ-
λιο καὶ μὰς ἀρρεβώνισαν... Ὁ γάμος μας
θὰ γινόταν μετὰ ἕνα χρόνον, πού ὁ Ζάκ
θάπαιρνε τὸ διπλῶμά του...

Ἀναστέναξε βαθεῖα καὶ συνέχισε.

— Δυστυχῶς, στὸ μεταξὺ αὐτό, οἱ γο-
νεῖς μου πέθαναν στὴν ἐπιδημία τῆς

γρίπης καὶ κακοὶ συγγενεῖς ἐξανεμήσανε τὴ μικρὴ περι-
ουσία πού μ’ ἄφισαν... Τότε...

— Καταλαβαίνω, δυστυχισμένη μικρούλα. Οἱ γονεῖς τοῦ
νέου μετάνιωσαν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ σὲ πάρῃ ὁ γυῖός
τους.

— Νάταν μονάχα αὐτὸ !.. Ἀναστέναξε ἡ κόρη. Ἐπειδὴ
ὁ Ζάκ δὲ θὰ δεχόταν νὰ μ’ ἐγκαταλείψῃ γιὰ τὸ χρῆμα, τὸν
ἐπεισαν ὅτι τὸν ἀπατοῦσα, πρᾶγμα πού τ’ ἀπέδειξαν καὶ
μὲ ψευδομάρτυρες... Χωρὶς νὰ ζητήσῃ νὰ μὲ δῇ τότε, μοῦ
στείλε ἕνα γράμμα, πού μὲ κατηγοροῦσε ὅτι τὸν ἔκανα δυ-
στυχή καὶ μοῦ ἀνήγγειλε τὴ φεύγει στὸ ἀγνωστο γιὰ νὰ μὲ
ξεχάσῃ, ἂν αὐτὸ γίνῃ ποτὲ δυνατό.

Σκούπισε τὰ δάκρυα πού κυλοῦσαν στὰ μάγουλά της
κι’ ἐπανελάβε.

— Τὸν ἔχασα καὶ μόνῃ ὅπως ἤμουνα στὸν κόσμο, ζητή-
σα τὴ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου στὸ μοναστήρι, κι’ ἀπὸ κεῖ
στὸ νοσοκομεῖο αὐτό, πού ὅστερα ἀπὸ τρία ὁλόκαιρα χρό-
νια τὸν ξανάβιδά σήμερα στὰ χάλια αὐτά...

Σώπασε γιὰ λίγες στιγμὲς καὶ ξανάειπε...

— Ἴσως ἂν τοῦ μιλοῦσα, ἂν τοῦ ἀπεκάλυπτα τὴν ἀλή-
θεια, νὰ τοῦ ξανάβιδά τὴν ὁγέα καὶ τὴ χαρὰ... Μὰ τώρα
πιὰ δὲν ἀνῆκω οὔτε σ’ αὐτὸν οὔτε σὲ μένα... Εἶμαι...

Ὁ γιατρὸς τῆς ἔπιασε τὸ χέρι, τὸ χαϊδεῖσε τρυφερὰ κι’
εἶπε ἔντονα.

— Εἶσαι καὶ πάλι ἡ Μάρθα Μπλεριώ, πού ἔχεις ὅλα τὰ
δικαιώματα νὰ χαρῇς τὴ ζωὴ, πού ἀνθρώποι ἀνάξιοι νὰ
λέγονται χριστιανοὶ, θέλησαν νὰ σοῦ στερήσουν ! Ὁ θεὸς
δὲν εἶναι σὰν αὐτοὺς γιὰ νὰ θελήσῃ νὰ μαραγκιάσῃ τὴν ὁ-
μορφιά πού σοῦ χάρισε στοὺς τέσσερες τοίχους ἑνὸς μο-
ναστηρίου, ἢ ἐνὸς σανατορίου... Ἐγὼ πέρνω αὐτὴ τὴν εὐ-
θύνη... Ἐλα, πάμε νὰ δοῦμε τὸν ἄρρωστο, πού τοῦ εἶσαι
ἡ ζωὴ !..

Καὶ ὅπως ἡ νέα ἔμενε διστακτικῇ, τὴν ἔπιασε ἀπ’ τὸ χέρι
καὶ τὴν ἔφερε πρὸς τὸ θάλαμον, ὅπου τὴν περίμενε ἡ γλυ-
κύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ ἔρωτας.

ΚΛΟΤΙΛΔΗ ΜΕΡΖΑΝ

Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΛΕΠΙΔΑ

Ο άστυνομικός έπιθεωρητής Ντρκ Μαρτέν εΐχεν ύ ποβάλει την πα- ραίτησή του στή Σκώτλαντ Γιάρντ. Οικονομικώς άνεξάρ- τητος από μιά κληρονομιά που έλαβε ξαφνικά, έλογάρια- ζε νά περάση τόν καιρό του συγγράφοντας τ' άπομνημο- νεύματά του.

Τήν τελευταία όμως ήμέρα τής ύπηρεσίας του έλαβε τή διαταγή νά συλλάβη τόν Λεβιν Φίνυ που καταζητούσαν για τήν κλοπή τής Τραπεζής Χέλμπρου. Καί ο Ντρκ Μαρ- τέν εΐχε τήν τύχη ν' άνακαλύψη τό Λεβιν, σ' ένα μικρό ρεστοράν του Σόχο, τή στιγμή που τελείωνε τό γεύ- μα του.

—Τί συμβαίνει; τόν ρώτησε φιλικά ο λωποδύτης, ένώ έ- παρνε τό καπέλλο του κι' έτοιμαζόταν νά φύγη. Νά με κρεμάσουν, άρχηγέ μου, άν περίμενα ποτέ νά σάς συναν- τήσω έδω.

—Άφισε τά λόγια κι' άκολούθησέ με. 'Ο έπιθεωρητής Σνέντ θέλει άπαραιτήτως νά σοϋ μιλήση για τήν ύπόθεση τής Τραπεζής Χέλμπρου.

Ο Λεβιν Φίνυ άνασάγκωσε άδιάφορα τούς ώμους του. Στά πονηρά καί εύκλιητα χαρακτηριστικά του προσώπου του έζωγραφίστηκε ή περιφρόνηση.

—Τής Τραπεζής Χέλμπρου, εΐπατε; Δέν έχω καμμιά σχέ- ση με τήν ύπόθεση αυτή. Καί παραξενεύομαι μαζί σας, κύριε Μαρτέν, γιατί έσείς δέν μπόρεΐ νά μη ξέρετε πώς έγώ δέν άνατινάσσω τά χρηματοκιβώτια, άφού δέν μετα- χειρίζομαι ούτε δυναμίτη ούτε έκρηκτικές ύλες. 'Η είδικό της ή δική μου είναι οί κλειδοριές.

—Τί έκανες τήν Τρίτη τό βράδυ στις δέκα ή ώρα;

—Ο λωποδύτης άρχισε νά γελάει με τήν καρδιά του.

—Δέν θά με πιστεύατε άν σάς τό έλεγα.

—Τί έχεις νά χάσης άν μου τό πής; τού άπήντησε ο ά- στυνομικός που διασκέδαζε τώρα σ' αλήθεια με τούς άφε- λείς τρόπους τού γέρο Φίνυ. Νά είσαι βέβαιος πώς δέν θά καταχρασθώ τής έμπιστοσύνης σου.

Ο Λεβιν Φίνυ δέν τού άπάντησε άμέσως. "Υστερα από μικρή σκέψη εΐπε:

—Ήμουν άσασχολημένος με μιά ιδιωτική ύπόθεσή μου. Μιά ύπόθεση για τήν όποια δέ θέλω νά μιλήσω έκτενέστε- ρα. Ήταν μιά δουλειά που δέν ήταν βέβαια πολύ παστρι- κιά, καί που ώστόσο στό βάθος της ήταν τ'μία.

—Σέ πλέρωσαν τούλάχιστον καλά; τόν ρώτησε ο Ντρκ.

—Πήρα έκατόν πενήντα λίρες ένάντι τού λογαριασμού. Σοϋ φαίνεται άπίστευτο ίσως, είναι όμως αλήθεια. Παρα- βίασα μερικές κλειδαριές. Ποτέ μου δέ μου είχαν τύχει παρόμοιες. Ήταν πολύπλοκες. Καί στήν δουλειά μου αυτή, έξακολούθησε με κάποια άνησυχία, συνέβηκε καί κάτι άλ- λο, τόσο άποκρουστικό καί φοβερό, που δέν θά ξαναρχί- σω παρόμοια δουλειά, καί άν ξέρω πώς τό χρηματοκιβώ- τιο που θά παραβιάσω είναι γεμάτο χρυσάφι. Μπορείτε νά γελάτε όσο θέλετε. 'Όσοσο μπωρ νά σάς άποδείξω άδιάψευστα ότι έπέρασα τήν νύχτα τής Τρίτης εις τά «Βα- σιλικά "Αρματα»-στό Σίτεστερς καί ότι στις όκτώ ή ώρα δείπνησα στό πανδοχείον καί στις ένδεκα ή ώρα τή νύχτα έκοιμήθηκα. Τέλος, κύριε Μαρτέν, σάς βεβαιώνω ότι για τήν ύπόθεση τής Τραπεζής Χέλμπρου πρέπει νά στράψετε σέ άλλους καί όχι σέ μένα. 'Εγώ βέβαια ξέρω τή σπείρα που έκανε τή διάρρηξη. Θά τήν ξέρετε ίσως κι' έσείς. "Ας σταματήσουμε όμως ως έδω, άρκετά εΐπαμε.

Ο Λεβιν Φίνυ έμεινε στή φυλακή όσο έχρειάστηκε για νά έξακριβωθή ή αλήθεια τού άλλου που έπρόβαλλε. 'Ο- ταν δέ πράγματι άπεδείχθηκε ότι εΐχε καταλύσει στό Παν- δοχείο «Βασιλικά "Αρματα», όπου μάλιστα εΐχε έγγραφή με τό πραγματικό του όνομα καί ότι στις ένδεκα τή νύχτα, τήν ώρα δηλαδή που οί διαρρηκται εύρίσκοντο ακόμη μέ- σα στήν Τράπεζα Χέλμπρου, αυτές πήγαινε νά κοιμηθή στό Σίτεστερς, ένα χωριό που βρίσκεται είκοσι λεύγες μακριά από τό Λονδίνο άφέθηκε έλεύθερος, καί ο Ντρκ Μαρτέν τόν προσεκάλεσε τότε νά φάνε μαζί.

Συνήθως μεταξύ τού άληθινου ντετέκτιβ καί τού επαγ- γελματίου λωποδύτου, δέν ύπάρχει κανένα μίσος. "Αλλωστε

ο Ντρκ ήταν έξαιρετικά φιλής στόν κύκλο τών δυτών όσο τών συναδελ- φών του.

—"Οχι, Μαρτέν, μή μένετε, γιατί θά σάς πω τήν άλλη μέρα.

Στή βιβλιοθήκη έπείληγκχαμ ο Μαρ- τέν έγινε δεκτός από μιά νεαρή γυναίκα, έ- ξαιρετικά όμορφη καί πολύ έξυπνη. Τής έ- ηλώσε ότι ήταν άστυ- νομικός καί μ' έλεγε:

—Ελα, άσε τίς φιλοσοφίες. Καίγεσαι όλόκληρο τήν έπιθυμία νά μου διηγηθής αυτή τήν ιστορία, τού- τωλύ έξυπνη. Τής έ- Μή διατάξης λοιπόν άλλα προχώρησε στό προκειμέ- νου.

—Θά σάς τά διηγηθώ όλα, ψιθύρισε, άλλα ύπό τήν νά μη φανερώσω όνόματα καί πρόσωπα. "Αλλως τωμάρι έκείνου που με χρησιμοποίησε, δέν άξίζει καί δαΐα πράγματα. Δέν τόν θαυμάζω καθόλου, μά δέ ζώ νά γίνωμαι σπιούνος.

Ο Λεβιν Φίνυ, ρούφηξε τόν καφέ του, που έκαιγε σπρώχνοντας μακριά τό φλυτζάνι του άρχισε τή δι-

—Ο άνθρωπος για τόν όποιο πρόκειται, εΐχε κακοτυχίες στή ζωή του, για διάφορα πράγματα. Ήταν μιά νύχτα, γνωριστήκαμε καί με πήρε στή

Ο Λεβιν σταμάτησε για λίγο τή διήγηση καί έφάνη

—Κύριε Μαρτέν, έξακολούθησε, δέν είμαι βέβαια μος άνθρωπος, άλλ' ύπάρχωμαι καί βρωμοδουλειές α- ηδιάζων. "Όταν έμαθα τί με ήθελε αυτός ο άνθρω- νόμισα, στήν άρχή πώς άστετευότανε. "Όταν είδα πώς έπέμενε, μου ήλθε ή σκέψη νά τόν στείλω στό βί- "Όστόσο ύπομόνεψα νά τόν άκούσω ως τό τέλος τής μιάς περιέργος έκ φύσεως, καί αυτό που μου ζητούσε καί έντελώς καινούργιο για μένα. 'Επρόκειτο άπλώς νά ρίξω μιά ματιά καί νά είδω άνάμεσα από τήν δα- δαρότυπα τί βρισκόταν πίσω από τήν πόρτα... Χωρίς θά τώ ούτε μιά λέξη παραπάνω για τήν ύπόθεση. λέξη δέν θά προσθέσω, έκτός μόνον ότι, καμμιά κλει- δέν αντίστάθηκε στήν τέχνη μου. "Ε, λοιπόν, όμολογώ οί κλειδαριές αυτές διαφυλάξανε καλά τό μυστικό

Σώπασε καί μ' όλες τίς προσπάθειες τού Ντρκ λησε νά εΐπη περισσότερα. "Αλλαξε άπότομα καί καί άρχισε νά μιλάη για τά μελλοντικά σχέδιά του. φευγε για τήν "Αμερική, όπου λογάριζε νά συνα- τόν άδελφό του, που ήταν ένας έντιμος εργολάβος δομών. "Εχωρισθσαν. Ο Ντρκ έπήςε κι' έκανε τήν- ρά του στόν άμέσως προεστειμένον τού Σνέντ, άλλ' δέν έπίστευσε ότι ήταν δυνατό ποτέ νά παρατήση Φίνυ τό έπάγγελμα τού λωποδύτου.

Ο Σνέντ εΐχε μεγάλη ύπόληψη στόν Ντρκ Μαρτέν έννοουσε νά τόν πειράξη. Κι' έπειδή στήν ύπηρεσία πάντοτε τυπικός, τού άνέθεσε νά κάνη άνακρίσεις εν- κλοπή ένός βιβλίου από τήν βιβλιοθήκη Μπέλιγκχαμ.

Ο Ντρκ Μαρτέν ήταν έπιτήδειος άστυνομικός. Εΐχε μεγαλώσει στόν Καναδά, όπου ο πατέρας ταν διορισμένος ως διεθυντής φυλακής, καί δέν τώ διζε νά συναναστρέφεται τούς πιο φοβερούς κρατου- "Ο Ντρκ έβασίλευε στό προαύλια τών φυλακών, κόμη μάθη πολλαπλασιασμό, ήξερε νά εξαφρίζει με τέχνη καί λεπτότητα μιά πολύτιμη καρφίτσα από μιά βάτα. Ο Πέτρος Ντυμπουά, καταδικασμένος σέ έσθ- σμά, τού εΐχε μάθει νά άνοιγν όλες τίς πόρτες με πλή φορκέτα τών μαλλιών. Καί ο περιβόητος "Αντρί- ο πειρατής τών καζίνων, έκτασκέυασε για τόν μικ- μικροσκοπική τράπουλα, σημαδεμένη άπλως καί μόν- νά τελειοποίηση τόν μικρό στή δύσκαλη τέχνη νά λύνη ήκαί νά διορθώνη τίς δυστοπίες τής τύχης.

Είς τήν άστυνομική σταδιοδρομία τού ο Μαρτέν θη τάχιστα καί γι' αυτό ο προεστειμένος του λυπότα κρινά που έφευγε.

Τή στιγμή που ο Ντρκ έβγαине από τό γραφείο "Αστυνομίας για ν' άσχοληθή με τήν κλοπή τού βι- βλίου

ρέθηκε άντιμέτωπος με τόν έπιθεωρητή Ντρκ Μαρτέν, ο όποιος έόυειπε ότι ο δικηγό- ρος Χάβελος ήθελε έ- ταν ιδιωτικό άστυνό- ο, κι' ότι τόν συνέ- τησε, άφού από αβ- οιο θάφευγε από τό μωμα. Ο Ντρκ ύπε- χέθη πώς θά πήγαινε τήν άλλη μέρα.

Στή βιβλιοθήκη έπείληγκχαμ ο Μαρ- τέν έγινε δεκτός από μιά νεαρή γυναίκα, έ- ξαιρετικά όμορφη καί πολύ έξυπνη. Τής έ- ηλώσε ότι ήταν άστυ- νομικός καί μ' έλεγε:

—Ελα, άσε τίς φιλοσοφίες. Καίγεσαι όλόκληρο τήν έπιθυμία νά μου διηγηθής αυτή τήν ιστορία, τού- τωλύ έξυπνη. Τής έ- Μή διατάξης λοιπόν άλλα προχώρησε στό προκειμέ- νου.

—Θά σάς τά διηγηθώ όλα, ψιθύρισε, άλλα ύπό τήν νά μη φανερώσω όνόματα καί πρόσωπα. "Αλλως τωμάρι έκείνου που με χρησιμοποίησε, δέν άξίζει καί δαΐα πράγματα. Δέν τόν θαυμάζω καθόλου, μά δέ ζώ νά γίνωμαι σπιούνος.

Ο Λεβιν σταμάτησε για λίγο τή διήγηση καί έφάνη

—Κύριε Μαρτέν, έξακολούθησε, δέν είμαι βέβαια μος άνθρωπος, άλλ' ύπάρχωμαι καί βρωμοδουλειές α- ηδιάζων. "Όταν έμαθα τί με ήθελε αυτός ο άνθρω- νόμισα, στήν άρχή πώς άστετευότανε. "Όταν είδα πώς έπέμενε, μου ήλθε ή σκέψη νά τόν στείλω στό βί- "Όστόσο ύπομόνεψα νά τόν άκούσω ως τό τέλος τής μιάς περιέργος έκ φύσεως, καί αυτό που μου ζητούσε καί έντελώς καινούργιο για μένα. 'Επρόκειτο άπλώς νά ρίξω μιά ματιά καί νά είδω άνάμεσα από τήν δα- δαρότυπα τί βρισκόταν πίσω από τήν πόρτα... Χωρίς θά τώ ούτε μιά λέξη παραπάνω για τήν ύπόθεση. λέξη δέν θά προσθέσω, έκτός μόνον ότι, καμμιά κλει- δέν αντίστάθηκε στήν τέχνη μου. "Ε, λοιπόν, όμολογώ οί κλειδαριές αυτές διαφυλάξανε καλά τό μυστικό

Σώπασε καί μ' όλες τίς προσπάθειες τού Ντρκ λησε νά εΐπη περισσότερα. "Αλλαξε άπότομα καί καί άρχισε νά μιλάη για τά μελλοντικά σχέδιά του. φευγε για τήν "Αμερική, όπου λογάριζε νά συνα- τόν άδελφό του, που ήταν ένας έντιμος εργολάβος δομών. "Εχωρισθσαν. Ο Ντρκ έπήςε κι' έκανε τήν- ρά του στόν άμέσως προεστειμένον τού Σνέντ, άλλ' δέν έπίστευσε ότι ήταν δυνατό ποτέ νά παρατήση Φίνυ τό έπάγγελμα τού λωποδύτου.

Ο Σνέντ εΐχε μεγάλη ύπόληψη στόν Ντρκ Μαρτέν έννοουσε νά τόν πειράξη. Κι' έπειδή στήν ύπηρεσία πάντοτε τυπικός, τού άνέθεσε νά κάνη άνακρίσεις εν- κλοπή ένός βιβλίου από τήν βιβλιοθήκη Μπέλιγκχαμ.

Ο Ντρκ Μαρτέν ήταν έπιτήδειος άστυνομικός. Εΐχε μεγαλώσει στόν Καναδά, όπου ο πατέρας ταν διορισμένος ως διεθυντής φυλακής, καί δέν τώ διζε νά συναναστρέφεται τούς πιο φοβερούς κρατου- "Ο Ντρκ έβασίλευε στό προαύλια τών φυλακών, κόμη μάθη πολλαπλασιασμό, ήξερε νά εξαφρίζει με τέχνη καί λεπτότητα μιά πολύτιμη καρφίτσα από μιά βάτα. Ο Πέτρος Ντυμπουά, καταδικασμένος σέ έσθ- σμά, τού εΐχε μάθει νά άνοιγν όλες τίς πόρτες με πλή φορκέτα τών μαλλιών. Καί ο περιβόητος "Αντρί- ο πειρατής τών καζίνων, έκτασκέυασε για τόν μικ- μικροσκοπική τράπουλα, σημαδεμένη άπλως καί μόν- νά τελειοποίηση τόν μικρό στή δύσκαλη τέχνη νά λύνη ήκαί νά διορθώνη τίς δυστοπίες τής τύχης.

Είς τήν άστυνομική σταδιοδρομία τού ο Μαρτέν θη τάχιστα καί γι' αυτό ο προεστειμένος του λυπότα κρινά που έφευγε.

Τή στιγμή που ο Ντρκ έβγαине από τό γραφείο "Αστυνομίας για ν' άσχοληθή με τήν κλοπή τού βι- βλίου

ρέθηκε άντιμέτωπος με τόν έπιθεωρητή Ντρκ Μαρτέν, ο όποιος έόυειπε ότι ο δικηγό- ρος Χάβελος ήθελε έ- ταν ιδιωτικό άστυνό- ο, κι' ότι τόν συνέ- τησε, άφού από αβ- οιο θάφευγε από τό μωμα. Ο Ντρκ ύπε- χέθη πώς θά πήγαινε τήν άλλη μέρα.

Στή βιβλιοθήκη έπείληγκχαμ ο Μαρ- τέν έγινε δεκτός από μιά νεαρή γυναίκα, έ- ξαιρετικά όμορφη καί πολύ έξυπνη. Τής έ- ηλώσε ότι ήταν άστυ- νομικός καί μ' έλεγε:

—Ελα, άσε τίς φιλοσοφίες. Καίγεσαι όλόκληρο τήν έπιθυμία νά μου διηγηθής αυτή τήν ιστορία, τού- τωλύ έξυπνη. Τής έ- Μή διατάξης λοιπόν άλλα προχώρησε στό προκειμέ- νου.

δι θά ξαναγύριζε. Δέν ρώτησε πώς τήν έλεγαν, καί ή νέα, ή Σίβυλλα Λαν- στάουν, άν καί δέν συμπαθούσε, έκείνους που νόμιζαν τόν έαυ- τό τους κάτι, δέν τόν είδε μ' άδιάφορο βλέμμα.

Ο Ντρκ όμως πιά- στηκε άμέσως στα δί- χτυα τού έρωτος καί ήθελε νά τήν ξαναβή. "Επρεπε όμως, για νά τό κατορθώσει νά βρή καί κάποια δικαιολο- γημένη αίτία.

Εβγαλε τή μικρή καί κομψή του Μπουϊκ από τό γκαράζ που ήταν δίπλα στό σπίτι του καί τράβηξε για τό Γκάλλος Χιλλ, όπου τό σπίτι

του γιατρού Σταλέτι. Δέν ήταν εύκολο νά άνακαλύψη τό μέρος αυτό. Δέν βρισκόταν σημειωμένο στό χάρτη τής πόλεως, γιατί δέν εΐχε καμμιά γενική

σημασία, Στά πρόθυρα τού παλαιού πύργου Σνέλφορντ ο Ντρκ συνάντησε κάποιον εργατικό που τόν έπληροφόρησε ότι τό μικρό, έξοχικό, αυτό σπιτάκι που ζητούσε, ήταν κτι- σμένο στό μεγάλο δρόμο, δέκα μίλλια πιο μακριά.

Ήταν άπόγευμα καί ή ώρα ήταν άρκετά προχωρημένη όταν ο ντετέκτιβ έσταμάτισε τό άμάξι του μπροστά σ' έ- ναν έρειπωμένο τοίχο κι' ένα γκρεμισμένο φράχτη. Πίσω από τά χαλάσματα βρισκόταν κρυμμένη ή κατοικία τού γιατρού Σταλέτι. Ένας άνώμαλος δρόμος, σκεπασμένος από άγριόχορτα ώδηγοϋσε σέ μιά παλιά κατοικία που έ- δινε τήν έντύπωση έρημωμένου σπιτιού, με δψη μεγαλ- χολική.

Επειδή δέν ύπήρχε κανένα κουδούνι πουθενά, ο Ντρκ άρχισε νά χτυπάη τήν πόρτα. Έπέρασαν άρκετά λεπτά καί τέλος άκούστηκε ο ήχος βηματών που σεργιάνιζαν στό γυμνό πάτωμα. Μιά άλυσίδα σάλεψε σέ λίγο καί ή θύρα μισάνοιξε.

Αν καί ήταν συνηθισμένος στις πιο παράδοξες συναν- τήσεις, έν τούτοις ο Ντρκ έμεινε κατάπληκτος μπροστά στό άτομο που φάνηκε από τό στενό άνοιγμα. Εΐχε ένα πρόσωπο περίεργο, κατακίτρινο καί ρυτιδωμένο, που φωτι- ζόταν με δυό ζωηρά μάτια με βλέμμα ύπουλο καί σκληρό καί μιά γενειάδα πυκνή, γκριζόμαυρη, που έβθανε ως τή ζώνη. Ροζά ρυπαρά καί ένας σκούφος έλληνικός, λυγδω- μένος, συμπλήρωναν τό ιδιόρρυθμο άλλα καί άποκρουστικό αυτό σύνολο. Ο Ντρκ Μαρτέν ξαναβρήκε γρήγορα, τήν ψυ- χραιμία του καί τόν έρώτησε:

—Θά είσθε, βέβαια, ο δόκτωρ Σταλέτι.

—Αυτό είναι τό όνομά μου.

Η φωνή του ήχοϋσε ακόρηχη, καί τήν έκανε πιο βαρεία ακόμη ο ένενικός τής τόνος.

—Επιθυμείτε νά μου μιλήσετε; έρώτησε τόν Ντρκ. Αυτό μου φαίνεται περίεργο, γιατί δέν είμαι συνηθισμένος νά δέχομαι έπισκέψεις.

Εστρεψε τό κεφάλι καί έμίλησε σέ κάποιον που βρι- σκόταν κρυμμένος πίσω του, μέσ' τό σκοτάδι. Ο ντετέκτιβ διέκρινε τότε ένα νέο ντυμένο μ' ένα καινούργιο καί κομ- ψό κοστούμι. Στή θέα τού Ντρκ ο άγνωστος νέος όπισθο- χόρησε λίγο.

—Εί καλημέρα Θωμά, εΐπε έμπαικτικά ο Ντρκ. Ποιά εύ- τυχημένη σύμπτωση σέ έβγαλε μπροστά μου;

Ο Σταλέτι έπνιξε μιά βλαστήμια, καί άνοιξε διάπλα- τα τήν πόρτα.

Ο Θωμάς Κάουλερ έπροξενούσε πάντα εύχαρίστηση σέ όσους τόν έβλεπαν. Ο Ντρκ Μαρτέν τόν εΐχε πολλές φορές συναντήσει σέ περιστάσεις δύσκολες καί γεμάτες οικονο- μικές στενοχώριες.

Τή στιγμή αυτή φαινόταν νά εύημερή. Τά έσώρρουχά του έλαμπαν από καθαριότητα, ή φορεσιά του προερχόταν άσφαλώς από τόν καλλίτερο ράφτη τής Ουέστ—Έντ.

—Χαίρετε, κύριε Μαρτέν, εΐπε ο Θωμάς, χωρίς καθόλου νά ντραπή. Ήλθα νά έπισκεφθώ τό λαμπρό μου φίλο δό-

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ
ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΗΚΑΝ

Εκείνοι που άνακα-λύπτουν έργα τέχνης σπάνια έ-πωφελούνται απ' τα ευρήματά τους. Κι' εκείνοι που παράγουν έργα τέχνης, έπωφελούνται πολύ λιγώτερο.

Νά μία Ιστορία που αποδείχνει τις δυο μεγάλες αυτές αλήθειες.

Ο γνωστός καλλιτέχνης και άλλο-τε διευθυντής θεάτρου στο Παρίσι Άν-τρέ Άντουάν είχε αγοράσει στα 1899 έναν πίνακα του Λωτρέκ που παρίστα-νε τον Όσκαρ Ουάιλντ. Τόν πίνακα αυτόν τον είχε πληρώσει 600 φράγκα.

Τήν εποχή του πολέμου ο Άντουάν βρέθηκε να έχει οικονομικές στενοχώ-ριες. Του έφαιναν 2000 φράγκα και δεν ήξερε πώς να τα οικονομήσει. Ένας φίλος του, ο Άλφρέδος Ματίς, συνεργάτης του Τριστάν Μπερνάρ πη-γε μία μέρα να τον δει.

Ο Άντουάν του διηγήθηκε τις στε-νοχώριες του.

—Θέλεις δυο χιλιάδες φράγκα; του είπε ο Ματίς. Τα έχεις εμπρός σου και με το παραπάνω!

—Πού;

—Νά, αυτός ο πίνακας μπορεί να πουληθεί μία χαρά δυο-τρεις χιλιάδες φράγκα!

Επωλήθηκε πραγματικώς τρεις χι-λιάδες. Ύστερα από δύο χρόνια, ο Άντουάν έμαθε πως ο πίνακας του πουλήθηκε ο' έναν Άμερικανό 290 χι-λιάδες φράγκα.

Ο έμπορος, όμως, που έπραγματο-ποίησε ένα τόσο τεράστιο κέρδος, φά-νηκε κάπως άνθρωπος. Έστειλε στον Άντουάν ένα τσέκ 10.000 φράγκων.

ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΓΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΧΡΗΣΗ

Η προπαγάνδα των Γερμανών έ-θνικοσοσιαλιστών κατάρθωσε να χρη-σιμοποιή προς όφελος του Γερμανικού έθνους και τους Γερμανούς ακόμα έ-κεινους που έδιώχθηκαν ως άνεπιθύ-μητοι απ' τον τόπο τους.

Οι περισσότεροι απ' τους Γερμα-νούς αυτούς έζητησαν καταφύγιο στη Γαλλία. Εκεί τους παρακολουθούν οι συμπατριώτες τους που τάχουν καλά με τον έθνικοσοσιαλισμό. Όταν δουν κανέναν που αξίζει κάτι και μπορεί να φανή χρήσιμος, έλδοποιούν τα γρα-φεία της Έθνικοσοσιαλιστικής Προ-παγάνδας. Αυτή στέλνει ειδικούς πρά-κτορας που έρχονται ο' έπαφή μαζί του και αρχίζουν να τον κατηχεύν.

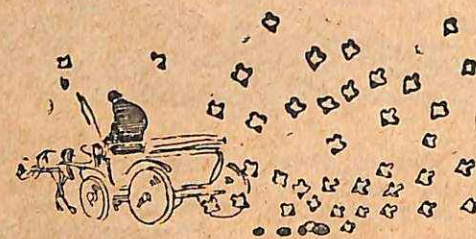
Μερικοί επί τέλους κερδίζουν και ά-ναλαβαίνουν διάφορες αποστολές, στις οποίες τα καταφέρνουν μία χαρά γιατί από όλον τον κόσμο θεωρούνται σαν θύματα του σημερινού καθεστώ-τος στην πατρίδα τους.

Καθώς λένε οι κακές γλώσσες ο ύπουργός της Προπαγάνδας στη Γερ-μανία, κ. Γκαίμπελς όταν μιλή για τέ-τοιους Γερμανούς, λέει:

—Από δω μπορεί να τον διώδαμε. Είναι καλός, όμως... για έξωτερική χρήση!

ΚΑΘΩΣ ΛΕΝΕ ΟΙ ΚΑΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ Ο

3708

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟ

Κατασκευάζεται τώρα στη Γαλλία το μεγαλύτερο υδροπλάνο του κό-σμου, το όποιον θα όνομασθι «Πλοί-αρχος—Παρέ».

Το υδροπλάνο αυτό θα έχει βάρος 37 τόννων, επιφάνεια 103 μέτρων και φτε-ρά μήκους 40 μέτρων. Η μέση ταχύ-της του υπολογίζεται σε 250 μίλια την ώρα. Οι αποθήκες της Βενζίνης χωρούν 25.000 λίτρες.

Το τεράστιο αυτό υδροπλάνο είναι προορισμένο για τη συγκοινωνία Γαλ-λίας—Νοτίου Άμερικής.

Στο ταξίδι του αυτό θα μπορεί να μεταφέρει 30 επιβάτες, εκτός του από 8 άντρες πληρωμάτωνός του.

Το ίδιο υδροπλάνο μπορεί να κάνει και το ταξίδι της Βορείου Άμερικής μ' ένα διάμεσο σταθμό, στάς Άζόρας νήσους.

Αν, επί τέλους, έκανε το ταξίδι Παρισίου—Άλγερίου, θα μπορούσε, έπειδή θα του έφαιναν πια πολύ μικρότερη παρακαταθήκη βενζίνης, να μεταφέρει 72 επιβάτες εκτός του πλη-ρώματός του.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΑΓΓΕΛΙΑ

Στην πόλη Ουίσκουσιν, μιας δικη-γόρος ζει αξιοπρεπέστατα και θησαυ-ρίζει παντρεύοντας τους έρωτευμέ-νους που προσελκύει με την εξής άγ-γελία:

Αν ένας άνδρας είναι έρωτευμέ-νος είναι δική του δουλειά... Αν μία γυναίκα είναι έρωτευμένη είναι επί-σης δική της δουλειά. Αν όμως σκο-πεύουν να παντρευτούν είναι δική μου.

Εστάθηκε τότε ειδική άποστο-λή για να το καταλάβει εν όνόματι βασιλέως της Άγγλίας. Η άποστο-λή όμως, δεν ευρήκε κανένα ίχνος νησιού. Ο Μάρσαλ, που έρωτησε γι' αυτή την εξαφάνιση, απάντησε:

—Δεν ξέρατε να ψάξετε. Θα πάει μόνος μου!

Μάταια, όμως. Ούτε ο Μάρσαλ ξαναβρήκε.

Το νησί είχε πάλι εξαφανισθεί

Για να σημειώσω στους ναυτικούς χάρτες έκδιδε το Άγγλικό Ναυαρχείο νησιά του Νοτίου Άτλαντικού νο-υ, διατυπώθηκε παράκληση ο-τά πλοία που έκτελούν την συγ-νία Νοτίου Άφρικής και Άμερικ-σημειώσουν την ακριβή τοπο- τους.

Πρόκειται για τα νησιά «Απ-καί «Αηδόνη» που βρίσκονται σε σταση το ένα 10 και τ' άλλο 20 ών από το φημισμένο νησί ντά Κούνα.

Στο νησί «Απάτητο» έζησαν, τον καιρό δυο κάτοικοι πριν το κρωτηρίου, οι άδελφοί Στόν-που πέρασαν εκεί μίαν άληθι-Ροβινσώνα Κρούσου.

Οι άδελφοί αυτοί, από τους ό-ους ένας ήταν ναυτικός κι' ο άλλος πορος, αποβιβάσθηκαν στο «Απ-στα 1870 με την έλπίδα πως θα έ-το πλούσιοι πίνοντας φώκε-σαν εκεί δυο χρόνια και πέτυχα-σκοπό τους. Προς τιμήν τους το νησί όνομάσθηκε «Νησί τεύω».

Ός τόσο μολονότι πέρασε τός καιρός, καμιά είδηση δεν κε για τα νησιά αυτά. Φαίνεται τα κατάπιε ο Όκεανός.

Εν τώ μεταξύ βρέθηκε πάλι Ειρηνικό Όκεανό ένα άλλο νησί, λίγο από καιρό, το «Ζαρντόν» βρίσκεται σε απόσταση 700 χιλ-τρών βορειοανατολικά των Μαριάννων.

Το νησί αυτό το ξαναβρήκε Ιάπων καπετάνιος. Το «Ζαρντόν» κει στην κατηγορία των νησιών έμφανίζονται και χάνονται από μερικά χρόνια και μερικά ώνες.

Το πρωτανακάλυψε στα 1531 βέντρα, σύντροφος του Μαγελάν. Τόσο, μάλιστα, καταμαγεύθηκε το, ώστε είπε:

—Όταν βαρεθώ τα ταξίδια, θα θω ν' άποκατασταθώ σ' αυτό το νη-χο νησί!

Όταν, όμως, πήρε την άποφα-πραγματοποίηση το σκοπό του, σι είχε χαθεί. Ξαναφάνηκε πάλι 1788. Το ανακάλυψε τότε ο πλοίαρχος Μαρσάλλ, ο όποιος εί-ησε άμέσως το Άγγλικό χείρ.

Εστάθηκε τότε ειδική άποστο-για να το καταλάβει εν όνόματι βασιλέως της Άγγλίας. Η άποστο-ή όμως, δεν ευρήκε κανένα ίχνος νησιού. Ο Μάρσαλ, που έρωτησε γι' αυτή την εξαφάνιση, απάντησε:

—Δεν ξέρατε να ψάξετε. Θα πάει μόνος μου!

Μάταια, όμως. Ούτε ο Μάρσαλ ξαναβρήκε.

Το νησί είχε πάλι εξαφανισθεί

ΥΠΝΟΣ ΜΕΤΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ένα βράδυ ο Άλέξανδρος Δουμάς παρακολουθούσε στην Κομεντι Φραν-οις την παράσταση του έργου του συν-αδελφού του Σουμέ, καθημένος πλάι στον συγγραφέα. Για μία στιγμή πρό-σεξε έναν θεατή, ο όποιος είχε άποκοι-μηθεί μέσα στο φώτειγ του. Τότε, σπρώ-χνοντας τον Σουμέ και δείχνοντάς του τον θεατή, του είπε:

—Βλέπεις, αγαπητέ μου συνάδελφε, τι έντύπωση προκαλούν τα έργα σου στο κοινό;

Λίγες μέρες αργότερα, παιζόταν μία κομεντι του Δουμά. Ο συγγραφέας στεκόταν κάπου στην πλατεία άκουμπ-μένος σ' έναν στόλο, όταν ένοιωσε κάποιον να τον χτυπά έλαφρά στον ώμο. Στράφηκε και είδε τον Σουμέ, ο όποιος δείχνοντάς του με το χέρι του έναν κύριο άποκοιμισμένο μέσα στο φώτειγ του, του είπε:

—Βλέπετε, αγαπητέ μου Δουμά, ότι μπορεί θαυμάσια να κοιμηθι κανείς και με τα δικά σας έργα;

—Όχι δικά, τα παραλές, του άπάν-τησε έτοιμότατα ο Δουμάς. Είναι ο κύριος της περασμένης παραστάσεως του έργου σου, που δεν ξύπνησε ακόμα!

ΕΥΚΟΛΗ ΛΥΣΙΣ

Είς ένα γαλλικό θέατρο έπρόκειτο να παιχθι ένα δράμα του Άλεξάνδρου Δουμά. Η λογοκρισία όμως άπηγόρευε την παράστασή του, διότι ύπής-του Ναπολέοντος Γ'. Ο διευθυντής του θεάτρου, που είχε ήδη διαείμει τα πρό-σωπα και έτοιμάσει τας άπαιτουμένες στολές, έμεινετο δριμύως του Δουμά.

—Μη φωνάζεις έτσι, φίλε μου, του απάντησαν ο συγγραφέας. Σου γράφω ένα νέο δράμα και χρησιμοποιείς τα κοστούμια που έκανες...

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Όταν ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος Ίωσήφ μετά της αυτοκρα-τείας Έλισάβετ συναντήθηκαν στο Γκασταϊν, με τον αυτοκράτορα Γου-λιέλμο Α', εκείνος έφερε στολήν Λύ-ωραν του συνταγματάρχου. Κατά την ώρα του άποχαριετισμού ο γέρο Γουλιέλμος θέλησε να συνοδεύση το αυτοκρατορικό ζεύγος σε διάστημα μακρότερο.

Ο Φραγκίσκος Ίωσήφ τον παρεκάλεσε να μην υποβληθι σ' αυτό τον κόπο, άλλ' ο Γουλιέλμος επέ-μεινε:

—Τότε σε διατάσσω, συνταγμα-τάρχα, να μείνης, του είπε ο Φραγ-κίσκος, όστις έφερε στολή στρατη-γού.

Ο Γουλιέλμος τότε, έλαβε θέση, προσοχής, έχαίρετσε στρατιωτικώς και είπε:

—Τώρα είμαι άναγκασμένος να ύ-πακούσω, στρατηγέ μου...

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Κάποιος έλεγε στο μακαρίτη Θεό-δωρο Δηληγιάννη, για ένα λογιώτατο

που του συνέστησε, διι έδιάβαζε άδια-κόπως.

—Μά μου φαίνεται ότι γι' αυτόν ή άνάγκωση είναι έντελώς άχρηστος, έλεπεν ο Δηληγιάννης.

—Γιατί, κύριε πρόεδρε; ρώτησε ο συσταίνων τόν λογιώτατο.

—Γιατί οι ιδέες διέρχονται από το μυαλό του χωρίς ν' άφίνουν κανένα ίχνος της διαβάσεώς των, άπήντησε ο γέρο Πρωθυπουργός.

ΔΕΝ ΧΩΡΟΥΣΕ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Ο Άγγλος ποιητής Σέριδαν είχε άσθενήσει βαρέως ένεκα της πολυφα-γίας και της μεγάλης οίνοποσίας. Ο προσκληθείς Ιατρός του διέγραψε αυ-στηρά άποχή φαγητού και κρασιού. Μετά τρεις ήμέρες έπαυθη ο Ιατρός και τόν έρώτησε αν άκολουθήςε τη συμβουλή του.

—Μάλιστα, του άπεκρίθη ο ποιη-τής, την άκολουθήσα άυστηρώς, για-τρέ μου.

—Μπράβο, του λέγει ο Ιατρός: εί-ναι το μόνο μέσον για να κατορθώσης να ζήσης άκόμη μακράς ήμέρας.

—Δεν άμφιβάλλω, άπήντησε ο Σέ-ριδαν, γιατί μακροτέρας ήμέρας από τις τρεις τελευταίες δεν έπέρασα ποτέ στη ζωή μου.

ΠΟΛΥ ΟΡΘΑ

Κάποιος ήθέλησε να δικαιολογήση ένα Γάλλο συγγραφέα προς το Ρε-νάν, ότι ήτο μόν άγροίκος και φιλό-νικος, άλλ' αυτός ήταν ο χαρακτήρ του.

—Το να λέγη κανείς, άπάντησε ο Ρενάν, ότι ένας άνθρωπος είναι βάνου-σο, άδικος, δύστροπος και όργιλος, διότι αυτός είναι ο χαρακτήρ του, δεν δικαιολογεί αυτόν, όπως νομίζετε, άλλ' όμολογεί άπλως ότι τα μεγάλα έλα-τώματα είναι άνιάτα.

Ο ΜΟΖΑΡΤ ΚΑΙ Ο ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

Όταν ο Μόζαρτ ήταν έπτά έτών τόν έφεραν εις τα άνάκτορα της Βι-έννης. Περιτοχιούμενος από την αυ-τοκρατορική οικογένεια, τότε, έξετέλει διάφορα κομμάτια εις το πιάνο. Σε μία στιγμή ο αυτοκράτωρ Φραγκίσκος έ-πλησίασε με την πρόθεση να τόν βοη-θήση στρέφοντας το φύλλο της μουσι-κής.

—Δεν καταλαβαίνεις εσύ από αυ-τά, τόν διέκοψε ο μικρός μουσουργός, Κάνε μου την χάρη να φωνάξης να έλθη ο μουσικός Βαγγενφάιλ.

ΟΙ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Σε κάποιο Δήμο της Στερεάς, έ-ξελέγη κάποτε ένας γέρος κτηματίας ως δήμαρχος. Όταν ή διαδήλωση έ-φθασε κάτω από το σπίτι του, έβγηκε στο μπαλκόνι και ευχαρίστησε τους έκλογείς με το εξής σύντομο λόγυ-δριο:

—Σας ευχαριστώ, συμπολίται, για την τιμή που έκάμπετε εις τας λευκάς μου τρίχας, να τας θέσετε επί κεφαλής του Δήμου!

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΜΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Μία μέρα, σε μία συναναστροφή, μερικές κυρίες ρωτούσαν τόν Έδισων ποιά ήταν ή πρώτη έφευρήσή του και μία απ' αυτές πρόσθεσε.

—Άσφαλώς, δε θα την ένθυμείσθε ούτε σεις ο ίδιος, κύριε Έδισων.

—Κάθε άλλο. Την ένθυμώμαι απ' έναντίας πολύ καλά.

Και ο μεγαλύτερος έφευρήτης που έγνώρισεν ως τώρα ή ανθρωπότης, τούς διηγήθη μία φανταστική Ιστορία για την πρώτη έφευρήσή του.

—Και ποιά είναι ή τελευταία έφευ-ρεσή σας; Τόν ξαναρώτησαν οι κυ-ρίες.

—Μά., αυτή που σας διηγήθηκα πρό όλίγου! άπάντησε χαμογελώντας ο Έδισων.

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΗΟ ΤΟΥ

Ένας διευθυντής άγγλικής έφημε-ρίδος έστειλε δυο νεαρούς δοκίμους ρέπορτερ σε κάποιο χωριό των προα-στειών του Λονδίνου, για να περιγρά-ψουν την πυρκαϊά που είχε έκραγη στο εκεί όρφανοτροφείο την ήμέρα εκείνη. Ο ρέπορτερ, έφυγαν, πράγματι άλλα-έως τις δέκα το βράδυ άκόμη δεν είχαν στείλει τίποτε για την πυρκαϊά. Ο δι-ευθυντής, εύλόγως θυμωμένος, δεν ή-ξερε τι να υποθέση, όπότε αν εισώρη-σεν εις το γραφείο ένας διανομέας και του έδωσε ένα τηλεγράφημα: Προ-ήρχετο από τούς δύο δοκίμους ρέπόρ-τερ, οι όποιοι έτηλεγράφων:

«Εύρισκόμεθα επί τόπου. Τι πρέπει να κάνωμε;»

Ο διευθυντής, σκασμένος κυριολε-κτικά από τη φούρκα του, έμεινε λίγες στιγμές σαστισμένος. Όταν, τέλος, συ-νήλθε, πήρε το ίδιο τηλεγράφημα και έγραψε από κάτω:

«Νά πάτε εις το σημείο όπου το πυρ μάλιστα άγριώτερα και να πηδή-σετε μέσα. Είναι ο καλλίτερος τρό-πος για να μη σας ξαναϊδω μπροστά μου ποτέ».

Και έστειλε το τηλεγράφημα.

ΟΙ ΑΝΕΜΟΔΕΙΚΤΕΣ

Όταν ο Γαμβέττας έγινε πρω-θυπουργός, ένας συμπατριώτης του, γνωστός μάλιστα για τις αντιδημοκρα-τικές ιδέας του, έπήγε να τόν συγ-χαρή.

—Κύριε πρόεδρε, του είπε, όμολο-γώ ότι ήλθα από την Μασσαλία να σας ιδω, γιατί ο άνεμος είναι προς το μέρος σας.

—Ευχαριστώ πολύ, του άπαντά ο Γαμβέττας, ήξευρα ότι οι άνεμοδεί-κται περιστρέφονται, αλλά τώρα βλέ-πω με ευχαρίστηση μου ότι και ταξι-δεύουν.

Ο ΜΠΟΥΣΑΡΝΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΟΜΗΡΟΣ

Ο Γάλλος γλύπτης Μπουσαρντόν φανατικός θαυμαστής του Όμήρου, έ-λεγε, άμα έδιάβαζε την Ίλιάδα:

—Η Όδισσέας μου φαίνεται τώρα με-γαλωμένη. Οι άνθρωποι έχουν τώρα για μένα, ύψος δέκα πέντε ποδών!

1709

Ο Τέντυ Τζιθέρστον, έρριξε μια ίκε-
τευτική ματιά στο γαμπρό του Ρόμ-
περτ Τζιλμπερ, που τον κυττούσε γελα-
στός μέσ' απ' τ' αϊδερικά της
φυλακής που έκρατειτο, και
του είπε:

—Γιά μια ακόμη φορά σ' έ-
ξορκίζω, Τέντυ, μίλησε. Πέσ'
μου, που ήσουν την νύχτα της
25ης Μαΐου, απ' τις 9 που, όπως
λές, έφυγες απ' την Τράπεζα,
ως τις 3 ή ώρα μετά τ' αμεσά-
νυχτα, που ξαναγύρισες σπίτι;
Με το ίδιο άτάραχο χαμό-
γελο στα χείλη, ο φυλακισμέ-
νος άπάντησε.

—Μην έπιμένεις άδικα Τζι-
θέρστον. Δέ θα μιλήσω, δτι
κι' αν γίνη. "Αν όπως λές, κι'
όπως έλπίζω, μ' αγαπάς, φρόν-
τισε να παρηγορήσεις τη δυ-
στυχημένη γυναίκα μου κι' ά-
δελφή σου, και ν' άποκαταστή-
σης τ' α μικρά, δυστυχημένα
μου παιδιά....

—Μά δεν καταλαβαίνεις,
λοιπόν, δυστυχημένε, πώς τ' ο
έγκλημα για τ' όποιο σέ κα-
τηγορούν, τιμωρείται με θάνα-
το και, μια που όλες οι ένδεί-
ξεις σέ βαρύνουν, θάκαταλήξης
στην άγχόνη;

Ο Τζιλμπερ σήκωσε με την
ίδια άταραξία τους ώμους του
και πρόσθεσε:

—Μιά φορά θά' πεθάνη κα-
νείς που θά πεθάνη. "Ετσι ή άλ-
λοιώς, άργά ή γρήγορα, δε ση-
μαίνει. "Εκείνο που μ' ένδιαφέ-
ρει, είναι τούτο: Σ' ό, ή γυναίκα μου, οι φίλοι μας τέλος
πάντων, πιστεύετε στην άθωότητά μου; Με κρίνετε άνίκα-
νο να σκοτώσω τόν άνθρωπο που μ' ευεργέτησε και μάλι-
στα για να τόν ληστέψω;

—Ναι, αλλά τί με τούτο; φώναξε ο Τζιθέρστον ζωηρά.
Και πρόσθεσε μ' ένα πικρό στεναγμό:

—Τί βγαίνει μ' αυτό; Στά παιδιά σου, θά μείνη τ' ο στίγ-
μα, δτι ο πατέρας των ήταν ένας φριχτός έγκληματίας,
ένας φονιάς και ληστής!

Για μια στιγμή τ' ο χαμόγελο έσβυσε απ' τ' α χείλη του
Ρόμπερτ και ή φυσιογνωμία του σκουρλώπασε. Στά μάτια
του, που φάνηκαν έτοιμα να βουρκώσουν, πρόβαλε ή γλυ-
κειά μορφή των δύο μικρών του παιδιών, της Μαίρης, 4
μόλις χρονών και τ' ο άγοριού του, τ' ο Πάουλ, που ήταν
μόλις 2.

«Αλήθεια—σκέφθηκε για μια στιγμή—τί χρωστάν τ' α
άθωα αυτά μικρούλια, να τ' α βαρύνη μια άδικη κατηγορία,
που μπορεί να έπιδράση ολέθρια στη σταδιοδρομία τους;
Γιατί να στερηθούν της προσοχής μου και να υποφέρουν
όταν δυό λόγια μου μόνο μπορούν...»

«Απ' τίς σκέψεις του τόν άπόσπασε ή παρακλητική φωνή
τ' ο Τέντυ, που νόμισε τη στιγμή κατάλληλη να έπωφελη-
θ' ής πατρικής αούτης άδυναμίας τ' ο Ρόμπερτ.

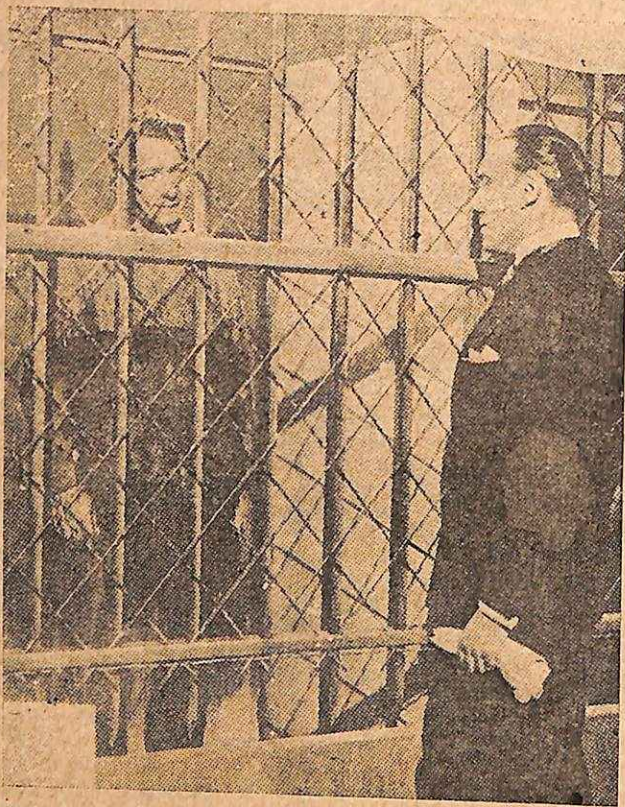
—"Ελα Τζιλμπερ, τ' ο ψιθύρισε παρακλητικά τώρα, για
χάρη των παιδιών σου, μίλησε. "Ασφαλώς κάποια γυναίκο-
δουλεία είναι στη μέση κι' ή λεπτότης των αισθημάτων
σου δε σου έπιτρέπει να τήν έκθεσης... "Ισως, μετανοιω-
μένος για τ' ο παράπτωμά σου, σκέπτεσαι πόσο ή άποκάλυ-
ψη του μπορεί να πικράνη τη γυναίκα σου κι' άδελφή μου,
τη Τζαίνη, και σιωπάς... Μά δσι κι' αν είναι ή πίκρα αούτη
που σε νοιώση ή γυναίκα σου, Ρόμπερτ, θά είναι μηδεν
μπρός στο σπαραγμό τ' ο άτιμωτικού σου θανάτου.

Σώπασε για λίγο, κι' έν'ω ο Ρόμπερτ έξακολουθούσε
να μένη συνωφρωμένος, σκεπτικός, συνέχισε.

—Ξέρω πόσο είναι χυδαίο να έκθέτη κανείς μια γυναι-
κα για να σώση τη ζωή του. Είναι άληθινα ανανόρο... "Ο-
μως κι' ή πιο φριχτή χυδαιότης, συγχωρείται σ' έναν πα-
τέρα, όταν τήν κάνει για χάρη των τεκνών του...

Ο Ρόμπερτ Τζιλμπερ, τινάζε περήφανα τ' ο κεφάλι και,
μ' ένα τόνο φωνής γεμάτο μελαγχολία κι' άποφασιστικό-
τητα, είπε:

ΕΜΠΡΟΣ ΣΕ ΕΝΦΡΙΚΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

—Δέν έχω να πώ
Τέντυ... Τ' ο δικαστήριο
ρη όποια θέλει άπόφα-
σής, χρόνος θά με δικαιώση
άποκατάστηση, έλπίζω, τη
και τήν τιμή μου.
"Τι τ' α θές! Είμαι θύμα
και τήν λατροδικαστική έκθεση ήταν σαφές.
"Ο γέρο τραπέζιτης έδολοφονήθη κατόπιν έπανειλημμέ-
νων πληγμάτων με τ' α λαβή τ' ο χαρτοκοπήτος μεταξύ
της 12—12 και 10' τ' α νύκτα. "Ως τήν ώρα αούτη δέν είχε
κλείσει τήν τράπεζα παρά μόνον ο Τζιλμπερ, που δέν είχε
έξέλθει ως τήν ώρα που ο κλητήρας έβγήκε. Τ' α δακτυλικά
άποτυπώματα σ' ο χαρτοκοπήτηρα άνηκαν σ' όν Τζιλμπερτ.
Επομένως αούτες, αντίληφθεις τήν έξοδο τ' ο κλητήρα, κτύ-
πησε έπανειλημμένα τόν δύστυχο τραπέζιτη σ' ο κεφάλι,
στα δάκρυα, που με κόπο άνοιχτό και πρίν γυρίση ο κλητήρας έφυγε, έκρυψε τ' α χρή-
ματα κάπου, πήγε άλλαξε ίσως φορέματα, και άφ' ού έπρά-
νε τ' α νεύρα του πλανώμενος πούδς ξέρει πού, γύρισε
σπίτι του στις 3 δπου και συνελήφθη.

Χαμογέλασε και πάλι
στρεφοντας τη ράχη σ' ο
μιλητή του, τράβηξε πάλι
κει, του, για ν' άφιση
στα δάκρυα, που με κόπο
τάρα συγκρατούσε.

Ο Τέντυ αναγκάσθη
άποχωρήση συντριμμένος
άνάστατος. "Η φαντασία
μάταια πάσχιζε να έξηγή-
λόγια τ' ο γαμπρού του
μαντέψη τ' α αίτια, που
καναν να μη θέλη ν' άπο-
τήν τρομερή κατηγορία
τόν βαρύνει. Και στιγμές
μέσ' αναρωτιώταν.

—Μήπως είναι σ' α
έγκληματίας;

Όταν σ' ός κοσμικούς
κλους τ' ο Λονδίνου έγνω-
δολοφονία τ' ο γέρο τραπε-
Σμύθσον, της όποιας διευ-
ήταν ο Ρόμπερτ Τζιλμπερτ, και δτι ο άνακριτής
όλες του τις ύπόνοιες έναντιόν τ' ο τελευταίου, τ' ο έ-
διέταξε και τήν προφυλάκιση, άπόρησαν όλοι.

Μ' έξεραν τ' ο Ρόμπερτ για έναν άνθρωπο τ' ο κόσμου
γενικό, έντιμο, φίλεργο και καλό οίκογενειάρχη, τόν
φραζότανε πάντοτε με σεβασμό και άγάπη για τόν
στάμενό του, στην ύποστήριξη τ' ο όποιου, άλλωστε,
λε τ' α σταδιοδρομία και τ' α σημερινή κοινωνική θέση
και τ' ος ήταν άδύνατο να δεχθούν δτι μπορούσε να ή-
λιχθ' ο σέ δολοφόν.

Όταν όμως έγνωσθη δτι ο Ρόμπερτ είχε δώσει
τευξη με τόν προϊστάμενό του, σ' ο ιδιαίτερό του Γρα-
φείο, για τις 8 τ' ο βράδυ. "Οτι ο κλητήρας τόν είδε να μπαί-
ν' α τράπεζα απ' τ' ο ιδιαίτερο πορτάκι, αλλά δέν τόν εί-
να βγή, ως τις 12. "Οτι τήν ώρα αούτη έχοντας υπ' όψιν
δτι ο κύριός του τ' ο είχε πεί δτι θά έργαζότανε
μία, έβγήκε για 5 λεπτά για κάποια έργασία, όταν δέ
ρίσε άκουσε τόν Σμύθσον να μουγκρίζει, και τρέχοντας
νήσυχος σ' ο Γραφείο τόν βρήκε αιμόφυρτο με τ' ο σκα-
τό κρανίο, έν'ω ο Ρόμπερτ έλειπε. "Οτι τέλος ο κατηγο-
μένος παρεδέχθη δτι όντως πήγε στην Τράπεζα
αλλά έφυγε κατά τ' ας 9 παρά 5' με 9 και 5, χωρίς να
τόν κλητήρα στη θέση του, κι' έπήγε σ' ένα μέρος
ήθελε να μαρτυρήση για κανένα λόγο, όπου έμεινε
3 τ' ο πρωί όποτε γύρισε σπίτι του, οι άντιρρήσεις κι'
δοιασμοί τους διελύθησαν και περίμεναν τ' α διεξαγωγή
δικής μ' έξαιρετική άγωνία.

Κι' ή ήμέρα της δικής δέν άργησε να φθάση, χωρίς
μεταξύ ή εξέλιξη των άνακρίσεων, να βρ' α μίαν
διέξοδο.

Ο κατηγορούμενος έπέμενε στην αρχική δήλωσή
δτι είχε φύγει λίγο πρό ή μετά τ' ας 9 και δτι τήν ώρα
κείνη ο κλητήρας που τόν είχε δει να μπαίνει στην
ζα, δέν ήταν στη θέση του, χωρίς όμως να βελη να
σημα τ' ας έξόδου του από τήν Τράπεζα ως τήν ώρα
πήγε σπίτι του.

Ο κλητήρας έξ' άλλου άρκίζετο δτι δέν είχε άπομακρ-
θ' απ' τη θέση τ' ο παρά μόνον τήν ώρα που έδήλωσε
πότε πήγε σ' ο γειτονικό μπαρ να πι' ένα ούισκυ, πρά-
που πιστοποιούσε και τ' ο γκαρσόν που τόν είχε σεβρίσει

Έξ' άλλου, τ' ο όπλο, με τ' ο όποιο είχε δολοφονηθ' ο
Σμύθσον, ένας μετάλλινος χαρτοκοπήρας με βαρεία λαβή
φερε πρόσφατα τ' α δακτυλικά άποτυπώματα τ' ο Ρόμπερτ,
όποιος δέν άρνείτο πώς τόν είχε χρησιμοποιήσει για ν'
ένο' του... Συνεπώς έκριναν περιττό να πιέσουν τόν κλη-
τήρα περισσότερο. Τ' ο εξαγόμενο απ' τήν δλη προανάκριση
και τήν λατροδικαστική έκθεση ήταν σαφές.

Ο γέρο τραπέζιτης έδολοφονήθη κατόπιν έπανειλημμέ-
νων πληγμάτων με τ' α λαβή τ' ο χαρτοκοπήτος μεταξύ
της 12—12 και 10' τ' α νύκτα. "Ως τήν ώρα αούτη δέν είχε
κλείσει τήν τράπεζα παρά μόνον ο Τζιλμπερ, που δέν είχε
έξέλθει ως τήν ώρα που ο κλητήρας έβγήκε. Τ' α δακτυλικά
άποτυπώματα σ' ο χαρτοκοπήτηρα άνηκαν σ' όν Τζιλμπερτ.
Επομένως αούτες, αντίληφθεις τήν έξοδο τ' ο κλητήρα, κτύ-
πησε έπανειλημμένα τόν δύστυχο τραπέζιτη σ' ο κεφάλι,
στα δάκρυα, που με κόπο άνοιχτό και πρίν γυρίση ο κλητήρας έφυγε, έκρυψε τ' α χρή-
ματα κάπου, πήγε άλλαξε ίσως φορέματα, και άφ' ού έπρά-
νε τ' α νεύρα του πλανώμενος πούδς ξέρει πού, γύρισε
σπίτι του στις 3 δπου και συνελήφθη.

Η αίθουσα τ' ο Κακουργιόδικείου τήν ήμέρα της δικής
ήταν κατάμεστη απ' τόν άριστοκρατικώτερο κόσμο τ' ο
Λονδίνου.

Ο κατηγορούμενος παρακολούθησε τη σύντομη δια-
κάσα με γαλήνη και άπάθεια που προκάλεσε πραγματική
κατάπληξη.

Τ' ο κατηγορητήριο τ' ο είσαγγελέως—έξαιρετικά δριμύ,
που ζήτησε τήν καταδίκη σέ θάνατο, τόν άφισε άσυγκίνητο.

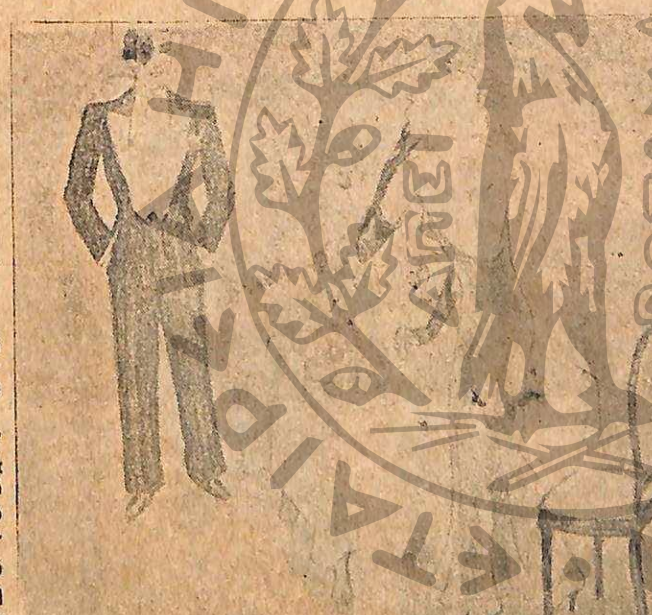
Μόνον όταν ο δικηγόρος του διεδήλωσε τήν άπόλυτο
πειστική περί της άθωότητός του και τόν έξώρκισε στην
άγάπη π' ός τ' α παιδιά του και τήν γυναίκα του, να παρου-
σίαση τ' ο άλλοθι του, έκθέτοντας τ' α γυναίκα για τήν ο-
ποιά έβουσιάζετο και ή όποια ήταν άνάξια μιάς τέτοιας
θυσίας, έφ' όσον μόνη δέν προσήρχετο να πιστοποιήση τήν
άθωότητά του, έφάνη για μια στιγμή δτι έκλονιζέτο. "Ο δι-
σταγμός του όμως αούτος δέν κράτησε παρά δευτερόλεπτα
μόνο. Σύντομα άνέκτησε τήν προηγούμενη άταραξία του.
Κι' όταν έκλήθη τέλος ν' άπολογηθ' ο, με φωνή σταθερή
είπε:

—"Αναγνωρίζω δτι ή θέση μου είναι δεινή. Λυπούμαι
κατάκαρδα διότι θά στερήσω τ' α παιδιά μου της προστα-
σίας μου και θά τ' ος παραδώσω ένα όνομα κηλιδωμένο.
"Εν τούτοις δέν μπορώ, για ν' άποσείσω μια κατηγορία
δική, ν' άφήσω να δημιουργηθ' ο μιά φρικιαστικώτερη τρα-
γωδία. Παρακαλώ τ' ος κυρίους ένόρκους, μόνον, να φανούν
έφ' όσον τ' ος είναι δυνατόν έπικεικίς, και έλπίζω δτι ο
χρόνος θά άποδείξη τήν άθωότητά μου, που δέν μπορώ
δυστυχώς να ύποστηρίξω τώρα

έν'ω. Σ' ας διαβεβαιώ μόνον δτι,
έπειτα από τ' α έρώτηση, τ' ο έπρόκειτο να
μείνουμε με τόν προϊστάμενό
μου ως τις 12 μαζί, αλλά με πα-
ράκαλεσε μόνος ν' αναβάλουμε
για τήν επομένη, γιατί είχε να
κανονίσ' ο κάποια ύπόθεση άτο-
μική.

Και κάθισε σ' ο έδωλίό του
με τήν ίδια έκφραση έγκαρτε-
σ' ας, με τ' ο αλβινό χαμόγελο
στα χείλη, άποφεύγοντας ν' ά-
ντιστη τ' ο ίκετευτικό βλέμμα της
γυναίκας του, που για πολλο-
στή φορά τόν έκλιπαρούσε να
μιλήση.

Τ' ο άκροατήριο κρατούσε κι'
αούτη τήν άναπνοή του, όταν μετά
την σύντομη δευτερολογία τ' ο
είσαγγελέως, που έζήτησε από
τ' ος ένόρκους να μη έπηρεα-
σθούν απ' τίς άοριστολογίες τ' ο
κατηγορουμένου και τήν κυνική
άταραξία που έδειχνε, οι άστυ-
νομικοί πήραν τ' ο Ρόμπερτ και

τ' ο δικαστήριο άπεσούρη σέ σύσκεψη.

Η έτυμγορία ύπήρξε άυστηρά. Οι
ένόρκοι, δέν βρήκαν κανένα έλαφρυντι-
κό και έπέβαλαν τήν ποινή της άγχόνης, πράγμα που ο
Ρόμπερτ έδέχθη χωρίς σ' οδ' α τήν έλαχίστη σύσπαση της
μορφής του.

Έξαφνα κι' έν'ω ή γυναίκα τ' ο Ρόμπερτ έπεφτε λιπό-
θυμη οι δέ άστυνομικοί έτοιμαζόντουσαν να πάρουν τόν
κατάδικο στη φυλακή του, μια γυναίκα πέρασε βιαστική
στην αίθουσα και ζήτησε να μιλήση σ' όν πρόεδρο τ' ο δι-
καστηρίου.

Όταν τ' α μάτια καρφώθηκαν έρωτηματικά έπάνω της
και ένας ψιθύρος διέδραμε τ' ο άκροατήριο που ήταν έτοιμο
ν' άποσπασθ' ο.

—Νάνα ή μοιραία γυναίκα για χάρη της όποιας ο Τζιλ-
μπερ θυσιαζόταν;

Τ' ο τρεμάμενο βήμα της, τ' ο σκυφτό γεροντικό κορμί της
δέν τ' ο έπικυρούσαν.

Έξαφνα, ή γυναίκα έπλησίασε τόν πρόεδρο, κι' απέσυ-
ρε τ' ο πέπλο. Μιά φωνή καταπλήξεως έέφυγε απ' τ' α χείλη
όλων, καθώς άναγνώρισαν τη γυναίκα τ' ο θύματος, που
δέν είχε κληθ' ο στη δίκη, γιατί έξ' άρχης είχε δηλώσει δτι
δέν ήξερε τίποτε και δέν ύποπτευόταν κανένα, άφ' ού ο άν-
δρας της δέν είχε έχθρους.

Γενική λοιπόν και δικαιολογημένη ήταν ή άπορία:

—Τί είχε μάθει ή τί μπορούσε να ξέρη τ' ο διαφωτιστικό,
ή γυναίκα αούτη, που ο θάνατος τ' ο άνδρός της τήν είχε
συντρίψει;

Η άγωνία τ' ο κόσμου δέν κράτησε πολύ. Με φωνή
που μόλις άκουγότανε, τρεμάμενη απ' τη συγκίνηση, ή γυ-
νίκα τ' ο τραπέζιτη Σμύθσον ψιθύρισε σ' όν πρόεδρο.

—"Ηλπισα ως τήν τελευταία στιγμή, κύριε πρόεδρε, δτι
ο κατηγορούμενος θά παρουσίαζε τ' ο αναμφισβήτητο άλλο-
θι του, θά έσώζετο... Τώρα όμως που οι έλπίδες μου δια-
ψευσθήκανε, τώρα που βλέπω δτι κινδυνεύει να θανατωθ' ο
ένας άθωος, δέν μπορώ να σωπάσω πιά.

Αφ' ος ένα πικρό στεναγμό και με φωνή που μόλις ά-
κούσθηκε ψέλλισε.

—Τόν άντρα μου σκότωσε ο γυιός μου.—γυιός πούχα
άποκτήσει από ένα νεανικό παράπτωμα—και που είχε πάει
να τ' ο ζητήσει, χρηματική ένίσχυση. "Ιδού ή άπόδειξη.

Ανοίξε ένα δέμα και παρουσίασε ένα ματωμένο πουκά-
μισο με τ' ο μονόγραμμα τ' ο γυιού της, κι' ένα του γράμμα
απ' τ' ο Λεγεώνα των Ξένων όπου είχε καταούγει, και που
όμολογούσε τ' ο έγκλημα.

Φυσικά ή δίκη τ' ο Τζιλμπερ άναθεωρήθη, ο θυρωρός
της Τραπεζής άναγκάσθηκε να όμολογήση δτι από τ' ας 9
παρά 5 ως τις 9 και 30 είχε έγκαταλείψει τη θέση του, άλ-
λά τ' ο απέκρυψε για να μ' ον ένοχοποιηθ' ο αούτος και ο νεός
άθώωθη.

Όστόσο τ' ο μυστήριο τ' ο άλλοθι του δέν έπαυσε να
σχολιάζεται ποικιλότροπα, ως τήν ήμέρα που από ένα τυ-
χαίο δυστύχημα, έφανεύθη δτι
Τέντυ Τζιθέρστον...

Τότε μόνο μπόρεσε να έξο-
μολογηθ' ο τ' ο τρομερό δίλημμα
που είχε τεθ' ο μπροστά τ' ο τήν
ώρα της τρομερής κατηγο-
ρίας.

Η γυναίκα τ' ο Τέντυ, τ' ο
άδελφού της συζύγου του, ή
σατανικώς όραία "Ελινor, τόν
είχε παρασύρει σ' α στιγμή
άδυναμίας να γίν' ο έραστής
της.

Και τ' α νύχτα εκείνη, ως τις
3 που θά γύριζε ο Τέντυ—που
τήν λάτρευε μέτ' οφλη άφοσίω-
ση—απ' τη Λέσχη ήταν στην άγ-
καλία της.

Πώς να μιλήση, που θά δη-
μιουργούσε μια τρομερώτερη
καταστροφή, γιατί ο Τέντυ θά
σκότωνε κι' εκείνη κι' αούτον
και θ' αότοκτονούσε;

Έτσι, προτίμησε να έμ-
στευθ' ο τήν ύπαρξή του στην
τύχη, παρά να μιλήση.

ΤΖΩΡΤΖ ΚΕΝΝΕΤΥ

Ο ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ ΑΠΟ ΤΟ ΣΙΓΑΓΟ 1713

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

Σταμάτησε λίγο κι' έσυρε τα λευκότατα δάχτυλά της, που τέλειωναν σε σουβλερά και βαμμένα με κινά νύχια, στη ραχοκοκκαλιά του ήμερεμένου θηρίου.

«Ο Πάολο, με το κεφάλι μέσα στις απαλάμες, αναλογιζόταν την παράδοση περιπέτειά του.

«Ύστερα από κάμποσην ώρα βαρείας σιγής, η κουρσάρα ή Ζουανίττα, εξακολούθησε:

—Βλέπεις άρχοντόπουλο, ή Τύχη δίνεται σε κείνους, που την κυνηγάνε πεισματικά.

«Είχα βάλει για σκοπό της ζωής μου, να σε ξαναδω.

«Νάσε ξανανοιώσω κοντάμου.

«Η Τύχη, λοιπόν, με βοήθησε:

«Χίτες έμαθα από τους ανθρώπους, που είχα βάλει να σε παραφυλάνε, πως θα ταξίδευες.

«Για να μη χύσω άδικα αίμα.

«Έβαλα τέσσερες δικούς μου άνάμεσα στους ναύτες σου κι' έτσι μεθύσα το πλήρωμά σου και τον καπετάνιο σου.

«Τώρα σε κρατώ στην έξουσία μου!

Με τις τελειωτές λέξεις, που προφέρθηκαν με μια άγρια χαρά, τινάχτηκε ολόρθη.

Το κορμί της δεν είχε πιά τις άργες, άρμονικές, κινήσεις του παγωνιού.

Μέσα στο άσημοκέντητο μπροκάρι, το λυγρό της κορμί, είχε τον νευρώδη κυματισμό της δεντρογαλιάς, που έτοιμάζεται να ριχτεί στο θύμα της, να κουλουριάσει ή πάνω του.

«Ο Πάολο, άνεσήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε την κουρσάρα με βλέμμα όπου δεν υπήρχε ούτε μια σπιθα σύμπαιας.

—Και τώρα; ρώτησε. Τι θέλεις από μένα τώρα, κουρσάρα Ζουανίττα;

«Εκείνη τον κύτταξε με μάτια άστραφερά.

«Όλες οι λαχτάρες, οι τρέλλες, κι' όλοι οι πόθοι οι άνομολόγητοι, σπιθίζαν στα κατάμαυρα μάτια της, που τα πλαισιώναν οι μεγάλες, γυριστές βλεφαρίδες, με σκούρους, ίσκιερούς κύκλους.

«Ο Πάολο, άνασηκώθηκε κουρασμένα, κι' εξακολούθησε:

—Μιά χάρη σου ζητώ μονάχα: ότι έχεις να προστάξεις τους ανθρώπους σου, πρόσταξέ το γρήγορα. Που πρόκειται να με κρεμάσουν; Σις έλμπουρο, ή σις ψηλότερο ξάρτι του μεσιανού καταρτιού; Ή μήπως θα μου δέσης μια βαρεία πέτρα στα πόδια;

«Η κουρσάρα ή Ζουανίττα έχωσε τα σουβλερά της νύχια στη ράχη του ήμερεμένου θηρίου και τόκανε να ορλιάξει άπαισία και να δείξει τα φοβερά του δόντια.

«Έκανε ένα βήμα προς τον Πάολο και καθώς τον άγ-

γιζε σχεδόν με το φειδωλό, μί της, τοίπε σφυριχτά, μάτια μέσ' στα μάτια.

—«Όχι, δε θέλω το σου Πάολο Μαλατέστα!

«Τό φιλι, που μούδωσες φτά, το δείλι εκείνο, έρωμένο σίδερο και σπινθήρη καρδιά μου.

«Όλο σου το αίμα κι' αίμα της άρχοντικής γενιάς, δε θάφτανε να σημάδι εκείνο.

«Ένας μόνος τρόπος να νά έξαλειφθώ, το πυρώμενό μου, το άσκεφτό σου φιλι, «Ένα βότανο μονάχα, «Η άγάπη σου.

«Θέλω να συνεχίσω στην άγκαλιά σου, τ' κείνου του δειλινού!

«Η άνεπνιά της θερμότητας, νιασμένη, τον έκανε να χιάση.

Τα χέρια της, συσπασμένα από τον πόθο, ύψωνόταν άργά, για να κλείσουν ο' ένα φλογερό άγκάλιασμα.

Τα μάτια της λίγωναν και θάμπωναν σά να κινούνταν το δειλινό της έρωτικής νύχτας, που λαχταρούσε.

«Ο Πάολο έκανε ένα βήμα πίσω.

—Κυρία μου, είπα με τη ματιά καρφωμένη στο πρόσωπό μου, με μια έλαφρή τρεμούλα στη φωνή, λυπάμαι που άσπασα το ήμερωμένο θηρίο, που είχε σηκωθεί και τριγύριζε το βαρύ έπιβλητικό του βήμα την κυρά του, χαϊδεύοντας όπως κάνουν οι γατούλες, τότε το κεφάλι του και πλευρά του στα πόδια της, μούγκρισε ύπόκωφα.

«Η κουρσάρα ή Ζουανίττα τόχε σπρώξει από το πόδι της.

Μαζί με το μούγκρητό του θηρίου, σάν άπόδηχο μούγκρητό άκούστηκε κι' ή έρώτησή της, που βγήκε από το λάρυγγά της.

—Γιατί;

—Γιατί δεν σάς άγαπώ.

Τό ήμερωμένο θηρίο είχε άρχισει πάλι τις άργες τες γύρω από την κυρά του.

«Η νευρώδης ούρά του μαστίγωνε τα πλευρά του κεφάλι του χαμηλωμένο ύπουλα, ήταν γυρισμένο προς τη μεριά του Πάολο.

«Ένα δεύτερο μούγκρητό, πιό δυνατό αότη τη φωνή άκούστηκε.

«Η Ζουανίττα είχε άδράξει με τα δυό της χέρια το μού του θηρίου και τό άνάγκασε να κουλουριάσει.

«Ύστερα ξεκρέμασε ένα μαστίγιο από ένα καρφι και κανε να σφυρίξει στον άέρα.

—Μίρτζα! είπα έπιταχτικά.

Τό θηρίο άποτραβήχτηκε σε μιά γωνία γρυλλίζοντας. Τότε ή Ζουανίττα κάθισε πάλι στα σωριασμένα μαξιλάκια κι' έκανε ένα νόημα στον Πάολο νάρθη να καθίση κοντά της.

Καθώς κρατούσε στα χέρια της τό μαστίγιο και καθώς άποτραπολούσαν, σάν κάρβουνα σε πυρωσιά σιδερά, τα άτία της, άνάδινε όλη μιά άγρια άμορφιά.

«Ο Πάολο, ήρεμος, άποφασισμένος για όλα, πήγε και κάθισε κοντά της.

Τότε έκείνη άπλωσε τό άριστερό της χέρι, τον άγγιξε στον ώμο.

—Θά μ' άγαπήσης είπα μ' έναν τόνο που προσπαθούσε να φανή ήρεμος.

«Θά μ' άγαπήσης γιατί είσαι νέος.

«Θά μ' άγαπήσης κι' αν ακόμα θάπρεπε να σε πάω σε κανένα μακρινό παραδεισιακό νησί γεμάτο άνθισμένα βαλμουςκα λουλούδια και πολύχρωμα γλυκοκέλαδα πουλιά, στο τό χρόνο.

«Θά μ' άγαπήσης, γιατί θά σ' έχω πάντα κοντά μου, πού κοντά μου.

«Η καρδιά σου θά λαμπαδιάση από τη φλόγα που με κάλει.

«Τα μάτια σου δε θά βλέπουν τίποτ' άλλο έξόν από τα μάτια μου, που θά σ' ίκετεύουν και θά σε προκαλούν.

«Θά μ' άγαπήσης γιατί θά άναπνέης τον ίδιο άέρα που άναπνέω κι' εγώ, θά πίνης από τό ίδιο μου τό ποτήρι, θά κοιμάσαι στα πόδια του κρεβατιού μου.

«Θά μ' άγαπήσης γιατί θάσαι σκλάβος μου κι' άφέν μου!

«Ο Πάολο κίνησε έλαφρά τό κεφάλι του κι' ένα πικρό κείδισμα τρέμισε στα χείλη του.

—«Όχι άπάντησε. «Όχι!

«Η Ζουανίττα ζάρωσε τα φρύδια και μισόκλεισε τα μάτια.

Για μιά στιγμή, ο Πάολο, νόμισε, πως ήταν έτοιμη να άκούσει τήν άπάντησή του, αλλά έπειτα ένοιωσε νευρικά άνάμεσα στα δάχτυλά της.

νά παίξη την κογγυλένια κιθάρα του.

«Ο Πάολο παρακολουθούσε με προσοχή τα δάχτυλα του κιθαριστή, τα μακρυά και λεπτά, που καθώς άγγιζαν γοργά τις κόρντες είχαν κάτι από τις καμπυλωτές κινήσεις των ποδαριών της άράχνης.

«Η Ζουανίττα, σ' αυτό τό μεταξύ, είχε γεμίσει τις δυό κοίτες και του πρόσφερε τη μιά χαμογελώντας:

—Είναι ένα πιότο φτιαγμένο από κρασί ροδόσταμο και άνθομέλι, είπα.

«Ο Πάολο πήρε την κοίπα και με έλαφρή κλίση της κεφαλής την έφερε στα χείλια του.

«Η Ζουανίττα γέλασε.

—Δέ φοβάσαι, άρχοντόπουλο μην είναι φαρμάκι;

—Μακάρι και νάταν, είπα ο Πάολο κι' άρχισε να πίνη.

«Τότε ή Ζουανίττα ύψωσε την κοίπα και με τη γλυκειά σάν τρίλινα φλάουτου, φωνή της είπα:

—Πίνω στην ύγεια του άμορφου παλληκαριού, που θά γίνει δικό μου. Πίνω στην εύτυχία μου και στη χαρά μου!

Κι' άδειασε μονορούφι τό εύδιαστό ποτήρι.

«Ο Πάολο είχε πih στο μεταξύ κι' είχε άκουμπήσει την κοίπα του στον άσημένο δίσκο.

«Η Ζουανίττα ξανακέρασε:

—«Άλλο ένα είπα.

—Φτάνει!

—Αυτό θά τό πιούμε στην ύγεια κεινης που άγαπάς!

«Ο Πάολο σήκωσε ψηλά την κοίπα.

—Στη γεία της! είπα.

Τό μαστίγιο της Ζουανίττας σφύριξε, χύθηκε σάν δχεντρα, κουλουριάστηκε γύρω στην χρυσή κοίπα, που κρατούσε ο Πάολο, και την έριξε κατά γής πριν ο Πάολο προφτάση να πιη μιά γουλιά.

Τό πιότο έκανε μιά βαθυκόκκινη λιμνούλα στο χαλί.

«Ο Πάολο τινάχτηκε και σταυρώνοντας τα χέρια άποτραβήχτηκε σε μιά γωνία.

«Ο κιθαριστής δεν είχε διακόψει σ' όλο αυτό τό μεταξύ τό παίξιμό του.

Σ' ένα νόημα της Ζουανίττας άρχισε να τραγουδά, κι' όλας, ένα μακρόσυρτο παθητικό τραγούδι σε μιά γλωσσά άγνωστη, μιά τόσο άρμονική, που ο Πάολο ένοιωσε μιά άλλόκοτη συγκίνηση.

«Η Ζουανίττα πήρε την κοίπα της γεμάτη, πήγε στη γωνιά που είχε άποτραβηχτή ο Πάολο και του την έδωσε μ' ένα χαμόγελο:

—«Αστείεύτηκα, είπα. Πιές, καλέ μου, στην ύγεια της.

«Ο Πάολο την κύταξε στα μάτια για να διαβάση τα συναισθήματά της.

«Εκείνη έκλεισε μαλακά—μαλακά τα ματωβλέφαρά της και σούφρωσε τα χείλη της σά για να δώση ή να πάρη ένα φιλι.

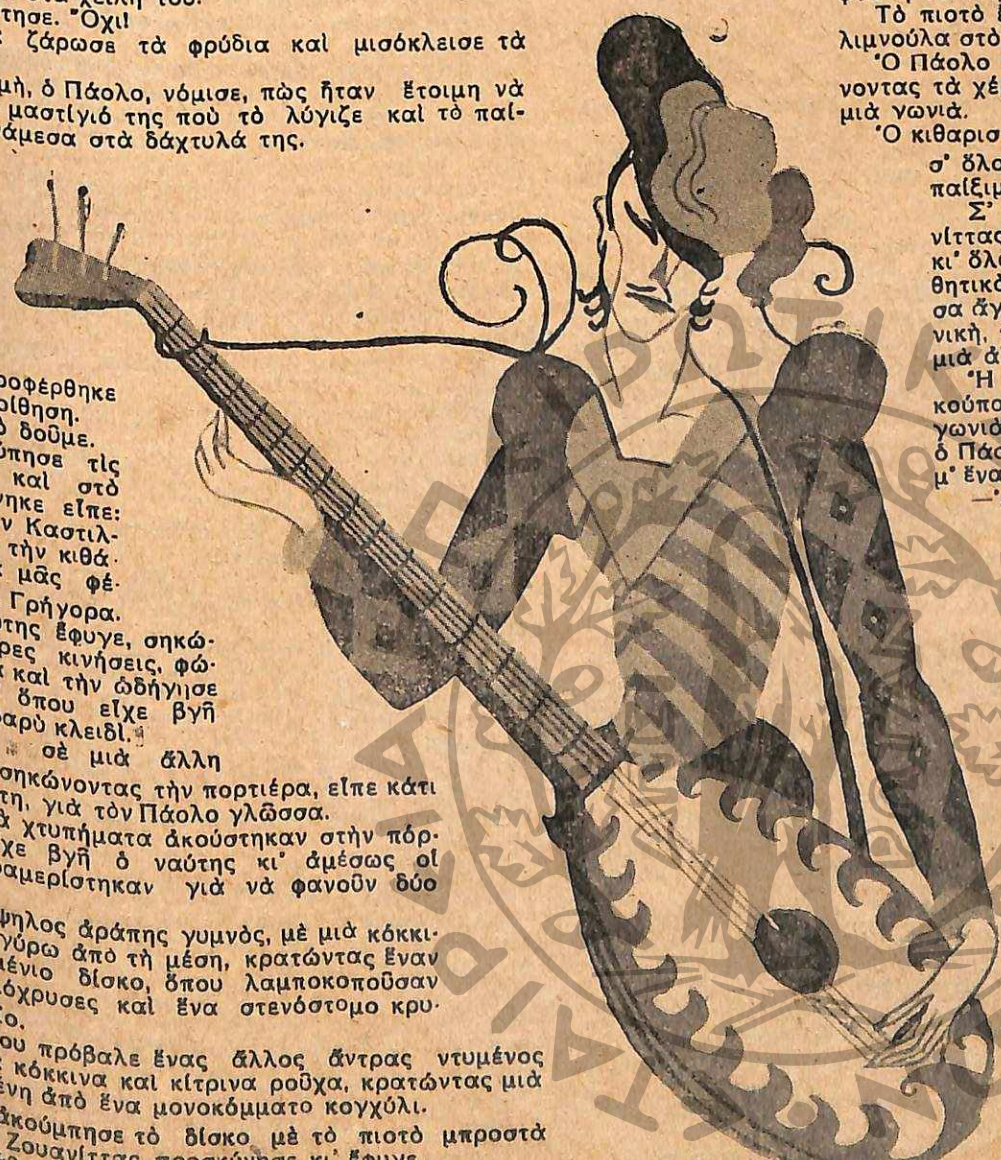
Νευριασμένος ο Πάολο σήκωσε την κοίπα:

—Στην ύγεια της άγάπη μου, είπα.

Και ήπιε άργά.

«Η Ζουανίττα τον περιέριε με τα χέρια της, πέρνοντάς τον από τό χέρι τον τράβηξάπαλά κατέν' κάθισε πάλι στο σκαμνί που βρισκόταν μπροστά στα πόδια της.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΨΩΜ

Μόλις άκουσε τόν κρότο από τὰ δεκανίκια, ο Λουκάς άνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του, ταραγμένα και φλογερά, και γύρισε προς την πόρτα, από όπου θάμπαινε ο άδελφός του. "Όλο του το πρόσωπο, φαγωμένο άπ' τόν πυρετό, γεμάτο κοκκινωπά σπυριά, πήρε μιάν έκφραση σκληρότητας, σχεδόν μανίας. "Αρπαξε σπασμωδικά τὰ χέρια της μητέρας του, καθώς φώναζε με τήστριγ για φωνή του:

— Διώχτονε! Διώχτονε! Δέν θέλω να τόν ιδώ. Άκούς; Δέν θέλω να τόν ιδώ ποτέ, ποτέ. Διώχτον!

Οι λέξεις πνιγόντουσαν μέσα στο λάρυγγά του. Το στόμα του ήταν πρι- σμένο και, στο πηγούνι, τὰ ξεραμένα σπυριά σκάζανε πάλι και μάτωναν, καθώς τόν έπνιγε ο βήχας.

Η μητέρα του προσπαθούσε να τόν καθουχάσει.

— Όχι, παιδί μου, όχι. Δέν θα τόν ξαναϊδής. Θα κάνω ότι θέλεις. Θα τόν διώξω. Το σπίτι είναι δικό σου, παιδί μου, ολόκληρο δικό σου...

Ο Λουκάς τήν άγγιξε στο πρόσωπο.

— Τώρα, αυτή τη στιγμή! φώναξε σπρώχνοντας τη μητέρα του προς την πόρτα.

— Ναι, άγόρι μου, τώρα, άμέσως.

Ο Δανιήλ φάνηκε στο κατώφλι, πάνω στα δεκανίκια του. Ήταν ένας άδικημένος, σακάτης, με πελώριο χον- τρό κεφάλι.

Μπήκε μέσα δίχως να πή τίποτε: ή παραλυσία τόν είχε μουγγάνει. Παρατήρησε όμως τὰ μάτια του άρρωστου, καρφωμένα πάνω του με σκληρότητα, και σταμάτησε στη μέση του δωματίου, άκουμπισμένος πάνω στα δεκανίκια του, άναποφάσιτος, μη τολμώντας να κάνει ένα βήμα πε- ρισσότερο. Το δεξί του πόδι, κοντύτερο και στροπιασμένο, σιγότερε.

— Τι ζητάει εδώ μέσα αυτός ο σακάτης; φώναξε ο Λου- κός στη μητέρα του. Διώχτον! Θέλω να τόνε διώξης!

Άκούς; ... Ο Δανιήλ κατάλαβε και κύτταξε τη μητριά του που είχε κιόλας σηκωθεί. Την κύτταξε με τόσο ίκετευτικά μά- τια, που ή γυναίκα δέν τόλμησε να τόν κακομεταχειριστή. Τότε ο σακάτης με μιάν άπελπιστική έκφραση της έννε- ψε, κυττάζοντας το ξύλινο μπαούλο με το ψωμί, που ήτα- νε στημένο σε μιά γωνιά του δωματίου, σαν να της έλε- γε: «Πεινώ!»

— Όχι, όχι! Μη του δώσεις τίποτα! Άρχισε να φωνάζη ο Λουκάς μανιασμένος πάνω στο κρεβάτι του, επιβάλλον- τας στη γυναίκα τη γεμάτη μίσος ιδιοτροπία του. Τίποτα! Πέταχτον έξω!

Ο μικρός σακάτης είχε σκύψει το χοντρό κεφάλι πάνω στο στήθος του, έτρεμε σύγκορμος και τὰ μάτια του εί- χανε πλημμυρίσει από τὰ δάκρυα. Όταν ή μητριά του ά- κούμπησε το χέρι της πάνω στον ώμο του και τόν σκούν- τησε προς την πόρτα, ξέσπασε σε λυγμούς, χωρίς όμως καμμιάν αντίσταση, τράβηξε κατά την πόρτα. Άκουσε ύστερα πού έκλειναν πίσω του, με το κλειδί, και κάθισε κλαίγοντας στο κατώφλι. Ήταν ένας βίαιος κι' αδιάκοπος λυγμός το κλάμμα του δυστυχισμένου εκείνου παιδιού.

Ο Λουκάς είπε τότε στη μάννα του, με μιάν όργισμένη χειρονομία.

— Τόν άκούς, τόν καταραμένο; Το κάνει επίτηδες, για ν' άρρωσήσω πάλι...

Οι λυγμοί του διωγμένου άδελφού εξακολουθούσαν, ά- νακατεμένοι με παράξενα μουγκρητά, πονεμένα, θλιβε- ρά, σαν τόν ρόγχο του ζώου που καταλαβαίνει πως το σφάζουν.

— Άκου τον λοιπόν! Άκου τον! Σήκω, πέταχτον από τη σκάλα!

Η γυναίκα σηκώθηκε μονομιᾶς, έτρεξε στην πόρτα και σήκωσε πάνω στον μουγγό τὰ χέρια της, συνηθισμένα να

τόν χτυπούνε.

Ο άρρωστος, άνασχηκωμένος άγκωνες, όλο και φώναζε:

— Δόστου! Δόστου! Βάραι!

Άμέσως σώπασε ο σακάτης βηκε στο δρόμο, καταπίνοντας κρυά του. Ήτανε τρομερά πει- νος: από δυο μέρες δέν είχε φά- δόν τίποτε. Μόλις είχε τη δύ- σέρνεται πάνω στα δεκανίκια.

Πέρασ' ένα τοούρμιο από πού έτρεχαν πίσω από έναν πού ανέβαινε καμαρωτός ψηλ-

— Μερικά τόν σκούνησαν φωνή:

— Αί! σακάτη!

Άλλ' από τὰ παιδιά τόν δευαν:

— Έμπρός, τρέχα, πάλι θα περάσης όλους!

Άλλα τόν πείραζαν για το του το κεφάλι, και τόν ρωτούσε ροϊδευτικά:

— Πόσες οκάδες νερό έχει στην κεφαλα σου, μωρέ;

Ένα άλλο, πιό σκληρό, του ένα δεκανίκι και πήρε δρόμο.

γός κλονίστηκε, έπειτα έσανε δυσκολία το δεκανίκι του κι

λούθησε το δρόμο του. Οι φ

τ' άσπλαχνα γέλια τών παιδιών

καν πρὸς το μέρος του πο

χαρταετός, σαν τὰ πουλιά τ

μυθίων, ανέβαινε στον ροδ

ρανό. Πάνω στην προκυμ

από στρατιώτες τραγουδούσαν εύθυμα, όλοι μαζί, ή καλή εποχή, ύστερ' άπ' τη γιορτή του Πάσχα.

Ο Δανιήλ, πού ένοιώθε την πείνα να του δ

σωθικά, είπε από μέσα του:

— Θα πάω να ζητήσω έλεημοσύνη.

Ο γειτονικός φούρνος έδινε στο άνοιξι

την εύχарιστη μυρωδιά του φρ σκου ψωμιού. Π

άνθρωπος, λευκοφορεμένος, κρατώντας στο κε

μακρυά σανίδα φορτωμένη ροδοκόκκινα ψωμιά, π

άχνιζανε, ολόξεστα, μόλις βγήκαν άπ' το φούρνο.

λιά άκολουθούσαν κείνον τόν άνθρωπο, με το ρ

λά στον άέρα, κουνώντας τις ουρές τους.

Ο Δανιήλ νόμισε πως θα λιγοθυμίσε από

για. "Όλο ξανάλεγε μέσα του:

— Πρέπει να ζητιανέψω' άλλοιώςτικα θα πε

πείνας.

Το σούρουπο έπεφτε σιγά—σιγά. Ο διάφαν

ήτανε γεμάτος χαρταετούς, πού άνεβοκατέβαιναν

τοί, χαρά τών εύτυχισμένων παιδιών. Οι καμπάν

στη χλιαρή άτμόσφαιρα ένα βαρύ κι' αδιάκοπο

— Θα πάω να σταθώ στην πόρτα της έκκλη

τηκε ο μικρός σακάτης.

Και σύρθηκε προς την έκκλησία.

Η έκκλησία ήταν άνοιχτή. Στο βάθος, τ' άνα

τα λαμποκοπούσαν όπως τ' αστέρια τη νύχτα, σ

μο ούρανό. Από την πόρτα ξέφευγε, αδυνατισ

ρωμα από τὰ θυμιάτα. Γλυκειές ψαλμωδίες έφ

κεχυμένες ως τ' αυτιά του μικρού άπόκληρου

άργουσρες, σαν τραγούδια άόρτων άγγέλων.

νιήλ ένοιωσε πάλι τὰ δάκρυα να τλημμυρίζουν

του, και, μέσ' από την καρδιά του, έκανε μιά θερ

— Ω, Κύριε! Ω Θεέ μου! βοήθησέ με τόν

Τώρα οι ψαλμωδίες άκούγοντουσαν ζωηρότε

χαρες. Άντρες και γυναίκες, δυο—δυο, τρεις—

παιναν άπ' τη μοναδική πόρτα στην έκκλησία.

δέν τόλμησε άκόμη ν' άπλώση το χέρι.

Δίπλα του, ένας ζητιάνος άρχισε να στενά

— Έλεημοσύνη, χριστιανοί, για την άγάπ

σπλαχνιστήτε με!

Τότε ο μουγγός ντράπηκε.

Είδε τη μητριά του να μπαίνει στην έκκλη

τυμένη, με το άραιό μαύρο πανωφόρι της. Και

— Άν πήγαινα σπίτι, όσο λείπει ή μητριά μου; .. Το μαρτύριο της πείνας τόν καταβάσάνιζε και δέν πε ρίμενα περισσότερο. Πετούσε πάνω στα δεκανίκια του. Καθώς περνούσε, μιά γυναικούλα του φώναζε γε λώντας:

Για πού τ'όβαλες έτσι τρεχάλα, σακάτη;

Σε λίγα λεπτά έφτασε στο σπίτι λαχανιασμένος ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Άνέβηκε άθόρυβα τη σκάλα με μύριες προφυλάξεις. Ψάχνοντας, γύρεψε να βρη το κλειδί στην τρύπα όπου συνήθιζε να το άφίνη πάντα ή μητριά του, άπ' την τρύπα της κλειδωνιάς. Ο Λουκάς, πάνω στο κρεβάτι του, φαινότανε να κοιμάται.

Ο Δανιήλ σκέφθηκε:

— Άν μπορούσα να πάρω ψωμί, χωρίς να τόν ευ- πνήσω!

Και γύρισε το κλειδί, σιγαλά, πολύ-πολύ σιγαλά, κρα- τώντας την άνάσα του, άπ' το φόβο του μη ξυπνήση το Λουκά με τούς χτύπους της καρδιάς του. Θαρρούσε πως αυτοί οι χτύποι γέμιζαν ολόκληρο το σπίτι από άπερί- γραπτα δινατό θόρυβο.

— Κι' αν ξυπνήση; .. σκέφτηκε πάλι ανατριχιάζοντας

ο σύγκορμος όταν ένοιωσε την πόρτα ν' άνοιξη.

Η πείνα όμως τούδινε τόλμη... Μπήκε μέσα, άκουμπάν- τας με προφύλαξη τὰ δεκανίκια του στο πάτωμα χωρίς ούτε στιγμή να σηκώση τὰ μάτια πάνω από τόν ά- δελφό του.

— Κι' αν ξυπνήση; ..

Ο άρρωστος, πλαγισμένος τ' άνάσκελα, άνάσινε με δυσκολία. Κάπου—κάπου ένα έλαφρό σφύριγμα έβγαине από τὰ χείλη του. Ένα κερι, άναμμένο σ-ο τραπέζι, έρρι- χνε πάνω στον τοίχο πελώριες παράξενες σκιές, πού όλο σάλευαν.

Καθώς έφτασε κοντά στο μπαούλο με το ψωμί, ο Δανι ήλ, στάθηκε μιά στιγμή, να συνεφέρη. Κύτταξε τόν άρρω στο πού κοιμότανε, και κατόπι, κρατώντας πάλι τὰ δυο δε-

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

— Στις διασταυρώσεις τών κεντρι κώτερων δρόμων του Λονδίνου παρα- ούρνεται και φονεύονται άπ' τ' αυτο κίνητα κατά μέσον δρον δέκα άνθρω- ποι την ήμέρα.

Την πρώτη έταιρεία προστασίας τών ζώων την ίδρυσε ο λόρδος Έρ- σκιν το 1822 στο Λονδίνο.

Στη Ν. Υόρκη πρὸ έκατό χρό- νων έπικρατούσε ή συνήθεια να βά- ρουν τ' άλογα, σύμφωνα με τὰ γού- στα τών κατόχων τους.

— Π. χ. όταν ένα άλογο χρησιμο- ποιείτο για την μεταφορά και πώλη- ση λαχανικών, ο κάτοχός του ρεκλα- μάριζε τὰ προϊόντα του μογιατζίζον- τας την βραχιά και τὰ πλευρά του ύπο- ζυγιού του με άναλόγους χρωμα- τισμούς.

— Η μεγαλύτερη σιδηροδρομική γραμμή είναι της Πενσυλβανίας στην Αμερική.

Η έταιρεία πού την έκμεταλλεύεται εισέπραξε τούς ένδεκα μήνες του 1934 537 εκατ. δολάρια.

Ο έφευρέτης του... έπισκεπτηρίου βυστονίως δέν είναι γνωστός όπως και τὸσοι άλλοι ευεργέται της ανθρω- πότητας.

— Έξερουμε μόνο ότι το έπισκεπτή- ριο είναι Κινέζικη έφεύρεση πού εί- σήχθη στην Εύρώπη πρὸ ένός αιώνας

μαζί με την σινική πορσελάνη.

— Στην Ιταλία υπάρχουν περισσό- τερα από 60 εργοστάσια πού έπεξερ γάζονται τὰ κοράλλια.

— Τὰ περισσότερα άπ' αυτό βρι- σκονται στο χωριό Τόρε ντι Γκρέκο (πύργος του Έλληνα) πού είναι χι- σμένο στους πρόποδες του Βεζουβίου.

Εκεί εργάζονται 9000 άνθρωποι ως επί το πλείστον γυναίκες και παιδιά.

Το περίφημο τυρί Ροκφόρ πήρε το όνομά του από την Έλβετική κομό- πολη Ροκφόρ όπου κατασκευάζεται

— Ο μεγαλύτερος αερόλιθος έπε- σε στο χωριό Βάχια της Βραζιλίας.

— Ο αερόλιθος αυτός ήταν βά- ρους 4.200 οκάδων.

— Το μαύρο χαβιάρι παράγεται από τ' αυγά τεσσάρων ειδών ψαριών, το κυριώτερο τών όποιων είναι ένα ψάρι πού όνομάζεται «δεύρυγχος» και το όποιο βρίσκεται στις θάλασσες της Ρωσίας.

— Τὰ κινέζικα καταστήματα τρο- φίμων μεταξύ τών άλλων πωλούν και αυτά τὰ άραια, όρεκτικά:

— Σκύλλους αλατισμένους, κρέας, φάλαινας, ποντικούς παστούς, και κρέ- ας μικρών λεονταριών.

— Όσο για το χοιρινό κρέας αυτό άποτελεί το έθνικό φαί τών κινέζων.

κανίκια του κάτω άπ' τις μασχάλες, προσπάθησε ν' άνοίξη το καπάκι του ξύλινου κιβωτίου. Άκούστηκ' ένα ξερό τριέμο.

Ο Λουκάς πήδησε ολόρθος στο κρεβάτι του, άνοιξε τὰ μάτια. Καί είδε τι έκανε άδελφός του. Άμέσως έβαλε τις φωνές, κουνώντας τὰ χέρια του σαν δαιμονισμένος.

— Ά! κλέφτη! Ά! κλέφτη! Βοήθειαι!...

Η μανία όμως τόν έπνιγε. Κι' ενώ ο Δανιήλ, γυρμένος πάνω στο μπαούλο, τυφλωμένος από την πείνα και τη λα- χάρρα, έφαχνε με τρεμόμενο χέρι να βρη ένα κομμάτι ψω- μι, ο άρρωστος πήδηξε άπ' το κρεβάτι του και χύμησε πάνω του, να τόν έμποδίση.

— Κλέφτη! Κλέφτη! φώναξε σαν τρελλός.

Σαν τρελλός, έκλεισε το βαρύ καπάκι του μπαούλου πάνω στο λαιμό του Δανιήλ, πού σπαρταρούσε άπελπιστι- κά, σαν το άγρίμι πού πιάστηκε στην παγίδα.

Ο Λουκάς όμως κρατούσε καλά, κι' οι προσπάθειες του αϊχμάλωτου πήγαιναν χαμένες. Ούτε ήξερε πιά τι έκανε. Πίεζε με όλο του το βάρος, σαν να θέλε να άποκεφαλίση τόν άδελφό του.

Το σκέπασμα έτριξε, χωνότανε μέσα στη ζωντανή σάρκα του σβέρκου, έσκαζε τις φλέβες και άρτηριες, συνέτριβε νεύρα και κόκκαλα. Στο τέλος, έν άψυχο κορμί κρεμότανε από το ξύλινο μπαούλο του ψωμιού, ένα κορμί χωρίς κα- νένα σημείο ζωής.

Τότε, καθώς είδε το σακάτη σκοτωμένο, ένας τρελλός τρόμος κυρίεψε την ψυχή του άδελφοκτόνου.

Διέσχισε, σαν μεθυσμένος, τρικλίζοντας, δυο—τρείς φο- ρές το δωμάτιο, πού οι άδύνατες λάμπες του κεριού το γέμιζαν φαντάσματα, άρποξε, τρέμοντας, με τις φοβητες του τὰ σκεπάσματα, τὰ τράβηξε όλα πάνω του, τυλίχτηκε από το κεφάλι ως τὰ πόδια, σαν να ζητούσε κάπου να κρυ- φτή, κι' έπειτα ξαπλώθηκε κάτω άπ' το κρεβάτι. Μέσα στην άπόλυτη σιγή, τὰ δόντια του τρίζανε όπως ή λίμα πάνω στο σίδερο.

ΓΑΒΡ. ΝΤΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

— Το μόνο ζώα πού άντέχουν πε ρισότερο τών άλλων στην πείνα είναι οι βάτραχοι.

— Δίχως να βάλουν τίποτα στο στόμα τους μπορούν να ζήσουν πάνω από δυο χρόνια.

Ο Λούκουλος, ο περίφημος φαγάς της αρχαιότητας ήταν από τούς μεγα- λειτέρους σιτηγούς της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.

— Έζησε από το 114 ως τὰ 57 πρὸ Χριστού.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι — αν όχι όλοι — πού πιστεύουν άκραδάν- τως ότι ο καπνός πηγαίνει πάντα ψηλά.

— Σας γελάσανε! Δέν πηγαίνει ψηλά!

— Μολαταύτα αν τούς το άμφισβη- τήσης αυτό θα σού πουν: Κύττα! ο καπνός στο τζάκι πηγαίνει ίσια επάνω στην καπνοδόχο! Άν ήταν βαρύτερος από τόν άέρα, όπως λένε, τότε θα πλημμύριζε το δωμάτιο καπνό.

— Καί όμως ή αϊτία της άνουψο- ως του καπνού είναι ο ζεστός άέρας, πού θερμαίνόμενι εσάπ τη φωτιά άνέρ- χεται πρὸς τὰ επάνω τραβώντας μαζί του τόν καπνό.

Άνεξαρτήτως αυτού ο καπνός είνε βαρύτερος του άέρα και, κατέρχεται πρὸς τὰ κάτω. Μάλιστα.

Όταν είδε την σφραγίδα των κατέρων της Νέας Καληδονίας πάνω στον φάκελλο, ο δικηγόρος Ζεβωντάν άνοιξε μια στικά το γράμμα και με προσοχή διάβασε τα ακόλουθα:

«Σύμφωνα με την έπιθυμία σας, θα σας γράψω σήμερα τα πράγματα, όπως έγιναν, με τη σειρά, κι' έσεις, πιστεύω να βρήτε τα στοιχεία που χρειάζονται για την άπαλλα γή μου.

«Τό καθαυτό όνομά μου είναι Πέτρος Μπρόν, κι' είμαι σήμερα τριανταεννέα χρονών. Από δεκαεννιά χρονών τσακώθηκα με την οικογένειά μου και ζω μόνος. Δούλεψα γραμματικός σε διάφορα καταστήματα, ήμουν όμως κακός υπάλληλος, γιατί ήμουν τεμπέλης και πήγαινα πάντα άργά στη δουλειά μου. Έτσι, από τα 1880 ως τα 1885 δεν είχα θέση. Έζησα τότε όπως μπορούσα, από διάφορες δουλειές του ποδαριού, ώσπου, έπιτέλους γνωρίστηκα για καλά με δυό λωποδύτες, τον Έρρίκο και τον Ιούλιο και με τη φιλονάδα τους, την Άγλαία. Με πήρανε να δουλέψω μαζί τους. Γδύσανε δυό βίλλες: τη μία στο Μπιλλανκούρ, την άλλη στο Ωτέιγ. Έγώ φύλαγα στην καγκελόπορτα κι' η Άγλαία, κάπου έκατο μέτρα παραπέρα. Όταν όμως τέλειωνε η δουλειά, μου δίνανε μένα άσήμαντα πράγματα, πέντε ή δέκα φράγκα το πολύ. Έτσι άποφάσισα να δουλέψω για λογαριασμό μου.

Κατοικούσα τότε σ' ένα έλεεινό ξενοδοχείο, στην όδο Μπεντέξ, όπου μένανε όλο κοινές γυναίκες κι' εργάτες της λαχαναγοράς.

Ο Μάρτης του 1885 ήταν ζεστός και ξερός. Τ' άπογεύματα πήγαινα στην έξοχή, έμπαινα στις βίλλες για να ζητήσω έλεημοσύνη και, πρό πάντων, για να ρίξω μια ματιά, πόσοι άνθρωποι μένανε σε κάθε σπίτι. Τις περισσότερες φορές με διώχνανε, άλλοτε πάλι μου δίνανε μια δυό πεντάρες και κα- νένα κομμάτι ψωμί.

Έπιτέλους, εν' άπόγευμα, στο Έκείγ, κοντά στο Πουασού, μια ήλικιωμένη κυρία με δέχτηκε με καλωσύνη. Ήταν κοντή και πολύ παλαιά. Καταγινώτανε, φαίνεται, με δι- νωσα φιλανθρωπικά ιδρύματα, γιατί μου μίλησε πολλή ώρα και με συμβούλεψε να πάω εκ μέρους της σ' ένα γρη- φείο, στο Παρίσι, να μου βρούνε δουλειά. Μου μίλουσε μέ- σα στην κουζίνα, όπου μια ύπνρετρια, κοντή κι' αυτή και χοντρή, σάν την κυρία της, πάστρευε λαχανικά.

Έγώ κουνούσα το κεφάλι μου καθώς την άκουγα, και κύτταζα γύρω μου. Δεν είδα ούτε στην πόρτα. Τα κά- κελα του κήπου ήταν χαμηλά, τα γειτονικά σπίτια άκα- τοίκτητα. Από τα πέντε φράγκα που μου έδωσε η κυρία, ά- γόρασα ένα καλό μαχαίρι.

Άποφάσισα να ένεργήσω χωρίς να χάνω καιρό. Ήταν ή ώρα τρεις (21 Μαρτίου), όταν έφυγα από το σπίτι εκεί- νο. Πήρα το τραίνο για το Παρίσι κι' έφτασα στο ξενοδο- χείο μου κατά τις έπτά το βράδυ. Ζήτησα ένα κερί από την ίδια την διευθύντρια και της είπα πως πήγαινα να πλαγιαίσω.

Έμεινα στο δωμάτιό μου ως τις όχτώμιση. Πήρα από το συρτό ένα κατσαβίδι και τ' άντικλειδία μου—μπορούσα ν' άνοίξω μ' αυτά όποια πόρτα ήθελα,—και κατέβηκα. Ή- ξερα πως εκείνη την ώρα το προσωπικό του ξενοδοχείου ήτανε στο τραπέζι και δεν θα μ' έβλεπε κανείς. Πήρα, κα- τόπι, το τραίνο και στις δέκα και τριανταπέντε βρισκό- μουν πάλι στο Πουασού. Είχα ένα τέταρτο δρόμο ώσπου να φτάσω στο σπίτι του Έκείγ. Όταν πλησίασα εκεί εί- δα φως στο ισόγειο και σ' ένα παράθυρο του πάνω πατώ- ματος. Ή ύπνρετρια ήταν ακόμη στην κουζίνα κι' η κυρία διάβαζε, φαίνεται, στο δωμάτιό της. Έπρεπε να περιμέ- νω. Κατά τις έντεκάμιση έβουσε το φως στην κουζίνα κι' άφοι χτύπησαν δώδεκα σε κάποιον ρολόγι, είδα να σκοτει- νιάζει, έπιτέλους, και το παράθυρο της χοντρής κυρίας. Πε-

ΤΟ ΑΛΛΟΘΙ

ρίμενα ακόμη λίγα λεπτά, πε ή γρηά ν' άποκοιμη- στερα από λίγο σκορ- στα κάγκελα και πήδησα

στον κήπο. Έφτασα, δίχως θόρυβο, στην πόρτα της δου. Την άνοιξα εύκολα, μηκέτα μέσα και βρέθηκα στα τη σκάλα, που άνιβαίνει στο πάνω πάτωμα. Έβγαλα τότε το σακκάκι και το γιλέκο μου. Αϊματα θα λέρωναν μονάχα το πουκάμισό μου. Άναψα έν' άποκέρι που είχα πάρει μαζί μου. Το κέ- με το άριστερό μου χέρι, στο δεξι είχα το μαχαί- τοίμο.

Καθώς έφτασα σιωπηλά στο σκολοκέφαλο, έπα- ποιος μίλησε μέσα στο σπίτι. Πρέπει να ήτανε ή γρηά- ρώτησε:

—Εσύ σαι, Ιωάννα;

—Μάλιστα, άποκρίθηκα σιω- έλπιζα πως θα ξανακοιμώτανε

Έκείνη όμως άνησούχησε, που σήκώθηκε τέτοια ώρα ή- τρια. Είχα σβύσει το κερί μου, μενα δίπλα στο κάγκελο της κρατώντας την ανάσα μου. Ξαφνα, το φως με βρήκε πρόσωπο. Είχε άνοίξει ή

μπροστά μου, κι' ή γρηά σίαστηκε με τα νυχτικά. Μ' ένα κερί στο χέρι, τε ένα βήμα προς τα έμ- την χτύπησα, μπροστά μ- δόν στην τύχη. Ή χοντρή έπεσε χάμω, μ' έναν βα- ναγμό, σάν παράπονο. τηλέρι της κύλισε χάμω

σε. Έψαξα τότε μέσα τάδι να βρω το άποκέρι, ταν άκουσα να τρίζη από πάνω μου, στη σκα- σκάλα φωτίστηκε. Βαρε- ματα άκούστηκαν στα

τια. Κρυμμένος πλάγια, ή ύπνρετρια να κατεβαίνε, σε άσπρη πουκάμισα

κόκκινη φούστα. Κρατούσε στο χέρι μικρή λάμπα πετρελαίου και το φως

πάνω στο πρόσωπό μου, που το ένοιωθα κατακόκ- μουσκεμένο απ' τον ιδρώτα.

Ή ύπνρετρια έκανε μια στιγμή πίσω. Το δίχως γνώρισε. Θαρρώ πως βλέπω αυτή τη στιγμή το άγ- τρώ πρόσωπό της. Άκούμπησε χάμω τη λάμπα της, ίνωσε ίκετευτικά τα χέρια. Τη χτύπησα με το μαχαί- στον ώμο, κι' έπεσε δίχως να φωνάξη, πάνω στα

πάτια. Πήρα τότε τη λάμπα της και μπήκα στο δω- γρηάς. Έσπασα τις κλειδωνιές των συρταριών και έ- ιβα δυό χαρτονομίσματα των εκατό φράγκων κι' έκα- κα φράγκα σε χρυσά νομίσματα. Είχε και κάτι άγ- μικρής άξίας, και μια βέρα φαγωμένη. Ούτε τ' άγ- Έκείνη τη στιγμή ή ήλικιωμένη γυναίκα πάλι

σάν να έκλαιγε. Που να είχα άκουμπήση το μαχαί- Καθώς κύτταζα γύρω μου, είδα πάνω σε μια ένα σπιλέτο με κοντή λάμα. Ή λαβή του ήταν άπ- λο, βαρεία και στολισμένη με διάφορα πετράδια. Εκείνο το μαχαίρι και το έχωσα στο λαιμό της. Σφούγγισα κατόπι τη λάμα στο χαλί, κι' έβαλα στην τσέπη μου, γιατί μου φάνηκε πολύτιμο, με

πετράδια. Κατέβηκα προσεχτικά τη σκάλα. Έσβυσα τη λα- ρεσα το γιλέκο και το σακκάκι μου κι' έφυγα, τί- τισα να κλείσω καλά την πόρτα.

Φυσούσε λιγάκι έξω. Ο δρόμος ήταν έρημος, πάλι τα κάγκελα και τράβηξα για το σταθμό. μως σκέφτηκα να πάω με τα πόδια ως τον πρώ- σταθμό, και να πάρω το τραίνο από κεί, για κά- μενο. Την ίδια στιγμή κύτταξα το πουκάμισό μου γεμάτο αίματα. Είχα κι' ένα λεκέ στο πανταλόνι, όμως δεν πολυφαινότανε.

Είχα την πεποίθηση πως κανείς δεν θα μπορού- ύποψιαστή. Ή ξενοδόχα με είχε δη που άνέβηκα, ρις να πλαγιαίσω. Θα γυρνούσα λοιπόν στο έ- ΠΑΝΘΕΟΝ

ατά τις έννιά, για να μη με δη πάλι κανείς: ή διευθύν- ρια πηγαίνει πάντα εκείνη την ώρα για ψώνια, οι εργάτες είναι φευγάτοι κι' οι γυναίκες κοιμούνται ως τις δώδεκα. Έτρεμα όμως με το τίποτε. Ίσως να ήτανε κι' ή ψυ- ρίτσα. Καθώς έχωσα λοιπόν τα χέρια στις τσέπες ένοι- ασα τη λαβή του μαχαριού με τα πετράδια. Ίσως να είχα άποια άξία, ήτανε όμως φρόνιμο να κινδυνεύσω για να πουλήσω; σκέφτηκα. Καλύτερα να το πετούσα κάπου. Έστά στο σταθμό είδα ένα ξεροπήγαδο. Το έρριξα εκεί

σε κι' έφυγα. Περιπατώντας λογάριαζα τι μου έδωσε το έγκλημά μου: τσάκισα δέκα φράγκα. Μπροστά στα πεντόφραγκα που παίρνα από τους συντρόφους μου, αυτό το ποσό μου φά- ηκε ίκανοποιητικό. Τι δύσκολη όμως κι' έπικίνδυνη δουλειά!

Μόλις κάθησα στη θέση μου στο βαγόνι, κι' άποκοιμή- κα. Ξύπνησα λίγο πριν φτάσουμε στο Παρίσι, με το στό- πικρό, τσακισμένος από την κούραση. Ήταν εξήμιση. ήγα κι' έψαγα κάτι σ' ένα γαλατάδικο, έπειτα άγόρασα

α πουκάμισο για ν' αλλάξω το ματωμένο που φορού ή. Θυμώμαι πως άγόρασα κι' ένα μυθιστόρημα με ζω- αφίες, γιατί είχα άποφασίσει να ξαπλωθώ όλη μέρα στο κρεβάτι μου, να ξεκουραστώ και να διαβάσω. Έκανα ή σκέψη, θυμώμαι, πως από την άλλη μέρα θα φρόν- να βρω κάμια δουλειά, μια και είχα τώρα να περά- Μ' αυτές τις σκέψεις έφτασα κοντά στο ξενοδοχείο μου.

Τέλειωσα ένα θαύμα που με άνησούχησε. Ήτανε μαζωμένος πολλός κόσμος εκεί, πάνω άπο πε- τρώ σόψωπα. Είδα έν' άμάξι και πολλούς άστυνομι-

ους. Όλα πέρασαν από το νοι μου, μέσα σ' ένα δευτε- λεπτο: Θά μου είχε πέσει ίσως κανένας φάκελλος με τη εύθυνσή μου, στο σπίτι της γρηάς. Δούλεψε ό τηλέγρα- ρας και θα με πιάνανε... Ήταν όλοφάνερο.

Στάθηκα, κι' έπειτα έκανα δυό βήματα πίσω. Ένας ντόρος άνθρωπος με γενάκι, μ' ένα μαλακό καπέλλο στο φά- αλι κι' ένα μακρύ πανωφόρι, βρέθηκε άμέσως μπρο-

στά μου: —Είσαι ό Πέτρος Μπρόν; με ρώτησε, —Εγώ δεν άποκρίθηκα.

—Σε συλλαμβάνω. —Άμέσως με κύκλωσαν οι άστυνομικοί, κι' ό έπιθεωρη-

στό γραφείο του ξενοδοχείου: —Τόν έπιασα.

—Άνεβάστε τον άπάνω. —Εγώ δεν είχα πη λέξη απ' τη στιγμή που με πιάσανε.

Ανεβασαν στο πρώτο πάτωμα και μ' έσπρώξαν μέσα ένα δωμάτιο. Πάνω στο κρεβάτι είδα το πτώμα μιας

δεν γυναίκα. —Δεν μπορώ να σας περιγράψω με άκρίβεια τι ένοιώσα

στην στιγμή. Οι ιδέες μου ήταν άνακατωμένες, όπως ακοτάσει. Εκείνο το πτώμα δεν ήτανε της γρηάς που εί-

χα, ίσως φέρθηκε καλά. Άπόμεινα σαστισμένος και ή-

μια στιγμή, έκανε την άπλή αυτή έρώτηση: —Γιατί με πιάσατε;

—Ποιά έν' αυτή ή γυναίκα; —Ενας κύριος με γκρίζα γενάκια με κύτταξε προσε-

—Ψάξτε τον και γδύστε τον, πρόσταξε. Τότε βρήκαν άπάνω μου σχεδόν τσάκισα φράγκα και

πράτησαν τα αίματα στο πουκάμισό μου. Σε λίγο

στην άνάκριση έμαθα με κάθε λεπτομέρεια το έγκλημα

αυτού του ξενοδοχείου άκουσε μεγάλη φιλονικία πά-

α σπάζανε. —Όστερα από λίγο κάποιος ζήτησε να τοι ά-

φώνες, έτρεξε στο ίδιο πάλι δωμάτιο. Σηκώθηκε άμέσως ό ύ-

μια γυναίκα σκοτωμένη χάμω, στο πάτωμα. Τα συρτά

κοιμόδινου της ήταν άνοιχτά, το στρώμα ξεσκισμένο. Έτρεξαν τότε όλοι οι νοικάρηδες έξδν από μένα. Ή ξενο-

δόχα με είδε ν' άνεβαίνω στο δωμάτιο μου, ή ξενο-

«Ός και σε κείνο το έλεεινό ξενοδοχείο, είχαν παρατηρή- σει τις ύποπτες σχέσεις μου με τον Έρρίκο και τους άλ- λους, κι' όταν έφτασε ό άστυνόμος όλοι είχαν σχηματίσει τη γνώμη τους: ό δολοφόνος είναι ό Πέτρος Μπρόν.

Όπως ξέρετε, συχνά το αίμα τραβά τον φονηά στον τόπο του έγκλήματος. Αυτό περίμενε κι' ό άστυνόμος κι' έβαλε τους άνθρώπους του να παραφυλάνε δώδεκα στο ξενοδοχείο, μήπως και φανώ.

Φυσικά άρνήθηκα έπιμωνα στον άνακριτή, αλλά τα χρή- ματα που βρήκαν άπάνω μου, και προπάντων τα αίματα στο πουκάμισό μου, άποτελούσαν άρκετή άπόδειξη. Κι' όταν μου ζήτησαν να δηλώσω που είχα περάσει τη νύχτα της 21 προς τις 22 Μαρτίου, δεν μπορούσα, βέβαια, να πω, ότι τη στιγμή που σκότωναν τη γειτόνισσά μου, έγώ δολο- φονούσα δυό γυναίκες στο Πουασού.

Τό δήτην έγκλημά μου δεν έκανε διόλου θόρυβο στον τύπο. Ή δολοφονία μιας κοικής γυναίκας, μέσα σ' ένα ύ- ποπτο ξενοδοχείο, δεν προκαλεί και τόσο πολύ το ένδια- φέρον του κόσμου. Άπεναντίας, το άλλο, το πραγματικό έγκλημά μου, προέξηνσε μεγάλη συγκίνηση. Όπως έμαθα το θύμα μου ήτανε χήρα ένδς έξακουστού ζωγράφου. Έ- μαθα έπίσης ότι ή ύπνρετρια έζησε. Έδωσε τα χαρακτηρι- στικά μου κι' έψαξαν να με βρούν παντού, εκτός άπο τις φυλακές. Πρέπει ακόμη να σημειώσετε ότι, όπως έμαθα, παρατήρησαν την εξαφάνιση του στιλτέτου με τα πετρά- δια, που το είχα ρίξει στο ξεροπήγαδο.

Στο κακουργιοδικείο, ή έπιμω ή άρνησή μου και ή ά- ταράξία μου, έκαναν άίσθηση στους ένόρκους. Έτσι κατα- δικάστηκε μόνο σε ισόβια κατανάγκαστικά έργα.

Και τώρα, σάς γράφω από τα κάτεργα της Νέας Καλη- δονίας, όπου βρίσκομαι έντεκα χρόνια. Δεν έδειξα κακή διαγωγή. Μ' έχουν κι' εργάζομαι στο γραφείο και δεν εί- μαι πολύ δυστυχισμένος. Έχω όμως μεγάλο πόθο να γυ- ρίσω στη Γαλλία. Ο νόμος μου δίνει το δικαίωμα και θέ- λω να έπωφεληθώ.

Έξηγουμαι: το πραγματικό μου έγκλημα έγινε στις 21 Μαρτίου 1885, δηλαδή πριν από έντεκα χρόνια, και σύμφω- να με το νόμο αυτό το έγκλημα παραγράφεται. Άποδει- κνών λοιπόν σήμερα το άλλοθι, που δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω τότε. Είναι φανερό πως δεν μπορούσα να σκοτώσω έγώ την κοπέλλα εκείνη στο ξενοδοχείο της ό- δοι Μπενιέξ, άφοι την ίδια νύχτα της 21 προς της 22 Μαρ- τίου, όχτώ λευγες μακρυά, στο Έκείγ, διέπραξα το άλλο

το πραγματικό μου έγκλημα. Ή ύπνρετρια που πλήγωσα με γνώρισε και θα με γνώρισε και τώρα, γιατί δεν έλλα- ξα και πολύ. Όπως φρόντισα να μάθω, είναι σήμερα θυ- ρωρός στο Νείγυ. Θά σάς δώσω την διεύθυνσή της. Θά βρούν, βέβαια, στο βάθος του ξεροπήγαδου, κοντά στο σταθμό, το στιλέτο με τα πετράδια, που τόρριξα εκεί μέ- σα πριν από έντεκα χρόνια.

Θά μπορέσετε λοιπόν να έπιτύχετε την άναθεώρηση της δίκης μου, παρουσιάζοντας κάθε άπόδειξη της άθώ- τητάς μου για το έγκλημα που πληρώνω άδικα, μαζί με την άπόδειξη της ένοχής μου στο άτιμώρητο έγκλημα. Έλ- πίζω να θελήσετε ν' αναλάβετε αυτή την ύπόθεση και να μου άπανθήσετε με το πρώτο ταχυδρομείο.

Πέτρος Μπρόν.

Γραφεία Φυλακών Νουμάς (Νέα Καληδονία).

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Είς το γραφείον μιας έφημερίδος δύο φίλοι της συζη- τούν περί συζυγικής πίσσεως, βεβαιούντες άμφότεροι ότι δεν παρέβησαν ποτέ τις συζυγικές τους ύποχρεώσεις.

—Ο Μανώλης—λέγει ό ένας—ξέρει ότι είμαι πιστός εις τη γυναίκα μου και είμαι βέβαιος ότι θα έπαιρνε και όρκο γι' αυτό.

—Σίγουρα, βεβαιώνει ό Μανώλης, όπως και σ' ό Μίμη, θάπερνε όρκο για το ίδιο, προκειμένου για μένα.

Παρατυχών τότε κακόγλωσσος κοινός φίλος, γνωρίζων καλά και τους δύο, μουρμουρίζει:

—Ήξερα ότι δυό άρνήσεις κάνουν μίαν κατάφαση, όχι όμως ότι και δυό ψεύτικοι όρκοι κάνουν έναν άληθινό.

Έκείνος: Είς κάθε άνθρωπου τη ζωή ύπάρχουν δύο πε- ρίοδοι, κατά τις όποιες οδδέποτε δύναται να έννοηση τη γυναίκα.

Έκείνη: Μπα; Και ποιές είναι αυτές «αί περίοδοι»;

Έκείνος: Ή μια πριν την παντρευθί και ή άλλη άφοι την παντρευθί.

1722

για την κυρά Τριανόν. Και άφησέ με να κοι

μηθώ Προπαντός για τον Φαζερώλ.

Ύστερ' από μία εβδομάδα άγωνίας ο Μπεσού, τον έκάλεσε στο τηλέφωνο και του έκανε την έξης άνακοίνωση.

«Φ α ζ ε ρ ώ λ.— Είκοσι έννιά χρονών, σύμφωνα μετό διαβατήριό του. Γεννηθείς στο Μπουένος—Άδρες από Γάλλους γονείς, που πέθαναν. Στο Παρίσι, βρίσκεται πρό τριών μηνών και κατοικεί στο Κοσμικό Ξενοδοχείο, όδός Σιατωντέν. Άνευ έπαγγελματος. Έχει μερικές γνώριμες στον Ιπποδρομικό και αυτοκινητιστικό κόσμο. Καμ

μιά πληροφορία για την ιδιωτική του ζωή και για το παρελθόν του».

Ύστερ' από μία βδομάδα ακόμα ο Δ' Έννερη έπηρεε νέο τηλεφώνημα.

Ο Μπεσού τον έκάλεσε ταργαμένος:

«Έλα. Μη χάνουμε ούτε στιγμή. Ραντεβού στο καφενείο Ροσιαμπώ, όδός Λαφαγέτ. Κατεπίγουν».

Στο καφενείο όπου έπηρε έκάθησε κοντά στο Μπεσού, που, καθισμένος μέσα από τά τζάμια, κατεσκόπευε το δρόμο. Ο Μπεσού είπε:

—Λοιπόν, τó μαγαζί της κυράς Τριανόν εξακολουθεί να μένει κλειστό!... Τό συμβόλαιο τού μαγαζιού είναι στο όνομα κάποιας δεσποινίδος Λαυρεντίας Μαρτέν. Αυτή έβαλε την Τριανόν ποδεναι αδελφή της. Τό συμβόλαιο έγινε πρό δώδεκα έτών και γι' αυτό δέν βρήκα πού κάθεται. Τό νοίκι τó πληρώνει διά μέσου ενός κουτσού γεροντάκου. Κι' ήμουν άπελπισμένος, όταν στη Διεύθυνση έμαθα ότι κάποια κυρία έπρόσφερε πενήντα χιλιάδες φράγκα στον Κον Λεκουρσαί, τó δημοτικό σύμβουλο, για να μεταβάλη τά συμπεράσματα κάποιας έκθέσεως, που πρόκειται να υποβάλη. Ο Κος Λεκουρσαί είδοποίησε άμέσως την άστυνομία. Τό χρέμα πρόκειται να κατατεθή τώρα δα στο γραφείο τού Κου Λεκουρσαί, όπου δέχεται κάθε μέρα τούς ψηφοφόρους του. Δύο άστυφύλακες έχουν κρυφθή σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, και θά βεβαιώσουν την άπόπειρα τής δωροδοκίας.

—Η γυναίκα έδωκε τó όνομά της; —Όχι. Φαίνεται όμως ότι ο Κος Λεκουρσαί είχε άλλους γνωριμίες μαζι της, πράγμα που αυτή είχε λησμονήσει. Κι' ή γυναίκα αυτή είναι ή Λαυρεντία Μαρτέν.

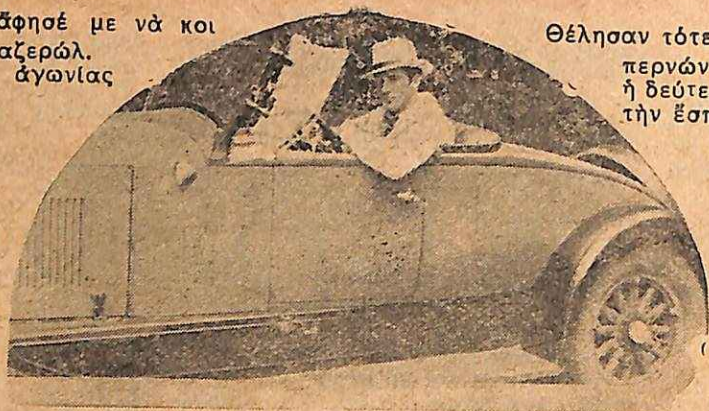
—Τέλειο! Η συνεννοχή τού Φαζερώλ με την κυρά Τριανόν έπεκτείνεται τώρα μέχρι τής Λαυρεντίας Μαρτέν. Και τó γραφείο τού δημοτικού συμβούλου που βρίσκεται;...

—Στό άπέναντι σπίτι, στο Ισόγειο αυτό έκεί. Δυό μόνο παράθυρα, βλέπεις; Από πίσω, μία μικρή] σάλα υποδοχής...

—Άλλο τίποτα έχεις να μου πής; —Όχι. Μά τά πράγματα είναι βιαστικά. Είναι δύο παρά ιέντε, και ξέρεις, Είδα χθές την Άρλέττα σου.

—Πώς! Μά, σό μου είπες ότι έφυγε από τó Παρίσι... —Δέν έφυγε.

—Και τή συνήνητες; Είσαι άπολύτως βέβαιος; —Ο Μπεσού δέν άπήνησε. Είχε άνα

θέλησαν τότε να της φράξουν τó περνώντας στον άντιθάλαμο. Μά ή δεύτερη πόρτα ήταν κλειδωμένη, την έσπρωξαν με όλη τους τή δύναμη.

Έκείνη τή στιγμή άκούσεν πυροβολισμό.

—Μά, είχε βγί πιά ή τέν, παρετήρησε ο Μπεσού.

—Δέν τον έσκότωσε πόν αυτή, είπε ένας τούς άστυφύλακες, άλλος ποιος γέρος κακομούτ που τον είδαμε να κάθεται

ένα σκαμνί. Είχε ζητήσει κρόαση από τó Λεκουρσαί και θά τον έδέχετο μετά έπισκεψη τής γυναίκας.

Η θυρωρός έβεβαίωσε ότι τον αυτόν τον γεροντάκο. Ήταν καμ

ριασμένος και έκούτσαίνε.

—Έκούτσαίνε; έφώναξε ο Μπεσού.

Είσαι βέβαια; —Βέβαιη και βέβαιη! Παρακού

νει μάλιστα.

Ο Μπεσού έψιθύρισε.

—Είναι συνένοχος τής Λαυρεντίας Μαρτέν. Μόλις την είδε να κινδύ

εγκότωσε τον Κον Λεκουρσαί, έ

σε την άλλη πόρτα και τίσκασε

Ο Δ' Έννερη άκουε, προσέχον

νάμα τις δικογραφίες, που ήσαν

βαγμένες στο γραφείο και έδιδ

τούς τίτλους: «Έκθεσις περί γείων»... «Έκθεσις περί συνοικισ

άγορων»... «Έκθεσις περί έπεκτα

τής όδου Βιέγ—ντύ—Μαραί»...

—Α, είπε ο Δ' Έννερη σάν να

ραμιλούσε. Ο Φαζερώλ είναι λη

Άλλοίμονό του άν καμιά φορά

πέση στα νύχια.

Διεκόπη άποτόμως, έφόρεσε

καπέλλο του και έφυγε βιαστικά

ένα αυτοκίνητο έπηρε στην όδ

διέ, στής Άρλέττας. Ήταν ή

παρά δέκα.

—Α! κύριε Δ' Έννερη, έφών

Κα Μαζόλ. Πόσον καιρό είχαμ

σας Ιδούμε! Η Άρλέττα είναι

γόρητη...

—Δέν είναι έδω;

—Όχι, βγαίνει περίπατο

ρα, αυτές τις ώρες. Και μου

άστείο πώς δέν την έσουντήσα

Τού διηγήθηκε ότι ή κόρη

στερ' από όσα έγιναν δέν έλεγε

πότε θά γύριζε, κι' ότι τó άπό

έκείνο στίς τέσσερες ή ώρα,

γαινε να έπισκεφθή μία άρρωστη

της, την Καικιλία Έλλουέν, στο

λουά Περρέ, λεωφόρος Κουρσε

μός 14.

Τού διηγήθηκε έπίσης ότι ή

ρώλ την έπεσκέπτετο σχεδόν

βράδυ και συζητούσε μαζί της

ταμείο προικοδοτήσεων που είχε

σει και στο όποιο έκείνος, πάμ

τος όπως ήταν, θάδινε μία μεγα

νίσχυση. Τέλος τού έπρόσθεσε

λευταίως είχε δυσαρεστηθή

Ρηγγίνα.

Περίεργος να μάθη τι συνέβαι

Δ' Έννερη, πήγε στο σπίτι της

γίνας και την ρώτησε γιατί έμάλ

Έκείνη δέν ήξερε τίποτα και

νέστησε να διαπιστώ στο Φαζερ

ότι ή ιδέα της ήταν ότι ή

ένδιαφέρετο γι' αυτόν.

(Ακολουθεί

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ERMINA EBELIN

ΦΩΤΟΓΡ. ΦΩΞ ΦΙΛΙΑ

1725

ΜΟΝΑ ΜΠΑΡΙ

ΣΟΥΖΑΝ ΚΑΡΕΝ

A stylized, high-contrast illustration of a woman's face and upper body, rendered in a graphic, almost woodcut style. The woman has dark, wavy hair and is wearing a large, ornate, dark headpiece or crown. Her eyes are heavily shadowed, and her mouth is slightly open. The background is a textured, light brown color.

1729

Είχα πάρει ένα χάνδι. Είχα
 ένα ραντεβού, μα θυμόμουν να τη γλύκα
 ΠΑΝΘΕ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια)

—Κυρία, είπε υπόκωφα ο Άλτιέρι, είμαι εδώ από τριών ων και δεν άντελήφθητε την παρουσία μου... Έπερίμε- με υπομονή να πέση το βλέμμα σας επάνω μου. "Ω, ω... τη συμφωνία μας... Σεις δεν προδίδετε τα σχέδιά υ και εγώ είχα υποσχεθί να μην μπώ εδώ, να μη σάς ήσω ποτέ. Όμως σήμερα πρέπει, γιατί έχω να σάς πω τι σοβαρό, και δεν ξέρω αν θα μπορώ να μιλήσω υ- ερ' από λίγο.

—Τι έχετε να μου πείτε; ρώτησε η Λεωνόρα.

—"Ο Άλτιέρι άνεσκήρτηε από βαθεία χαρά! Στη φωνή ; δεν υπήρχε ούτε θυμός, ούτε μίσος.

—Θέλησα, είπε ο Άλτιέρι, να σάς μιλήσω μπροστά στο ρά, μπροστά στο θάνατο που είναι το ιερώτερο πράγ- για μās τους Βενετούς. "Ο πατέρας σας, τον οποίο μι- λισα όταν ζούσε, είναι τώρα πιά ένας άμερόληπτος μάρ- της υπερτάτης προσπάθειας που θέλω να επιχειρήσω. "Απλώσε το χέρι.

—"Ορκίζομαι υ' αυτό το νεκρό ότι θα σάς μιλήσω σύμ- να με την αλήθεια της καρδιάς μου...

—"Η Λεωνόρα έμεινε σιωπηλή, άκίνητη και ψυχρά.

—Κυρία, είπε τότε ο Άλτιέρι, γνωρίζετε ποία σοβαρά νόντα ετοιμάζονται. Είσοθε ενήμερος της συνωμοσίας Βενετών πατρικών εναντίον του δόγη Φόσκαρι. Ξέρε- ότι εγώ είμαι προωρισμένος να τον άντακαστήσω. Με- ριο το μεσημέρι θα βάλω στο κεφάλι μου το δογικό μμα της Βενετίας. Τίποτε δε μπορεί πλέον να σώση το σκαρι και τίποτε δε μπορεί να μ' έμποδίση να φορέσω στέμμα που κανείς δε θα τολμούσε να μου άμφιστή- Καί θα πάρете μία θέση, που είναι σχεδόν όμοια με τη η μιάς βασιλίσσης, ή όποια πάντως είναι ίση με τη η των 'Ιταλίδων πριγκηπισσών. Και τίποτε δεν άποδει- ει ότι ο τίτλος της δογίσσης, τον όποιον άνειροπόλη- τότες γυναίκες της άνωτέρας άριστοκρατίας δεν είναι ατό μία μέρα να μεταμορφωθί σε τίτλο της βασιλίσσης.

—"Η Λεωνόρα εξακολουθούσε να μένη άπαθής.

—Γώρα που βρίσκομαι τόσο κοντά στην έπίσημη στιγμή ά την όποια θα μου άνατεθούν οι τύχες της Βενετίας ρωτάω: ποία στάση θα τηρήσετε άπέναντί μου όταν σάς ο στο άνάκτορο από το όποιον έκυβερνούσαν οι πρό- οί σας;

—Την στάση μιάς γυναίκας που πουλήθηκε και άγορά- ε, τη στάση μιάς δούλης που μισεί τον κύριό της. Πι- ότε ότι είναι δυνατό να τηρήσω άλλη στάση;

—"Ο Άλτιέρι έφρικίασε. Είχε μιλήσει με έμπιστοσύνη, εν έλπίσει, ότι ή Λεωνόρα έκουράσθη πιά να κλαίη εις μόνωσή της και ότι θα είχε την φιλοδοξία να λάμψη το δογικόν άνάκτορο. "Η άπάντησή της Λεωνόρας τον έτριψε, όχι τόσο με τη σημασία των λέξεων που ήταν έστατη, όσον με τον ήρεμο τόνο της φωνής που έδειχνε άνητη άπόφαση. Ποτέ ή Λεωνόρα δεν θα συναινού- ά παίξει κοντά του το ρόλο δογίσσης.

—"Ακούστε με, είπε με φωνή φλογερή Δεδέχεσθε το στέμ- που σάς προσφέρω. "Εστω. Δέ θέτετε να είσοθε ή πλέον ευτή πριγκηπισσα της 'Ιταλίας. "Έχει καλώς. Δέχομαι άά και χωρίς συζήτηση την άπόφασή σας. Τώρα έπι- ματέ μου να σάς είπω τά έξης. Γνωρίζετε, κυρία, ποίος άνώσε άργά, ύπομονητικά, αυτή τη συνωμοσία που λει να έκραγή αύριο; Γνωρίζετε γιατί μεθάριο θα ηλοσφαγούν άνθρωποι, γιατί ή επανάσταση θα αίμα- λλίση τη Βενετία; Για σάς θα γίνουν όλα κυρία. "Η συ- οσία είμαι εγώ. Και ό σκοπός της επαναστάσεως, όλης αίματος, του θρήνου, του πένθους το όποιον θα ύψη τη Βενετία, ήτο να σάς κατακτήσω... "Εσκέφθηκα αν άνεβήτε τόσο ψηλά, θα λησμονήσετε το παρελθόν.

"Εφαντάσθηκα ότι ή πριγκηπισσα Λεωνόρα θα λησμονή- τά μίση της κυρίας Άλτιέρι. Για σάς λέγω, για σάς και μόνον, από χρόνια εργάσθηκα, συνεδύσα, έρεύνησα, άγώ- ρασα τους μέν... έκτύπησα τους δέ, έτρομοκράτησα τους άντιπάλους, έθέρμανα τους δειλούς, ένεθουσίασα τους λους. Για σάς έγινε ή τεραστία εργασία, που μου στοίχι- σε τόσων νυκτών άγρύπνια. Για σάς έγινε το τεράστιο έγχεύρημα κατά το όποιον επί τέσσαρα χρόνια διεκύβευσα τηζώή μου, και έκοιμήθηκα με το κεφάλι κάτω από τον πέλεκυ του δημίου.

—"Ανέπνευσε και έπειτα είπε :

—"Παραιτούμαι. "Αφού δεν θέτετε να είσοθε δόγισσα, μου είναι περιττό να είμαι δόγης.

—"Η Λεωνόρα δεν έκίνηθη. "Θάλεγε κανείς ότι δεν άκουσε. —Σας προτείνω το έξης, εξακολουθήσε ο Άλτιέρι με ζέση. Θά φύγωμε από τη Βενετία, θα πάμε όπου θέτετε, θα ζήσωμε όπως θέτετε. Θά φύγωμε άμέσως αύριο, θα έγκαταλείψω τους συντρόφους μου και, όπως προς χάριν σας ήμουνα ήρωας, προς χάριν σας θα γίνω δειλός. Αυτό θέτετε; Πέστε. Δέχεσθε;

—Πέστε μου, Άλτιέρι, σεις υπεβάλατε την μήνυση της 'Ιμπερίας;

—"Πι έννοείτε; έψέλλισεν ο στρατηγός.

—Με άκούσατε πιστεύω. "Η 'Ιμπερία έγραψε προς το Συμβούλιον των Δέκα και κατήγγειλεν ότι ο Ρολάνδος Κανδιάνο έδολοφόνησε τον 'Ιωάννην Δαβίλα. Σεις ύπαγο- ρεύσατε αυτό το γράμμα, Άλτιέρι;

—Ψέμμα, ψέμμα! Δεν είμαι 'Ικανός να διαπράξω τέτοια ά τιμιά! έβροντοφώνησεν ο Άλτιέρι.

—"Ω, πιτέρα μου, είπε ή Λεωνόρα προτείνουσα το χέρι. Τόν άκούτε; Και όμως άρκίσθη ότι θα πή την αλήθεια. Τ- γράμμα, Άλτιέρι, ποίος από σάς το έγραψε; Γιατί είσοθε περισσότερο από ένας σεις, που άπόφασίσατε την δολο- φονία του Κανδιάνου.

—Ψέμμα, ψέμμα! βρυχήθηκε ο Άλτιέρι, του όποιου έση κώνοντο τά μαλλιά από τον τρόμο. Ποτέ δεν έσυμβούλευ- σα τίποτε στην 'Ιμπερία. Δεν υπήρξε κανένα γράμμα.

—"Άλτιέρι, ποίος λοιπόν έδωσε συνέντευξη στην πλα- τεία του 'Αγίου Μάρκου λίγα λεπτά πριν μαζευθούν οι δολοφόνοι στο μέγαρο της 'Ιμπερίας; Μιλήστε, μιλήστε, πατέρα, άνέκραξεν ή Λεωνόρα άρπάζοντας το χέρι του νεκρού και κινώντας αυτό μανιδάς. Ξυπνήστε, πατέρα. Μιλήστε. Πέστε στον Άλτιέρι τι είδατε. Διηγήητε και εις αυτόν εκείνο που διηγηθήκατε σε μένα.

—"Όμολογώ, όμολογώ, έκραύγασε ο Άλτιέρι με άγώνια και ή κραυγή του ήταν όμοια με την κραυγή ανθρώπου που υφάζεται. Είναι αλήθεια. "Όλα είναι αλήθεια. "Όλα.

—"Πήρξα έγκληματίας. "Υπήρξα κακούργος. "Εγώ είμαι με παράσυρε ο βέμπο το βράδυ, που άκουγα από το δογ- κό άνάκτορο με φρενιτιδα ζηλοτυπίας το λαό της Βενε- τίας να έπευφημή το Ρολάνδο και τη Λεωνόρα μαζί. "Εγώ έπήγα στο σπίτι της έταίρας, έπεδοκίμασα τη μήνυση και την υπέβαλα "Εγώ Λεωνόρα έγώ. "Υπήρξα έγκληματίας.

—"Λοιπόν μάθετο. "Εάν έπρεπε, για να έμποδίσω ν' άνήκησ- στο Ρολάνδο να γίνω άκόμη πιό έλεινός, πιό δειλός, άχρείος, εάν έπρεπε να άνοίξω την κόλαση και να τεθώ έπί κεφαλής των δαιμόνων για να άπειλήσω τον ούρανό Λεωνόρα, θα το έκανα. Για να μου άνήκη, για να μην ά- νήκης στον άνθρωπον που άποστρέφουμαι, θα διέπρατα έγκλήματα. Θά πνίξω τη Βενετία στη φρίκη και θα μετα- βάλω τις διώρυγές της σε ποταμούς αίματος, αλλά θα πλίσξω τον Ρολάνδο σου. Με ένίκησε τώρα. Με περιέπαξε.

—Με έμπάτισε με την περιφρόνησή του. "Ερέθισε τις κυρί- ώτερες ίνες της υπερηφάνειας μου. "Αλλά όλα αυτά είναι μηδέν. "Ας με συντρίβη ο Ρολάνδος με τον προσβλητικόν οίκτον του, άς με ταπεινώνη με την έπιείκειά του, άς με

ροσβάλλη. "Όλα αυτά δεν λογαριάζονται. "Εκείνο που έ- ει σημασία και εκείνο που τον καταδικάζει, εκείνο που έ κάνει να ρίξω τη Βενετία στην επανάσταση, εκείνο που ά με κάνει να το άνοίξω ό ίδιος τά σπλάχνα και να το άω την καταραμένη καρδιά του, είναι ότι τον άγαπάς. Λαχανιάζοντας, με τά μάτια κατακόκκινα ο Άλτιέρι προχώρησε προς τη Λεωνόρα. "Εκείνη δεν έκίνηθη.

—"Ο Άλτιέρι σήκωσε τις γροθιές του, σά για να συντρί- η τη Λεωνόρα. Τότε μόνο εκείνη γύρισε λίγο το κεφάλι ης προς το μέρος του.

—Τελειώστε, λοιπόν, του είπε με φωνή σιγαλή και στα- ερή, τελειώστε το έργο σας. "Όταν με σκοτώσετε δε θα ίεινη πλέον κανείς γύρω, τον όποιο να έχετε να σκοτώσετε.

—"Ο Άλτιέρι άφησε να ξαναπέσουν τά χέρια του σε κί- ημα άπειπισίας. "Ωπιζοχώρησε. Τά χείλη του ήσαν κά- ωχρα. "Η Λεωνόρα άνεσκήρτησε.

—Ναι, είσοθε μοιχαλίσ, εξακολουθήσε. Μοιχαλίσ με τη κέψη, μοιχαλίσ με τον έρωτα που δεν τολμάτε ούτε να μολογήσετε, ούτε να άρνηθήτε. "Εγώ είμαι είλικρινής ουλάχιστον. Σας άγαπούσα. Σας άγαπώ πάντοτε σάν ρελλός. Και έκανα ότι έπρεπε να κάνω για να σάς έχω κή μου όλη. "Αλλά σεις, ή όποια άγαπούσατε ένα άλλον, έκδήκατε να φέρετε το όνομά μου. "Η οικογένειά σας ά- παείνη την προδοσία. "Η προδοσία μεταβιβάζεται από πα- έρα στο παιδί. "Αλλά άπάντησατε λοιπόν. "Απάντησατε υστοχισμένη. Τι έχετε να πής; Λέγε.

—"Η Λεωνόρα άπάντησε:

—"Εχω να πω ότι σάς συγχωρώ.

—Σεις, σεις με συγχωρείτε, είπε λαχανιάζοντας ο Άλτιέρι.

—Δε μου είπατε ότι ο Ρολάνδος σάς είχε συγχωρήσει; ή ά γυναίκα πρέπει να συμμορφωθί καθ' όλα με τη σκέψη ου άνδρός που άγαπά.

—"Ο Άλτιέρι έτράβηξε τά μαλλιά του.

—"Αρκεί Άλτιέρι, είμαι πολύ δειλός. Την άγαπώ πολύ. ή εκείνος σάς έσυγχώρησε.

—"Ο Άλτιέρι άπιοσχωρήσε έως την πόρτα, έπρότεινε ήν πυγή και έβροντοφώνησε:

—Νά είσοθε καταραμένη.

—"Η Λεωνόρα, ξανάπεσε στην πολυθρόνα της.

—Δεν τόλμησε να με σκοτώση, ψιθύρισε. Θά ύποχρεω- ώ έπομένως να σκοτωθώ μόνη μου.

—Αυτά τά άπελπισμένα λόγια δείχνουν για ποιό λόγο ή τυχής γυναίκα προσπαθούσε να έξερθεθί τον Άλτιέρι. "Εγώ γιατί τον λυπήθηκα, ή άκόμη διότι τον συγχώρησε ο Ρολάνδος, δεν ήθελε πιά να τον σκοτώση. Θά έκανε την ήδρα του πατέρα της και θα πήγαινε στο σπίτι του "Ο- Είκοι και τώρα άνήκε εις τον Ρολάνδο Κανδιάνο.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

—"Η Λεωνόρα έπρότεινε να έξερθεθί τον Άλτιέρι.

τικοί του είχαν εξαφανισθί. Τό μέγαρον του Άλτιέρι, το όποιο συνήθως είχε τόση κίνηση, ήτο τώρα σιωπηλό, έρημο, άπαίσιο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

Τό πρωί της 1ης Φεβρουαρίου, κατά τάς πέντε, ό διευθυντής της άστυνομίας Γουίδος Τζενάρο, ήταν έτοι- μος. Είχε μετεμφιεσθί εις κλητήρα του δογικού άνακτό- ρου, ώστε να δύναται, χωρίς να τον προσέξη κανείς, να στέκεται διαρκώς πλησίον του Δόγη. Βγήκε από μία μι- κρή όπισθία πόρτα και ύστερα από λίγα λεπτά έφθασε στο δογικό άνάκτορο, πρό του όποιου ήδη εύρλοκετο ένας λόχος 'Ελβετών λογχοφόρων.

Χάρης εις το σύνθημα το όποιου του είχε δώσει ό δόγης, εισήχθη άμέσως στο γραφείο του Φόσκαρι, στον όποιο έ- ξήγησε ότι μετεμφιεσθί για να νομίση ο Άλτιέρι ότι έλει- πε. "Ο Φόσκαρι έθαύμασε την προβλεπτικότητα του Τζεν- νάρου. "Ηταν ευδιάθετος. Οι δισταγμοί του είχαν ύποχωρή- σει. Οι φόβοι του είχαν διαλυθί.

—"Εξήτησε πληροφορίας από τον Τζεννάρο σχετικώς με τά μέτρα τά όποια είχε λάβει προς κατάπνιν της συνω- μοσίας, και εκείνος του άνεκόινωσε ότι δύο πλοία με άν- θρώπους 'Ιδικούς του εύρίσκοντο έτοιμα να άπειλήσουν την ναυαρχίδα. Γενικώς ό Τζεννάρο είχε προβλέψει περί όλων, είχε καταρτίσει θαυμασίον σχέδιο, είχε κανονίσει κατά τοιοϋτο τρόπο τά πράγματα, ώστε να προκαλέση την έκρηξη του θαυμασμού του Φόσκαρι, ό όποιος άφού ά- κουσε όλο του το σχέδιο, έπήγε να φορέση τη μεγάλη στολή του και το δογικό του στέμμα.

—"Εκείνη τη στιγμή στο άνάκτορο έγίνετο πολὺς θόρυβος.

—Οι μεγάλοι πολιτικοί και έκκλησιαστικοί βαθμοϋχοι, οι άξιωματικοί, τά μέλη του Συμβουλίου των Δέκα και του μυστικού δικαστηρίου, όλοι οι άνώτεροι ύπάλληλοι του κράτους ήσαν συναθροισμένοι, και ό μέγας τελετάρχης ώριζε τη θέση που θα είχε ό καθένας στην πομπή.

—"Ο Άλτιέρι ήτο παρών.

—"Ηρεμος, ψυχρός, μειδίων κάποτε-κάποτε, έδιδε στους συνωμώτας το παράδειγμα της τόλμης.

—"Εξώ ό λαός σιωπούσε και ή σιωπή εκείνη έμεγάλωνε τη γενική άγωνία.

—"Εξαφνα, μία μεγάλη πόρτα, εκείνη ή όποια έφερε στην αίθουσα του Συμβουλίου, άνοιξε. "Από την ίδια θύρα είχε βγί άλλοτε ο Ρολάνδος Κανδιάνο ρίχνοντας στη Λεωνόρα τελευταίο χαμόγελο έμπιστοσύνης.

—"Ο δόγης Φόσκαρι παρουσιάσθη με μεγάλη σιολή, με το στέμμα στο κεφάλι του, με το δογικό μανδύα στους ώ- μους και στο πλευρό του το βαρύ ξίφος του όποιου ή λα- βή άστρεφτε από τους πολύτιμους λίθους. Δύο άκόλουθοι κρατούσαν την ούρα του τεραστίου μανδύα.

—"Ο τελετάρχης βάδιζε έπί κεφαλής. Πίσω του έξη κλη- τήρες, και πίσω από τον Φόσκαρι έξη άλλοι κλητήρες.

—Οι αϋλικοί, ήρχοντο κατόπιν. Και τέλος ό περύψηλοι λογχοφόροι έκλειαν την πομπή.

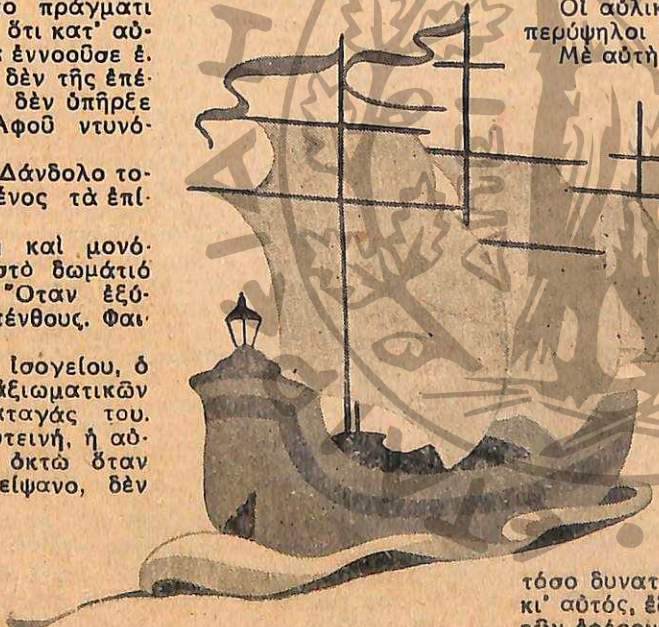
—Με αυτή τη συνοδεία μπήκε ο Φόσκαρι στην τεραστία αίθουσα των δογών υπό τά χίλια βλέμματα των συναθροισμένων άξιωματού- χων, πατρικών, άνωτέρων ή παλλήλων και άξιωματικών.

—"Ο Φόσκαρι προχώρησε με βήμα μεγαλοπρεπές. "Αμέσως δώδεκα κήρυκες έσάλπισαν, και ζητωκραυγές ύπέρ του δό- γη άντήχσαν, ενώ των συνω- μοτών τά βλέμματα είχαν στραφή προς τον Άλτιέρι.

—Τά μέλη του Συμβουλίου των Δέκα προχώρησαν τότε προς τον δόγη και τον έχει- ροκρότησαν.

—Σας χαιρετώ, άπάντησε ό Φό- σκαρι, άγρυπνοι φύλακες των νό- μων μας. Είσοθε ή έλπίδα των πι- στών, ό τρόμος των προδοτών.

—"Επρόφερε τάς λέξεις εκείνες τόσο δυνατά ώστε ό Άλτιέρι που προχωρούσε κι' αυτός, έδίστασε, ενώ τά χέρια των συνομο- τών έφέροντο στα μαχαίρια των. ("Ακολουθεί)

(Στον κήπο ενός μεγάλου ξενοδοχείου του Αττί—Δε—Μπαίν κήν ώρα που είχε γεμάτος από κόσμο που συζητεί και φλυαρεί).

Ο κ. Λυέζ.—Για πέρ: μας, λοιπόν, κύριε Μπρέτ σὺ πού ξέρεις όλον τὸν κόσμο, ποιά εἶναι ἐκεῖνη ἡ ὥρα ἡ γυναικὶ πού περνάει ἐκεῖ κάτω μ' ἐκεῖνον τὸν ἡλικιωμένο κύριο;

Ο κ. Μπρέτ.—Εἶναι ἡ ὥρα ἡ κυρία Ντεγκερνὺ ἡ ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ.

Η κ. Ἀρέτζιο.—Τοῦ Ραμπέρ, τοῦ πρώην ὑπουργοῦ;

Ο κ. Μπρέτ.—Ναί. Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι.

Η κ. Ἀρέτζιο.—Τὸν φανταζόμουν πὶν νέο.

Ο κ. Μπρέτ.—Εἶναι 66 ἐτῶν. Δέκα πέντε χρόνια πὶν μεγάλος ἀπ' αὐτὴν.

Ο κ. Λυέζ.—Ο Ντεγκερνὺ κ' ἔχει;

Ο κ. Μπρέτ.—Καὶ βασιλεύει. Εἶναι διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς Βορείου. Ἔχουν παντρευτὴ πρὸ ἑντεκα ἐτῶν.

Ο κ. Ντελάζ.—Ναί, τὸν ἔχω ἀκουστά.

Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ φυσικά. Εἶναι πολὺ γνωστός. Ὅπως ἐπίσης εἶναι γνωστὴ καὶ ἡ κυρία Ντεγκερνὺ ὡς ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ.

Η κ. Ἀρέτζιο.—Τὸ ξέρετε θετικὰ αὐτὸ;

Ο κ. Μπρέτ.—Ἀν τὸ ξέρω; Μὰ εἶναι τώρα δέκα χρόνια πὶν ἀκούω νὰ τὸ λένε.

Ο κ. Ντελάζ.—Ο ἄντρας τῆς, τὸ ξέρετε;

Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ ἀσφαλῶς. Ὅποτε πῆγα πῖντι τους, ὁ Ραμπέρ δὲν ἔλειπε ποτέ. Ἀποτελοῦν τὸ περίφημο «τρίγωνο».

Η κ. Ἀρέτζιο.—Ὅστε τοὺς γνωρίζετε;

Εἰχετε σχέσεις μαζί τους;

Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ φυσικά

(Προχωρώντας ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κήπου ἡ κ. Ντεγκερνὺ καὶ ὁ κ. Ραμπέρ πηγαίνουν καὶ κάθονται σ' ἕνα παγκάκι, ἐνῶ βλέπουν ἀπὸ ἀντὸ νὰ τοὺς βλέπουν καὶ νὰ μιλοῦν γι' αὐτοὺς)

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ἀκούσατε;

Ο κ. Ραμπέρ.—Ναί. Πάντοτε καὶ παντοῦ ὁ ἴδιος. Ὁ κόσμος εἶναι περίεργος καὶ καὶ ὁς. Παραξενεῖ πάντοτε τὴν φίλῃ μῆς γυναικὰς μ' ἕναν ἄντρα.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ἀς τοὺς ἀφήσουμε νὰ ἔννε. Φτάνει πὶν ἡ συνειδήσή μας εἶναι ἡσυχῇ

Ο κ. Ραμπέρ.—Ναί. Κάθε φορὰ ὅμως πὶν κοῦν νὰ μιλοῦν εἶσι γιὰ μᾶς, σκέπτομαι νὰ δὲν πρέπη νὰ πάψω νὰ σὰς συναναστρέφω καὶ νὰ ἔρχωμαι τόσο συχνὰ σπῖτισας.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ἐντελῶς περὶ τὸ φίλε σου. Αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τὸν κόσμο νὰ ἔδε'χνη κ' ἡ νὰ λή: Νὰ ἡ ὥρα ἡ κ. Ντεγκερνὺ ἡ ἐρωμένη τοῦ κ. Ραμπέρ.

Ο κ. Ραμπέρ.—Ἀν εἶναι ἔτσι, τότε θὰ ἔρεπε νὰ ἐξαφανισθῇ τελείως. Τόσο γιὰ σὰς, σο καὶ γιὰ τὸ σύζυγό σας.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Γιὰ μὲνα σὰς ἐπανα-αμβάνω δὲν μ' ἐνδιαφέρει. Ὅσο γιὰ τὸν ὥρ.

Ο κ. Ραμπέρ.—Νομίζετε πὶν ξέρετε τί λέ. ὁ κόσμος;

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Τὸ ὑποθέτω. Μὰ κ' ὅτὸς δὲν θὰ δῖνῃ πίστη σ' αὐτὰ. Ἐμένα μὲ χτρεύει, ἔσας σὰς ἀγαπάει καὶ ἐξ ἄλλου ζεὶ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη καὶ στοὺς δύο χς. Τὰ ξέρετε καὶ σιωπᾷ γιὰτὶ δὲν εἶναι τοῦ χαρακτῆρα του νὰ μιλά γιὰ τέτοια.

Ο κ. Ραμπέρ.—Καλά. Ἀν ὅμως κατὰ τὴν ἡ δὲν τὰ ξέρετε καὶ ἂν κατὰ τύχη τὰ ἀκού. ἡ, τί μπορεί νὰ συμβῇ τότε; Γι' αὐτὸ νομῶ θὰ πρέπη νὰ τὸ πούμε ὅλην αὐτὴ τὴν τορῖα καὶ νὰ τὸν διαβεβαιώσουμε πὶν ὅτι ἂς συνδέει ἡμᾶς τοὺς δύο δὲν εἶναι παρὰ ἡθινὴ φίλῃ καὶ ἐκτίμηση. Ἐπίσης νὰ τοῦ ἡγηθούμε καὶ τὴν «ἄλλη» ἱστορία.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Τὴν «ἄλλη» ἱστορία; ἂ, μὰ ὅχι. Ξέρετε πολὺ καλὰ πὶν γιὰ τὴν ἡμὴ τῆς μητέρας μου, γιὰ σὰς, γιὰ μὲνα,

αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

Ο κ. Ραμπέρ.—Ἰσως νὰ εἶναι ὁδυνηρό. Ὅχι ὅμως καὶ ἀδύνατον.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Μὴν ξε-χνάτε ἀγαπητέ μου ὅτι ἡ μη-τέρα μου ἀποκαλύπτοντάς μας πᾶνω σὸν νεκρὸ κρεβ-βάτι τῆς τὸ μυστικὸ πὶν μᾶς ἔνώνει μᾶς ὥρκεισε νὰ μὴ τὸ ἀποκαλύψουμε ποτέ.

Ο κ. Ραμπέρ.—Ναί ἀλλὰ τώρα πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυ-χία σας, γιὰ τὴ ζωὴ σας. Πά-νω σ' αὐτὰ δὲν μᾶς δέσμευσε μὲ τὸν ὄρκο.

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ναί, αὐ-τὸ εἶναι ἀλήθεια. Ὡς ἐκεῖνη ἡ σκηνή!... Ἦμουν τότε 13 χρό-νων παιδί καὶ ὅμως ἀκόμα καὶ τῶρα τὴν θυμοῦμαι ζωη-ρότατα. Νομίζω πὶν ἀκούω τὴν σβυσμένη φωνή τῆς νὰ μοῦ λέη: «Ἀδριανή, μικρὴ μου κόρη. Θὰ πεθάνω καὶ θὰ μείνῃς μόνη σὸν κόσμο. Πρέ-πει...» Ἀκουσε καλὰ αὐτὰ πὶν θὰ σοῦ πῶ. Ἐκᾶν ἕνα σφάλ-μα στὴ ζωὴ μου. Ὁ Λουσιέν Ραμπέρ—ἦσαστε γονατισμέ-νος πλάι μου—ὁ Λουσιέν Ραμ-πέρ. Εἶναι ἀδελφός σου. Ναί.. ναί.. Ὁ πατέρας σου παλῶς γραμματικὸς τοῦ συζύγου μου ἦταν ἐραστής μου. Εἶσαι κό-ρη του! Ἐγὼ μόνον τὸ ξέρω. Πέθαναν καὶ ὁ πραγματικὸς πατέρας σου καὶ ὁ ἄλλος.. κ'

ἔγω θὰ πεθάνω τώρα!.. Ἀν-σε καὶ σὺ Λουσιέν.. Μοῦ ὀφεί-δ' ἔτσι εἶσαι.. ὅτι θὰ γίνῃς.. ὅ-ρῶσα γιὰ τὴς σπουδές σου νὰ προστατεύσῃς τὴν Ἀδριανή.. Σοῦ ἐμπιστεύομαι!..

Ο κ. Ραμπέρ.—(Πιάνοντας τὸ χέρι τῆς) κανα ὅτι μπόρεσα γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὁ-σχεσή μου!..

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ναί. Κάνετε' ὅτι μ' ὀ-ρέσατε γιὰ μὲνα. Μὰ βάλτατε σὸν καλὸ μ' ὁ τῆς ζωῆς. Μὲ παντρεύσατε.. Εἶναι ὁ-δυνατὸ ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ πούμε σὸν Ζωρ-ζέτ.

Ο κ. Ραμπέρ.—Γιατὶ ὅχι;

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ποιὸς ξέρεῖ! Τὸν γ' ὀ-σαμε καὶ ὁ δὲν, ἀφοῦ πραγματικὰ δὲν εἶ-ἐκεῖνη πὶν νόμιζε πὶν παντρευόταν.. Ἀ-ἀφίσουμε γι' ἀργότερα. Ἀν ποτὲ ὁποῖα-τίποτα γιὰ σὰς, θὰ ὑπάρχῃ καιρὸς νὰ τὸ πούμε.

Ο κ. Ραμπέρ.—Ναί. Ἰσως νὰ ἔχετε δῖνῃ (Παραμονεύοντας σὲ μὴ γωνιά τοῦ κήπου ἡ Ντεγκερνὺ πλησιάζει τὸν κ. Μπρέτ ὅταν ἔκει-ἐμεινε μόνος).

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Σὲ ζητοῦσα ἀγαπη-θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ο κ. Μπρέτ.—Νὰ μοῦ μιλήσετε;

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ναί περνώντας π' ἀποδῶ, σὰς ἀκουσα νὰ λέτε γιὰ τὴ γυναι-κού: ἡ ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ.

Ο κ. Μπρέτ.—Ἐγὼ; Γελοῖστε.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Περὶ τὸν νὰ τὸ ἀρ-σαι. Σὲ ἀκούσαι ἡ λοιπὸν αὐτὸ πὶν εἶ-εἶναι ἕνα ἄθλιο ψέμμα, ἡ εἶναι κάτι γνω-πὶν ἐγὼ τὸ ἀννοῶ ὅποτε σὰν φίλος μ' ὁ-πρέπει νὰ μοῦ τὸ κάνῃς γνωστό.

Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ ξέρετε.. σχεδὸν πάν-ἔχει κανεὶς τὴν ἡλιθιότητα νὰ λήη πρὶν ὅ-τα πὶν ἀκούει συχνὰ καὶ πὶν ὁ ἴδιος ἔχει ἀντιληφθῇ ἡ ἐξακριβώση.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Λένε λοιπὸν ὅτι ἡ γ-ναίκα μου εἶναι ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ; Τὸ-νε αὐτὸ;

Ο κ. Μπρέτ.—Δυστυχῶς ναί, καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Ὁ Ραμπέρ εἶναι βέβαια ὁ-λος σας ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Μὰ ὁ κόσ-τὸν ἔβλεπε νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ τὴν γυναι-σας καὶ πολὺ πρὶν παντρευτῆς.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅ-τι ἦταν ἐρωμένη του καὶ πρὸ τοῦ γάμου μ' ὁ-Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ δὲν μπορεί νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς ὅ-Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Κατάλαβα. Ὅταν δῖνῃ ὁ κόσμος λέει κάτι, μὲσα σ' αὐτὸ τὸ-δὲν μπορεί παρὰ νὰ βρῇ καὶ καὶ τὸ ἔ-θιν. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πὶν ὅ-δὴν τὴν ἀλήθεια.. κ' ὅτι ὅλα αὐτὰ πὶν-εἰ ὁ κόσμος τὰ λέει δικαιολογημένα. καὶ-καὶ εἶχα πληροφορηθῇ κάτι σχετικὸ. ὅ-ρα πελοτήκα τελείως.. Ἐστῶ.. Ὁρβό-ἀγαπητέ..

(Ἀργὰ τὸ βράδυ ἡ κ. Ντεγκερνὺ καὶ ὁ κ. Ραμπέρ περὶ περιμένουν ἀγωνιώδως τὸν κ. Ντεγκερνὺ ἀ-ἀκόμα δὲν ἔχει φανῇ. Κατὰ τὴς 11 παρουσιάζε-ἕνας γκροῦμ πὶν τῆς φέρνει ἕνα γράμμα ἀ-ρους τοῦ συζύγου τῆς).

Η κ. Ντεγκερνὺ.—(ἐκπληκτῇ) Πῶς; γράμμα; (Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάει): «Ἀγα-τῇ μου Ἀδριανή. Ἀφοῦ εἰσαίτε ἀπὸ τὰ-χρόνια ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ, μπορείτε γίνετε τώρα γυναίκα του. Τὴν ὥρα πὶν διαβάξῃς αὐτὴς τὴς λέξεις, θὰ εἶναι τὸν νὰ μὲ ἀναζητήσῃς. Ἐξαφανιζόμενος ἀ-ἀφίνω νὰ διορθώσετε τὴ ζωὴ σας. Σὰς-χαριστῶ γιὰ τὴν εὐτυχία πὶν μοῦ δώσα-καὶ σὰς συγχωρῶ..»

(Τὸ ἄλλο πρὶν τὰ κύματα ἐβγαλαν στὴν-τὸ πῶμα τοῦ κ. Ντεγκερνὺ)

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

ἔγω θὰ πεθάνω τώρα!.. Ἀν-σε καὶ σὺ Λουσιέν.. Μοῦ ὀφεί-δ' ἔτσι εἶσαι.. ὅτι θὰ γίνῃς.. ὅ-ρῶσα γιὰ τὴς σπουδές σου νὰ προστατεύσῃς τὴν Ἀδριανή.. Σοῦ ἐμπιστεύομαι!..

Ο κ. Ραμπέρ.—(Πιάνοντας τὸ χέρι τῆς) κανα ὅτι μπόρεσα γιὰ νὰ κρατήσω τὴν ὁ-σχεσή μου!..

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ναί. Κάνετε' ὅτι μ' ὀ-ρέσατε γιὰ μὲνα. Μὰ βάλτατε σὸν καλὸ μ' ὁ τῆς ζωῆς. Μὲ παντρεύσατε.. Εἶναι ὁ-δυνατὸ ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ πούμε σὸν Ζωρ-ζέτ.

Ο κ. Ραμπέρ.—Γιατὶ ὅχι;

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ποιὸς ξέρεῖ! Τὸν γ' ὀ-σαμε καὶ ὁ δὲν, ἀφοῦ πραγματικὰ δὲν εἶ-ἐκεῖνη πὶν νόμιζε πὶν παντρευόταν.. Ἀ-ἀφίσουμε γι' ἀργότερα. Ἀν ποτὲ ὁποῖα-τίποτα γιὰ σὰς, θὰ ὑπάρχῃ καιρὸς νὰ τὸ πούμε.

Ο κ. Ραμπέρ.—Ναί. Ἰσως νὰ ἔχετε δῖνῃ (Παραμονεύοντας σὲ μὴ γωνιά τοῦ κήπου ἡ Ντεγκερνὺ πλησιάζει τὸν κ. Μπρέτ ὅταν ἔκει-ἐμεινε μόνος).

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Σὲ ζητοῦσα ἀγαπη-θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ο κ. Μπρέτ.—Νὰ μοῦ μιλήσετε;

Η κ. Ντεγκερνὺ.—Ναί περνώντας π' ἀποδῶ, σὰς ἀκουσα νὰ λέτε γιὰ τὴ γυναι-κού: ἡ ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ.

Ο κ. Μπρέτ.—Ἐγὼ; Γελοῖστε.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Περὶ τὸν νὰ τὸ ἀρ-σαι. Σὲ ἀκούσαι ἡ λοιπὸν αὐτὸ πὶν εἶ-εἶναι ἕνα ἄθλιο ψέμμα, ἡ εἶναι κάτι γνω-πὶν ἐγὼ τὸ ἀννοῶ ὅποτε σὰν φίλος μ' ὁ-πρέπει νὰ μοῦ τὸ κάνῃς γνωστό.

Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ ξέρετε.. σχεδὸν πάν-ἔχει κανεὶς τὴν ἡλιθιότητα νὰ λήη πρὶν ὅ-τα πὶν ἀκούει συχνὰ καὶ πὶν ὁ ἴδιος ἔχει ἀντιληφθῇ ἡ ἐξακριβώση.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Λένε λοιπὸν ὅτι ἡ γ-ναίκα μου εἶναι ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ; Τὸ-νε αὐτὸ;

Ο κ. Μπρέτ.—Δυστυχῶς ναί, καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Ὁ Ραμπέρ εἶναι βέβαια ὁ-λος σας ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Μὰ ὁ κόσ-τὸν ἔβλεπε νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ τὴν γυναι-σας καὶ πολὺ πρὶν παντρευτῆς.

Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Κι' αὐτὸ σημαίνει ὅ-τι ἦταν ἐρωμένη του καὶ πρὸ τοῦ γάμου μ' ὁ-Ο κ. Μπρέτ.—Μὰ ὁ κόσμος εἶναι κακὸς καὶ δὲν μπορεί νὰ τὸν ἐμποδίσῃ κανεὶς ὅ-Ο κ. Ντεγκερνὺ.—Κατάλαβα. Ὅταν δῖνῃ ὁ κόσμος λέει κάτι, μὲσα σ' αὐτὸ τὸ-δὲν μπορεί παρὰ νὰ βρῇ καὶ καὶ τὸ ἔ-θιν. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ πὶν ὅ-δὴν τὴν ἀλήθεια.. κ' ὅτι ὅλα αὐτὰ πὶν-εἰ ὁ κόσμος τὰ λέει δικαιολογημένα. καὶ-καὶ εἶχα πληροφορηθῇ κάτι σχετικὸ. ὅ-ρα πελοτήκα τελείως.. Ἐστῶ.. Ὁρβό-ἀγαπητέ..

(Ἀργὰ τὸ βράδυ ἡ κ. Ντεγκερνὺ καὶ ὁ κ. Ραμπέρ περὶ περιμένουν ἀγωνιώδως τὸν κ. Ντεγκερνὺ ἀ-ἀκόμα δὲν ἔχει φανῇ. Κατὰ τὴς 11 παρουσιάζε-ἕνας γκροῦμ πὶν τῆς φέρνει ἕνα γράμμα ἀ-ρους τοῦ συζύγου τῆς).

Η κ. Ντεγκερνὺ.—(ἐκπληκτῇ) Πῶς; γράμμα; (Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάει): «Ἀγα-τῇ μου Ἀδριανή. Ἀφοῦ εἰσαίτε ἀπὸ τὰ-χρόνια ἐρωμένη τοῦ Ραμπέρ, μπορείτε γίνετε τώρα γυναίκα του. Τὴν ὥρα πὶν διαβάξῃς αὐτὴς τὴς λέξεις, θὰ εἶναι τὸν νὰ μὲ ἀναζητήσῃς. Ἐξαφανιζόμενος ἀ-ἀφίνω νὰ διορθώσετε τὴ ζωὴ σας. Σὰς-χαριστῶ γιὰ τὴν εὐτυχία πὶν μοῦ δώσα-καὶ σὰς συγχωρῶ..»

(Τὸ ἄλλο πρὶν τὰ κύματα ἐβγαλαν στὴν-τὸ πῶμα τοῦ κ. Ντεγκερνὺ)

ΛΕΟ ΛΟΝΤΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ: Πῶλ Ντ' Ἀρ-τέιλ 35 ἐτῶν. Ζωρζέτ Λερὺ 28 ἐτῶν. Στὸ σπῖτι τοῦ Πῶλ τὸ ὁ-ποῖο ἔχει ἐστρασιτικὴ ὄψη: ἀνθή φῶτα, κρύσταλλα, ἀσμμικά. Στὸ σαλόνι ὁ Πῶλ περιμένει μὲ τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας στὰ χεῖλη).

Ζωρζέτ.—(μπαίνοντας) Ἡρ-θα πέντε λεπτά ἐνωρίτερα.

Πῶλ.—(τρέχοντας κοντὰ τῆς) Ἐκᾶνε πολὺ καλὰ ἀγαπημέ-νη μου.

Ζωρζέτ.—Ἀκουσε πὶν κτυ-παί ἡ καρδιά μου.. Φίλησέ-με.. Δὲν λές τίποτε;

Πῶλ.—Εἶμαι κατασυσκινη-μένος. Ἀμφοβάλλω ἀκόμη γι' αὐτὸ τὸ ὄνειρο πὶν πραγμα-τοποιήθηκε. Δὲν μπορῶ νὰ πι-στέψω ἀκόμη πὶν εἶσαι σὸ σπῖτι μου.. κοντὰ μου!

Ζωρζέτ.—Ναί. Στὸ σπῖτι σου.. ἐπὶ τέλους! Ὑστερὰ ἀπὸ πέντε χρόνια πὶν τὸ περιμέ-ναμε αὐτὸ!.. Νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου.. τὸ παλτό μου;

Πῶλ.—Ὅτι θέλεις.

Ζωρζέτ.—(γελώντας) Ἀ, ὅχι ἀκόμη ὅτι θέλω. (κυττάζοντας ὀλόγυρα) Εἶναι γιὰ μὲνα ὅλος αὐτὸς ὁ ὥρατος καὶ μυρωμέ-νος διάκοσμος;

Πῶλ.—Φυσικά. Ὅλα πρὸς τιμὴν σου καὶ πρὸς τιμὴν τῶν ἀρραβάνων μας!

Ζωρζέτ.—Τῶν ἀρραβάνων τοῦ παλῶν ἐραστῶν.

Πῶλ.—Ποῦ θὰ γίνουν σύζυγοι πέτσι! Ὁ, τί θαυμάσιο τραπέ-ζι! Ἀλλὰ.. δυὸ μποτίλιες σαμ-πάνια;

Πῶλ.—Φυσικά. Μιὰ γιὰ τὸν καθένα.

Ζωρζέτ.—Πάει πολὺ. Ὅσο-μὰ πείναι!

Πῶλ.—Ἀς καθίσουμε. Ἐ-καὶ εἶναι ἡ θέση σου. Εἶσαι καλὰ;

Ζωρζέτ.—Ὑπέροχα! (ἀρχι-ζώντας τὰ ὀρεκτικὰ) Δὲν ἔμαθα τὸ μεγαλὸ νέο παρὰ χτὲς μὲ σου μοῦ τὰ ὅλα.

Πῶλ.—Ὅλα προήλθαν ἀπὸ ἀρνήθηκε ὅλα. Οἱ δικασταὶ ὁ-κτῆρα τῆς κι' ἐξέδωσαν τὴν ἀπόφαση.

Ζωρζέτ.—Ἀλήθεια; Ὅστε στὴν κυρία Ἀρτέιλ γόρισε εἰσαίτε ἐλευθέρου;

Πῶλ.—Ἐντελῶς ἐλευθέρου. Μὲσῶς αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας.

Ζωρζέτ.—Ὁραῖα! Ρίξε μου πῶς καὶ σὺ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω.. ὅτι τρῶμε ἡσυχὰ σὸν συζυγικὸ σου σπῖτι.. κι' δὲν θὰ γίνουμε σύζυγοι. Ὅτι καὶ θὰ ἀγαπιώμαστε πῖν στὰ

Πῶλ.—Δὲν θὰ βλεπώμαστε καθε δεκαπέντε.

Ζωρζέτ.—Καὶ μάλιστα μὲ τόσοσ φόβους καὶ προφυλά-

ΑΡΘΡΟΝ 252

Εἶσαι βεβαία ὅτι ἡ πρώην γυναίκα σου θ' ἀρρωστή-σῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς δταν μάθη τὸ γάμο μας.

Πῶλ.—Μπα! Ἀλλὰ λίγο μ' ἐνδιαφέρει. Θέλεις σαμπάνια;

Ζωρζέτ.—Ναί, ναί. Πολὺ σαμπάνια. Ὁ γάμος μας! Τὸν ο-κεπτόμαστε ἐπὶ τόσα χρόνια σὰν τὴν τελειωτικὴ εὐτυχία!

Ἰσως, ἴσως ὅμως πραγματοποιούμενος μᾶς δώσῃ ἀπογο-ητεύσεις.

Πῶλ.—Ἀ, πῶς σοῦ ἦρθε τέτοια ἰδέα;

Ζωρζέτ.—Ἀ, ἔτσι. Ἡ ἐνωσή μας μπορεί νὰ μὴν πετύ-χη. Αὐτὸ συμβαίνει συχνά.

Πῶλ.—Ναί. Ἀλλὰ σ' ἐμᾶς πὶν ἀγαπιώμαστε τρελλὰ, θὰ πετύχη..

Ζωρζέτ.—Λένε πὶν ἡ συζυγικὴ ζωὴ, δῶχνει κάθε φλό-γα. Εἶναι ἀλήθεια;

Πῶλ.—Ἀλλὰ ὅχι, ὅχι. Δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ.. Δὲν θέ-λεις λοιπὸν πῖν νὰ παντρευτοῦμε;

Ζωρζέτ.—Ὅχι. Ὅχι αὐτὸ. Μόνον πὶν θέλω νὰ μοῦ ὀρ-κί-σῃς τὴν χαροῦμένη αὐτὴ βραδυὰ τῶν ἀρραβάνων μας, ὅτι θὰ μείνῃς πάντα γιὰ τὴν Ζωρζέτ σου, ὁ καλὸς, λεπτὸς, προσεκτικὸς κι' εὐγενικὸς Πῶλ πὶν ἦσουν κάθε φορὰ πὶν βλεπώμαστε ὡς τώρα.

Πῶλ.—Ἀλλὰ ναί. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, σοῦ τὸ διαβεβαίω-αὐτὸ.

Ζωρζέτ.—Ὁραῖα. Ρίξε μου σαμπάνια.

(Τὸ γεῦμα συνεχίζεται ἐπὶ ὀρεκτὴν ὥρα μ' εὐθυμία καὶ χαρὰ. Ἡ σαμπάνια πίνεται τώρα ἀπὸ τὸν Πῶλ καὶ τὴν Ζωρζέτ πὶν κάθονται κοντὰ ὁ ἕνας σὸν ἄλλο, ἀπὸ τὸ ἴδιο ποτήρι).

Ζωρζέτ.—(ἀρκετὰ ζαλισμένη) Τί ὥρα εἶναι λοιπόν;

Πῶλ.—Δέκα.

Ζωρζέτ.—Ὁ, πῶς πέρασε ἡ ὥρα. Ἐλα δεῖξε μου τώρα τὸ σπῖτι. Θέλω νὰ δῶ ὅλες τὴς γωνιές πὶν εἶχε ἐκεῖνη καὶ πὶν τώρα θὰ γίνουν δικές μου.

(Σηκώνονται καὶ ἐπισκέπτονται τὰ σαλόνια, τὰ χῶλ κλπ. Ὑστε-ρα φτάνουν στὴς κρεββατοκάμαρες).

Πῶλ.—Αὐτὸ ἦταν τὸ δωμάτιό τῆς, τὸ δικό μου εἶναι στὴν ἄλλη πλευρά.

Ζωρζέτ.—Πολὺ ὠραῖο! Πολὺ οἰκ! Σὺ τὸ ἔχεις πληρώσει;

</

Κοντός, δλοστρόγγυλος, με τὸ κεφάλι φαλακρὸ καὶ τὰ μουστάκια στριμμένα πρὸς τὰ πλάγια, ὁ κ. Μπορνιμποῦ συμβόλιζε στὰ μάτια τῶν γειτόνων του τὸν τελειότερο τύπο τοῦ εἰρηικοῦ καὶ φιλήσυχου δημοσίου υπαλλήλου.

Κατοικοῦσε στὴν οδὸ Ἀγίων Πατέρων, μαζί με τὴν ἡλικιωμένη υπηρέτριά του, τὴν Ἑμμα, καὶ περνοῦσε ζωὴ κανονικὴ καὶ τακτικὴ. Τὴ μέρα ἐργαζότανε στὸ γραφεῖο του—ἡ τοῦλάχιστον ἔκανε πὼς ἐργαζότανε—κι' οἱ προϊστάμενοί του, ὅπως κι' ὁλος ὁ κόσμος, τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ. Τὸ ἀπόγευμα, στὶς πέντε τακτικώτατα, ἔβγα-

νε περπάτο, περιδιάβαζε στὶς γραφικώτατες προκουαίες τοῦ Σηκουάνα, γυρνοῦσε κατόπι, εὐχαριστημένος, σπῖτι του καὶ διάβαζε.

Κάπου κάπου ἔβγαине καὶ τὰ βράδια. Ἀλλοτε πῆγαινε στὸν κινηματογράφο κι' ἄλλοτε στὸ καφενεῖο του, διὸν ἔκανε μιὰ παρτίδα μπριτζ με μερικοὺς καλοὺς φίλους. Ἐκτός ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀθῶες διασκεδάσεις, ἡ Ἑμμα δὲν ἤξερε νὰ ἐξῇ ὁ κύριός της καμμιάν ἄλλη ψυχαγωγία.

Ὅσο εἶχε κι' ὁ κ. Μπορνιμποῦ κάποιο πάθος, μιὰ μανία πού ἴχε κυριεύσει τὴν ψυχὴ του, αὐτὸ πὸ τὸ κρυφὸ πὸ πάθος ἦτανε οἱ ἱστορίες τῶν ντεϊκτιβ. Εἶχε διαβάσει ὅλα τὰ ἔργα αὐτοῦ τοῦ εἰδους, μεταφρασμένα ἀπὸ τὸ ἀγγλικό, μποροῦσε νὰ σὰς διηγηθῇ ἀπ' ἔξω καὶ με κάθε λεπτομέρεια ὅλα τὰ κατορθώματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς καὶ τοῦ Ἀρσέν Λουπέν, ὅλα τὰ μυστηριώδη ἐγκλήματα καὶ τὶς ἀστυνομικὲς περιπέτειες.

Τὰ ἐπιπλά τοῦ δωματίου του ἦσαν φορτωμένα ἀπὸ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα, πού δὲν χόρταινε νὰ τὰ διαβάξῃ καὶ νὰ τὰ ξαναδιαβάξῃ. Γιατὶ ὁ ἥσυχος αὐτὸς δημόσιος υπάλληλος, πού δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ κακὸ σὲ μερμῆγκι, ὄνειροπολοῦσε ἀδιάκοπα τὶς πρὸ παραδόξες δολοφονίες, ἀνεξήγητες ἐξαφανίσεις καὶ ἀπαγωγές, θαμνένους θησαυροὺς καὶ δραματικὲς καταδίκες... Ἡ μὴν του λύπη ἦτανε πού δὲν ζοῦσε στὸ περίφημο «Φάρ Γουέστ» δπου οἱ ἀστυνομικοὶ κι' οἱ ἀπάχηδες προβάλλουν σάν νὰ μαντιρίκια μπροστὰ σὰς μετὰ μύρη μάσκα ἢ μετὰ μαντύλι τοὺς σὸ πρόσωπο καὶ τὸ περιστρεφὸ στὸ χέρι. Θὰ δοκίμαζε τὴν μεγαλειότητα ἀπολαύσε τῆς ζωῆς του—μαζὶ βέβαια με τὴν τρομάρια πού θὰ ἔπαιρνε—καθὼς θὰ σήκωνε τὰ χέρια μπροστὰ στὴν κἀνήν τοῦ περιστρεφόμενου ἔνδρος προσωπιδοφόρου ληστοῦ, πού θὰ πρόβαλε ἔξαφνα μπροστὰ στὸ γραφεῖο του ἀπειλητικὸς.

Ἐκείνο τὸ ἀπόγευμα, εἶχε τελειώσει τὴν «Ἀπαγωγή τῆς κόρης τοῦ τραπεζίτου», ἕνα ἀμερικανικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα, πού μέρες τώρα τὸ ἀπολάμβανε, οἰκονομικά, διαβάζοντας ἀπὸ λίγες σελίδες, ξαπλωμένος στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα του καὶ καπνίζοντας τὴν ἀχώριστη πίπα του.

Συγκινημένος ἀκόμη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνάγνωσιν, μετὰ τὸ κεφάλι φουσκωμένο ἀπὸ τὶς ὁλοζώντανες περιγραφὲς τοῦ ἔξυπνου συγγραφέως, εἶχε τὴν ἀπόλυτὴν πεποίθησιν πὼς ὁ δρόμος ἔχουν στὴ συνειδήσιν τους τὸ βάρος ἑνὸς τρομεροῦ ἐγκλήματος καὶ πὼς κάθε μέρα ἀντικρίζουμε μέσα στοὺς δρόμους, χωρὶς οὔτε κἀν νὰ τὸ φανταζόμαστε, ἀνθρώπους πού σχεδιάζουν τὰ φρικιαστικώτερα ἐγκλήματα.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἔρριξε μιὰ ματιά στὸν οὐρανὸ. Τὸ φθινοπωρινὸ ἐκείνο ἀπόγευμα ἦτανε χλιαρὸ, σχεδὸν σάν ἀνοιξιάτικο, κι' ἕνας περίπατος εἶναι πάντα εὐχάριστος με τέτοιον καιρὸ.

ΜΠΟΡΝΙΜΠΟ

Ὁ κ. Μπορνιμποῦ, σκέφτηκε μιὰ-δυὸ στιγμές, καὶ πῆγε μέσους τὴν μεγάλη ἀπόφασιν, πού μέρες τώρα στριφογυρῶν ἀπὸ τὸ φαλακρὸ κρανίον του :

—Καὶ γιατί ὄχι... ψιθύρισε ἀπάντωντας στὴν ἐσωτερικὴ τῆς σκέψης. Θὰ δοκιμάσω σήμερα, ἀπόψε !...

Ἡ ἀπόφασιν αὐτὴ ἦτανε πολὺ σοβαρὴ: οὔτε λίγο οὔτε πολὺ φάρμιζε τὸ ἀλάνθαστο σύστημα τοῦ Νέντ Βάλτον, τοῦ ἑξακουστοῦ τέκτιβ, τοῦ θριαμβευτοῦ τῆς «Κόρης τοῦ τραπεζίτου».

—Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἀπλό, συλλογίστηκε. Σύμφωνα μετὰ τὸν Νέντ Βάλτον, ἂν διαλέξῃ κανεὶς, στὴν τύχη, εἰς ἕνα κό σὸ δρόμο καὶ τὸν παρακολουθῇ, ὑπάρχει ἕνα ὀγδόντα τοις ἑκατοστὸς κατὸ πιθανότητος αὐτὴ ἡ ἀνίχνευσις νὰ βγάλλῃ στὴ μέση μυστηριώδη στευτα. Θὰ ἐφαρμόσω αὐτὴ τὴ μέθοδο καὶ θὰ δοῦμε ἂν ἐξῇ ὁ Νέντ.

Μὲ τὸ μπαστοῦνι στὸ χέρι, πόδι ἐλαφρὸ, τὸ σκληρὸ λιγάκι στὸ ὁ κ. Μπορνιμποῦ διευθύνθηκε κατὰ τὶς λαϊκὲς συνοικίες. Πολλὰ σκέφτηκε ν' ἀλλάξῃ δρόμο καὶ νὰ παρακολουθῇ ἕναν ἄγνωστο. Δὲν τὸ ἀποφάσιζε ὅμως. Περίμενε τὴν ἐμπνευσιν, τὴν κρυφὴ ἐκείνη ὥθησιν, πού θὰ τοῦ ἔλεγε :

«Αὐτὸν ν' ἀκολουθῇς... Πάρτον τὸ κατόπι... Κάτω ἀπὸ τὸ ἥσυχον ὕψος του, κρύβεται ἕνας τρομερὸς ἐγκληματίας. ἕνας πλαστογράφος, ἕνας δολοφόνος».

Λίγο παρακάτω κύτταξε τὸ ρολόγι του. Ἡ ὥρα ἦταν ἔξῃ.

—Πρέπει ἐπιτέλους

κάποιον νὰ διαλέξω, ἔλεγε ἀπὸ μέσα του. Δὲν μπορῶ νὰ στρίψω ὡς εἶσαι ὡς τὰ μεσάνυχτα.

Ἐρριξε τὰ ἐρευνητικὰ μάτια του ὀλόγυρα. Διάφορες κομψὲς κούρες περνοῦσαν ἀπὸ κοντινὰ ἀδιόφορες. Δυὸ ἡλικιωμένοι γλεντζέδες τοῦσαν δίπλα του σχεδὸν—γιὰ τί ἄλλοι;—γιὰ τὶς ἐρωτικὲς τους καταστάσεις. Μιὰ μοδιστροῦλα ἔτρεχε βιαστικὴ στὸ ραντεβουδάκι τῆς πῶντας μετὰ τὰ τακουνάκια τῆς τὴν ἀσφαλτο μεθριαμβευτικὸ τὸν τακτητοῦ τοῦ σὺμπαντος. Πέρασε κι' ἕνας νέος μετὰ τὰ δυὸ χέρια τῆς τῶν ἀπόφασιν του :

—Διαλέγουμε σήμερα αὐτὸν κι' ὅπου μὰς βγάλλῃ ἡ ἀκρὴ !...

Κι' ἄρχισε νὰ τὸν παρακολουθῇ.

Σύμφωνα με τὴν μέθοδο τοῦ Νέντ Βάλτον, ἄρχισε νὰ μελετᾷ τὸν ἀνθρώπο του, νὰ τὸν ἐξετάζῃ καὶ νὰ βγάλλῃ συμπεράσματα :

—Εἰκοσιπέντε χρονῶν, σκέφθηκε... Ὅτε ἐργάτης, ὅτε παιδί οἰκογενεῖς. Μικροτάλληλος σὲ τρίτης τάξεως κατάστημα πού κάνει θελήματα... Ὑστερὰ ἀπὸ τὴ δουλειά του, πηγαίνει πρὸς ἕνα δυὸ ποτηράκια σὲ κανένα μὰρ μετὰ τοὺς φίλους του... Μὲν σοφία, ἢ τὸ πολὺ σὸ ἐκτο πάτωμα κάποιος λαϊκὴς πολυκατοικίας.

Καθὼς ἔκανε αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς, ὁ ἄγνωστος τὸν τραπὶζε στὶς πρὸ μακρυνὲς λαϊκὲς συνοικίες.

—Ὅπως εἶχα σκεφθῇ, εἶπε χαμογελῶντας ἱκανοποιημένος σκέδιος ἀστυνομικός.

Παρακολουθοῦσε ἐκείνον τὸν νέο ἀπὸ ἀπόσταση εἴκοσι ἢ τρεῖς μέτρων, σταματώντας ὅταν ἐκείνος κύτταζε καμμιά προθήκη καὶ ἀντικρίζοντας πεζοδρόμιον ὅταν ἄλλαζε κι' ἐκείνος. Ἐπιτέλους ὁ ἀντικρὺς μῆκης, κάπως βιαστικὰ σὲ μιὰ ταβερνούλα. Ὁ κ. Μπορνιμποῦ δὲν ἔχασε διόλου ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τὸν εἶδε, μέσ' ἀπὸ τὰ τζαμιά πρὸς ὁδὸν στὸν πᾶγκο.

Πέρασε στὸ ἀντικρὺν πεζοδρόμιον κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες, οὔτε στιγμὴ νὰ χάσῃ τὴν πόρτα τῆς ταβερνούλας ἀπὸ τὸν ὄφθαλμόν του. Γρήγορα ὅμως ὁ νέος βγήκε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ κι' ἐξακουστῶς δὲν δρόμο του πρὸς τὴν Μονμάρτρη. Ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἀκολουθοῦσε τὸν ραστὸς πρὸς τὸν πᾶγκο.

Πέρασε τὴ γέφυρα τοῦ νεκροταφείου κι' ἀποροῦσε πού ὁ ἀντικρὺς τὸν παρέσυρε σὲ ἔρημα δρομάκια. Ὑποπτιὰ πράγματα. Γιατὶ νὰ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἦτανε τώρα ἀναγκασμένος τὸν παρακολουθῇ ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ σκεπτότανε πὼς ἡ ἀθῶα ἐκείνη φαντασία, μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν, ἴσως καὶ τὴν ψία τοῦ νέου ἐκείνου.

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν σκέψιν κι' εἶδε ἀμέσως τὸν ἀντικρὺν σταματᾷ, νὰ γυρνᾷ μάλιστα πρὸς τὸν πᾶγκο.

Πέρασε τὴ γέφυρα τοῦ νεκροταφείου κι' ἀποροῦσε πού ὁ ἀντικρὺς τὸν παρέσυρε σὲ ἔρημα δρομάκια. Ὑποπτιὰ πράγματα. Γιατὶ νὰ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἦτανε τώρα ἀναγκασμένος τὸν παρακολουθῇ ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ σκεπτότανε πὼς ἡ ἀθῶα ἐκείνη φαντασία, μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν, ἴσως καὶ τὴν ψία τοῦ νέου ἐκείνου.

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν σκέψιν κι' εἶδε ἀμέσως τὸν ἀντικρὺν σταματᾷ, νὰ γυρνᾷ μάλιστα πρὸς τὸν πᾶγκο.

Πέρασε τὴ γέφυρα τοῦ νεκροταφείου κι' ἀποροῦσε πού ὁ ἀντικρὺς τὸν παρέσυρε σὲ ἔρημα δρομάκια. Ὑποπτιὰ πράγματα. Γιατὶ νὰ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἦτανε τώρα ἀναγκασμένος τὸν παρακολουθῇ ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ σκεπτότανε πὼς ἡ ἀθῶα ἐκείνη φαντασία, μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν, ἴσως καὶ τὴν ψία τοῦ νέου ἐκείνου.

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν σκέψιν κι' εἶδε ἀμέσως τὸν ἀντικρὺν σταματᾷ, νὰ γυρνᾷ μάλιστα πρὸς τὸν πᾶγκο.

Πέρασε τὴ γέφυρα τοῦ νεκροταφείου κι' ἀποροῦσε πού ὁ ἀντικρὺς τὸν παρέσυρε σὲ ἔρημα δρομάκια. Ὑποπτιὰ πράγματα. Γιατὶ νὰ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἦτανε τώρα ἀναγκασμένος τὸν παρακολουθῇ ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ σκεπτότανε πὼς ἡ ἀθῶα ἐκείνη φαντασία, μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν, ἴσως καὶ τὴν ψία τοῦ νέου ἐκείνου.

Μόλις εἶχε κάνει αὐτὴ τὴν σκέψιν κι' εἶδε ἀμέσως τὸν ἀντικρὺν σταματᾷ, νὰ γυρνᾷ μάλιστα πρὸς τὸν πᾶγκο.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

νὰ τοῦ λέν, ἐνῶ αὐτὸς τὸν κύτταζε σαστισμένος, μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του :

—Ἐ, καλὰ!... Ἀς μὴ σὲ ξεποδαριάσω περισσότερο, ἀδελφέ μου!

Μ' ἔπιασες, παραδίνομαι δίχως φασαρίας...

Ὁ κ. Μπορνιμποῦ ἦτανε λαχανιασμένος ἀπὸ τὴν πορεία ἐκείνη, ἀνάνευσε βαθεῖα, καθὼς σταμάτησαν ἐπιτέλους, κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη, νὰ πάρῃ τὸ μαντῆλι του. Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν κατὰ-πληξὴ καὶ τὴν ἀπεριγραπτὴ συγκίνησιν του, ὅταν εἶδε τὸν νέον ἐκείνον νὰ σηκώνῃ ψηλά τὰ χέρια, φωνάζοντας :

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τραβήξῃς τώρα λιβόλβεροι... Βλέπεις δὲν κάνω ἀντίστασιν... Ψάξε με ἂν γουστάρῃς... Δὲν ἔχω οὔτε κολοκοτρωνεῖκο σουγιὰ πάνω μου... Καταλαβαίνεις; μόλις σὲ μπάνισα πίσω μου εἶπα: «Πᾶει τὴν πάθαμε!... Πάλι θὰ πλαγιάσουμε στὴν ψειροῦ». Τὸ λοιπὸν, ἂν εἶσαι καλὸ παιδάκι, θὰ πᾶμε νὰ πιούμε ἕνα ποτήρι, τὸ στερνὸ, νὰ σοῦ πῶ καὶ κατὰ πὼς ἐγίναν τὰ πράγματα, κι' ἀπὸ κεῖ πᾶμε στὸ Τμήμα...

Ὁ κ. Μπορνιμποῦ σιγὰ—σιγὰ εἶχε συνεφέρει ἀπὸ τὴν δυνατὴ συγκίνησιν του. Κατάλαβε πὼς δὲν ὠνειρευότανε, ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν εἶχε ρίξει πάνω στὰ ἴχνη ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅστε, θὰ ζοῦσε ἐπιτέλους μιὰ περιπέτεια σάν καὶ κείνες πού μόνο νὰ τὶς φαντασθοῦν μποροῦν οἱ συγγραφεῖς τῶν ἀγαπημένων του βιβλίων! Θάυμα! Κύτταξε σχεδὸν με συμπάθεια τὸν ἀπάχη του, τοῦ ἐρχότανε νὰ τὸν φιλήσῃ, νὰ τὸν σφι-

ξη στὴν ἀγκαλιά του ἀπ' τὴ χαρὰ του. Ἐνας ἀπάχης ἀληθινός, ζωντανός! Ἐνοίωθε τὴ χαρὰ πού δοκιμάζουν τὰ παιδιὰ ὅταν τοὺς χαρίζουν τὰ παιγνίδια πού λαχταροῦσαν καιρὸ καὶ τὰ θεωροῦσαν ἀπρόσιτα, ἀδύνατο νὰ τ' ἀποκτήσουν. Καὶ ὁ θαυμασμός ἐκείνος ἀνθρώπος ἦθελε νὰ πῇ, ὁ καυμένος, ἕνα ποτηράκι, πρὶν κλειστῇ, ὅπως φανταζότανε, πάλι στὴ φυλακή!.. Ἐνα μονάχα; Δέκα! Ἐκατὸ νὰ πῇ!..

—Πολὺ καλὰ, τοῦ εἶπε, ἔς μποῦμε στὴν ταβέρνα... Ἀλλὰ φυλάξου, στὴν ἀνάβα, μόλις δῶ πὼς κἀνης νὰ...

—Στὴν τιμὴ μου! φώναξε ὁ κακοποιὸς φτύνοντας χάμω καὶ ἀπλῶντας τὸ χέρι, θὰ τὸ πιούμε κι' ἀπὸ κεῖ, ὅ,τι θέλεις, ἀδελφέ μου, κύρ' ἀστυνόμε...

—Ὑστερ' ἀπὸ δύο λεπτά, εἶχαν καθίσει σ' ἕνα τραπεζάκι στὴν ἡσυχότερη γωνία τοῦ μαγαζιοῦ. Ὁ κ. Μπορνιμποῦ, καλὸκαρδὸς, γέμισε τὸ ποτήριον.

—Λοιπὸν, εἶπε, γιὰ ἐξήγα μου λιγάκι πὼς ἐγίναν τὰ πράγματα...

—Μετὰ χαρὰς σὰς... Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, γιατί, μιὰ τὴν πίστη μου, θὰ πῇς, βέβαια, κύρ' ἀστυνόμε, ἔχεις καὶ συμπαθητικὰ μούρη καὶ λαφροντικὰ, βλέπεις, πάντα χρειάζονται...

—Ἐχεῖς τὸ λόγο μου, θὰ τὸ πῶ...

—Τὸ λοιπὸν, ἐγὼ δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὲ ῥαφῇ... Ἀψιλλές βλέπεις... νὰ βγῇ τὸ μερακάματο... Φαίνεται πὼς τὴν φηλέα. Τὸὺς εἶδα καὶ τοὺς τρεῖς καθὼς ἀνέβηκα ὅταν με φωνάξανε πᾶνω γιὰ τὸ ψάξιμο. Ὁ Καμποῦρης εἶχε ἀκόμα τὸ χέρι στὸ λαιμὸ κι' οἱ δυὸ ἄλλοι, ὁ Μαυρόσκυλος κι' ὁ Ψηλέας, στεκόντουσαν κοντὰ στὰ πόδια...

—Ὅστε ἦταν κι' οἱ τρεῖς στὴν κρεββατοκάμαρην; εἶπε ὁ κ. Μπορνιμποῦ γιὰ νὰ ρωτήσῃ κατὰ τὴν γρηγὰ. Τὸὺς εἶχα πρὶν μάλιστα νὰ τὴν ἀφίσουμε γιὰ τὸ χεῖμα καὶ νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψηλέας, δὲν ἔρριχνε χάμω μιὰ καρέκλα, ἀδελφέ μου. Τότε ἡ γρηγὰ ἐξύπνησε κι' ἔβαλλε τὶς φωνὲς καὶ ὁ Καμποῦρης ἀναγκάστηκε νὰ τῆς χαδέψῃ τὸ λαιμὸ, γιατί δὲν τοῦ ἀρέσουν οἱ κλάψες. Ἐγὼ, σοῦ ὀρκίζομαι δὲν ἀνακατῶθηκα διόλου σ' ὅλα αὐτὰ, μόνο τ' ἀσημένια κουτάλια βούτηξα καὶ κάτι ἄλλα ψευτοπράγματα, κατὰ δαχτυλιδάκια, ἕνα ψευτοβράχιολο...

—Καὶ βέβαια. Ἐγὼ, βλέπεις, τοὺς τόχα ξεκόψει: δὲν ἀνακατῶνομαι μὴν γρηγὰ, νὰ φύγῃ ὁλος ὁ κόσμος ἀπ' τὴν ἐξοχή, μὴ μὰς δῇ κανένα καμποῦρη κι' αὐτὸ μὰς ἔφαγε. Καὶ ξέρεις; ἡ δουλειά θὰ γινότανε μιὰ ῥαφῇ, ἂν ἐκεῖνος ὁ κρεμανταλᾶς ὁ Ψη

ΕΡΩΣ ΥΠΝΩΤΙΣΤΟΥ

Μία αφάνταστος οικογενειακή τραγωδία εξετυλίχθη τελευταίως εις τὸ Παλέρμον τῆς Ἰταλίας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ παραφόρου ἔρωτος ἐνδὸς ὑπνωτιστοῦ πρὸς μίαν ὠραιότατην νέαν, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ υμφευθῇ ἕνα συνουμῆλικό της, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε συνδεθῇ ἀπὸ 2 ἐτῶν.

Ἡ πρωτοφανὴς αὐτὴ εἰς πλοκὴν τραγωδία, ἡ ὁποία εἶχε ὡς ἀπτεῖν σμα τὸ ξεκλήρισμα μίας τριμελοῦς οἰκογενείας καὶ τὴν παραφροσύνην τῆς νέας πού ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῶν συμβάντων ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἡ Λέα Μαντζίνι εἶχε ἀγαπήσει πρὸ πενταετίας καὶ διὰν ἀκόμῃ ἦτο μόλις 16 ἐτῶν, τὸν Πάολο Φρεπαρόλι, φοιτητὴ τῆς ἱατρικῆς. Ἐνα χρόνος βραδυτέρω, ὅμως, οὗτος, διαφωνήσας μὲ τὸν πατέρα του, ἐγκατέλειπε τὴν πατρίδα του καὶ τὴν νέα, καὶ γενόμενος ὑπνωτιστής, ἤρχισε νὰ περιοδεύῃ ἀνά τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀμερικὴν παρουνισιζόμενος ὡς φακίρης καὶ δίδων πνευματικὰς καὶ ὑπνωτιστικὰς παραστάσεις.

Ἡ νέα, μὲ τὸν καιρὸ τὸν ἡλισμόνησε καὶ ἡγάγησε τὸ συνομηλικό της δικηγόρο Ρένο Λιγγιέρι μόνον υἱὸν τοῦ κτηματίου Λουίτζι Λιγγιέρι, μετὰ τοῦ ὁποῦ ἐπρόκειτο νὰ υμφευθῇ κατ' αὐτάς.

Ἀπροσδοκῆτως ὅμως, ὅμως, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν μέσῃ καὶ πάλιν ὁ Φρεπαρόλι καὶ ἐξήγησε ἀπὸ τὴν νέαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ἐκεῖνη ἠρνήθη καὶ, ἐπειδὴ, ἐφοβήθη τὴν ἐξήγησιν τῆς ὑποβάλλῃ διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ τὴς θελήσει, ἐφώνησε τοὺς ὑπῆρες τῆς καὶ τὸν ἐξεδιώξαν.

Ἐξω φρενὼν τότε ὁ Φρεπαρόλι, μετέβη καὶ συνήνησε τὸν νέον καὶ τὸν ἐπεισε ὅτι ἡ νέα πού ἠθελε νὰ υμφευθῇ ἦτο κόρη ἐκ κλεψιγαμίας, τῆς μητέρας του.

Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ θλίψῃ ὁ Ρένο τότε μετέβη εἰς τὸ σπίτι του, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν περὶ τῶν αἰτίων τῆς αὐτοκτονίας του καὶ κατόπιν ἐτίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα.

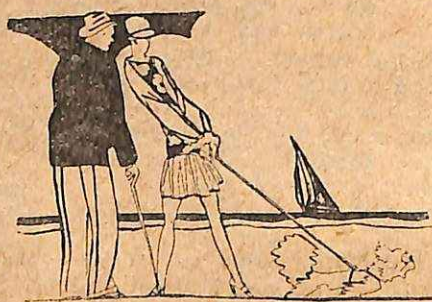
Ὁ πατέρας ἐξ ἄλλου τοῦ ἀτυχοῦς νέου, διὰν διάβασε τὸ γράμμα τοῦ παιδιοῦ του, πού ἀνέφερε τὰ αἷτια τῆς αὐτοκτονίας του, πῆρε τὸ πιστόλι τοῦ θύματος, ἐπῆγε βρῆκε καὶ σκότωσε τὴν γυναῖκα του καὶ εὐθὺς ἀμέσως αὐτοκτόνησε καὶ αὐτός. Τέλος ἡ νέα ἅμα ἐπληροφόρηθη τὰ συμβάντα παρεφρόνησε καὶ ἐκλείσθη εἰς ἕνα αὐλοῦ, ἐνῶ ὁ δημιουργὸς τῆς τραγωδίας ἐρωτεύμενος ὑπνωτιστής, μέχρις οὗτου ἐξακριβωθὼν τὰ αἷτια τοῦ δράματος, εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ, σήμερον καταζητεῖται.

ΔΕΝ ΠΕΘΑΝΕ Ο ΛΩΡΕΝΣ;

Παρ' ὅλες τὴς νεκρολογίης πού ἐγράψαν, ὅχι μόνον εἰς ὁλόκληρην τὸν Ἀγγλικὸν τύπον, ἀλλ' εἰς τὸν παγκόσμιον τοιοῦτον, διὰ τὸν πρό τι-νος ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ περίφημου ἀγγλοῦ συνταγματάρχου Λώρενς—τοῦ ὀνομαζομένου ὁ ἀνευ στέμματος βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας—ὑπάρχουν ἄνθρωποι, πού δὲν θέλουν νὰ πιστεύουν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ πράγματος.

Ἡ μυθιστορηματικὴ δρᾶσις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, αἱ παράδοξοι ἐμφανίσεις του ἄλλοτε εἰς Αἴγυπτον, ἄλλοτε εἰς Ἀραβίαν καὶ ἄλλοτε ἄλλου, δπου μὲ καταπληκτικὴν καὶ ἀνεξήγητον δεξιότητα κατάρθωνε νὰ δημιουργῇ συνθήκας εὐνοίας πρὸς τὰ Ἀγγλικά συμφέροντα, κάνουν πολλοὺς ἐκ τῶν φοβουμένων τὸν Ἀγγλικὸν ἀνταγωνισμὸν, νὰ υποπτεύωνται ὅτι ὁ θάνατος, ἡ ταφή καὶ αἱ νεκρολογίαι τοῦ Λώρενς εἶναι ἀπλὴ σκηνοθεσία διὰ νὰ δυνηθῇ οὗτος νὰ δράσῃ κατὰ τὸν συνήθη μυστηριώδη τρόπον του κάπου, πού ἡ Ἀγγλία ἔχει συμφέροντα, χωρὶς νὰ τὸ υποπτεύῃ ἡ δημοσία κοινὴ γνώμη.

Τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἰδίως ὑποστηρίζουν Ἱταλικά τινες ἐφημερίδες, οἱ ὁποῖες ἐπιλέγουν ὅτι δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἐθρηνήθη ὡς νεκρὸς ὁ Λώρενς, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῶνται ἡ δυσπιστία καὶ αἱ ἐπιφυλάξεις των.

ΑΠΛΩΣ ΜΠΛΟΦΕΣ

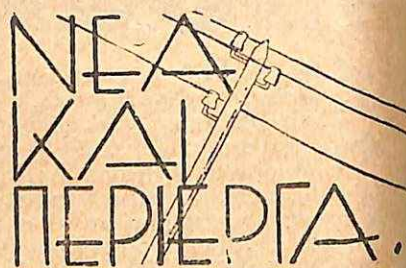
Ἐν οἷσιν μετὰ τὰς τελευταίας καταστρεπτικὰς ἐφευρέσεις, πού ὡς ἐγκρίτως ἐγράψαμε ἱσχυρίζονται ὅτι κατέχουν οἱ Γερμανοὶ, Ἀγγλοὶ, Ἰάπωνες καὶ τελευταίως οἱ Ἱταλοὶ, ἕνα μεγάλο Γαλλικὸ ἐπιστημονικὸν περίοδον γράφει:

Α'. Αἱ φονικαὶ ἀκτίνες εἶναι οὐτοπία. Ἡ δρᾶσις των μέχρις ὥρας τεχνικὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπεκταθῇ πέραν ἀποστάσεως 18 μέτρων, καὶ πάλιν ἡ δύναμις των εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον δὲν εἶναι παρὰ ὅση χρειάζεται γιὰ νὰ θανατωθῇ ἕνα ποντικίον.

Β'. Ἡ διάτρησις διὰ σφαιρῶν χά-λυβος πάχους μεγαλυτέρου τῶν 18 χιλιοστομέτρων εἶναι ἀδύνατος, διότι ἡ θερμότης πού χρειάζεται διὰ νὰ διατρηθῇ χάλυψ πάχους ἴσου πρὸς ἐκεῖνον πού διατείνονται οἱ περίφημοι αὐτοὶ ἐφευρέται, θὰ λυώσῃ πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ μέταλλο μὲ τὸ ὁποῖον εἶναι φτιαγμένη ἡ σφαῖρα, χωρὶς νὰ βλάψῃ τὸ ἀτσάλι ἐναντίον τοῦ ὁποῦοι ρίπτεται.

Γ'. Οἱ διὰ ρουκεττῶν ἐκτόξευσις μικροβίων δὲν εἶναι ἐπίσης δυνατὴ πέραν ἀποστάσεως 2500—5000 τὸ πολὺ μέτρων καὶ ὅχι χωρὶς κίνδυνον νὰ ἐκ-ναπέσῃ στὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖον ἐφυγε.

Ἐξ ἴσου χίμαιρες εἶναι καὶ ὅλες οἱ ἄλλες καταστρεπτικὰς ἐφευρέσεις καὶ ἀγγέλλονται γιὰ ἐντυπωσιακοὺς λόγους.

Η ΚΑΡΙΟΚΑ ΑΦΟΡΜΗ ΦΟΝΟΥ

Ἐνα σπαραχτικὸν οἰκογενειακὸν δράμα ἐξετυλίχθη τελευταίως ἐν Λιέγη.

Ὁ Βέλγος μηχανικὸς Λουὶ Μπουρ-τέλ εἶχεν ἀπαγορεύσει εἰς τὴν ὥρην τοῦ σὺζυγῶ του, καὶ μητέρα δύο τέκνων, νὰ χορεύῃ ὅπως δήποτε.

—Σοὺ παρέχω, τῆς εἶχε πεί, ὅπου δήποτε ἄλλη διασκέδασις θέλεις, δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ νὰ σὲ ἰδῶ ἀγκαλιὰς οὗτο αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅσο δήποτε κι' ἂν τὸ ἀγκάλιασμα τὸ, παρουσία τόσο κόσμου, δὲν εἴη ἀνήθικο. Ζήλεια, ἰδιοτροπία, τρελὰ ὅπως θές πές' τὴν ἀπαίτησίν μου, τῇ, ὀφείλεις νὰ τῇ σεβασθῇς ἂν εἴη πᾶς ἐμένα καὶ τὰ παιδιά μας, δὲν μπορῇς νὰ δεχθῇς τὴν θυσίαν πές' τοῦ μου νὰ χωρίσουμε. Ἀλλὰ, ἂν τὴν παραβῇς καὶ τὸ μάθω, μονο καὶ στοὺς δυὸ μας.

Ἡ Νινὼν τὸ ὑποσχέθη, ἀλλὰ τὸ ἐτήρησε. Μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ῥοῦσε νὰ μὴ ἀνακαλυφθῇ, πῆγαν ἕνα ἀπόκεντρο χοροδιδασκαλεῖον ἐχόρευε καθημερινῶς.

Ἡ κακὴ τῆς τύχῃ ὅμως τὰ ἐφάρ-ῶστε ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος, ὅταν εἶδε τὸν κέντρον, ἐβλήθη νὰ κἀν μετατροπὴς καὶ ἀπὸ τὴν θύνην στὸν Μπουρτέλ διὰ νὰ τὸν κατὰ σχέδιον.

—Ἐτοί, ἐνῶ ἀνύποπτος ὁ ἀνὴρ μηχανικὸς ἐπῆγε ἕνα ἀπόγευμα ἐξέτασε τὸ κτίριον, μετὰ τῶν ζευγῶν πού ἐχόρευαν Καριοκά ἀντελήφθη τὴν σὺζυγόν του.

Ἐξαλλος τότε πρὸ τοῦ θεοῦ καὶ ἐβγαλε τὸ περιστροφὸν τοῦ καὶ πυροβόλησε στὰ πόδια, ἐπιζητών-τῶν, τὰ φῶτα ἡλιοφάνειας, ἀλλὰ τὸ θάνατος τὸ γόνατον καὶ ἐκρεμάσθη ἐκ τῆς κόψουν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ πόδι.

Ἐτοί, ἡ μὲν γυναῖκα του δὲ ἐπὶ τὰς οὐνοὺς ἀνέβη, αὐτὸς καὶ τὰ τέκνα του, ἡλικίας 3 καὶ 2 ἐτῶν, δὴ οὔτε αὐτὸς, οὔτε ἡ σὺζυγός, ἔχουν συγγενεῖς.

Ἡ κ. Μπουρντέλ, ἀνακρίνων σχετικῶς, ἐδήλωσεν ὅτι πληροῦς σφάλμα τῆς καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ χθῇ ὁ σὺζυγός της χάριν τῶν τῶν.

Η ΨΥΧΗ ΕΠΙΖΕΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ἐνα ἀκόμῃ πλῆγμα κατὰ τῆς θεωρίας τῶν ὕλιστων, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ σώματος, παύει νὰ ζῇ καὶ ἐναυσιβητήτως τὸ κατωτέρω συμβάν, πού πιστοποιοῦν πέντε ἐκ τῶν γνω-στοτέρων ἐπιστημόνων τῆς Γαλλίας, τινὲς τῶν ὁποίων μάλιστα ἦσαν ἐκ τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἀνωτέρω θεωρίας.

Πρὸ ἐνδὸς ἔτους, ἀκριβῶς, εἰς μίαν οὐρήτην μεταξὺ πνευματιστῶν καὶ ὕλιστων, εἰς τὴν ὁποίαν παρίσταντο ἀνωτέρω καὶ ὁ πρὸ 2 μηνῶν ἀπο-Κραμπελ, πνευματιστὴς ἱατρός Λουὶ συντροφους του.

—Προσισθάνομαι ὅτι πρὶν παρέλ-θῃ ἔτος θ' ἀποθάνω. Διὰ νὰ πείσω λοι-πὸν τοὺς ἐξ ὑμῶν μὴ πιστεύοντας εἰς τὰ ἀθάνατον τῆς ψυχῆς, ὅτι αὐτὴ ὁ-μῆρας μετὰ τὸν θάνατον μου θὰ σὰς ἀφάνω ἕνα ἀδιάψευστον δείγμα τοῦ ἀφάνω νὰ ὀρίσῃτε μόνοι.

Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τὸν διεβεβαίωσαν πρῶτιστως ὅτι ἀμφισβόλλουν περὶ τοῦ τόσον συντόμου τοῦ θανάτου του, τοῦ ἐβλήθησαν ὅπως, ἂν ἐπαληθεύσῃ ἡ πρό-βασίς του, τὴν 8ην ἀκριβῶς ἀπὸ τοῦ θύνου τοῦ ἡμέραν καὶ τὴν 9ην ἀκρι-βῶς ἐσπερίην, 1ον ἀνοίξῃ τὸ παρα-ζῶν τοῦ Γραφείου τοῦ ἐξ αὐτῶν νὰ τὸ βράδῃ, 2ον σβύσῃ τὰ φῶτα καὶ κλείνῃ τὸ παράθυρον.

Πράγματι, λοιπόν, τὴν 8ην ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου του στὰς 9 τὸ βράδυ, τὸ ἐρ-πυροβόλησε στὰ πόδια, ἐπιζητών-τῶν, τὰ φῶτα ἡλιοφάνειας, ἀλλὰ τὸ θάνατος τὸ γόνατον καὶ ἐκρεμάσθη ἐκ τῆς κόψουν ἐξ ὁλοκλήρου τὸ πόδι.

Ἡ Ἀμερικανικὴ ἐταιρία «πρὸς διὰ-κονίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνὰ τοὺς ἄλ-λους» τοῦ Χριστιανικοῦ φρονήμα-τος, ἡ ὁποία ἀπὸ τινος προσλαμβά-σκει καὶ ἱεροποιστοὺς ἀποκλειστικῶς καὶ ὡς ἱεροποιστοὺς ἀποκλειστικῶς, διότι εἶναι πειστικώτε-ροι τῶν ἀνδρῶν.

ΤΗΝ..... ΥΓΡΟΠΟΙΗΣΕΙ...

Ἐνα φρικιστικὸν ἔγκλημα ἀνεκα-λύφθη τελευταίως εἰς τὴν ἐργατικὴν συνοικίαν τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐξ αἰτίας τῆς τρομερᾶς δυσσομίας πού ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ ζεύγους Μπράιτ, οἱ γείτονες εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία παραβιάσασα τὴν κλειστὴν θύραν, εὗρεθῇ πρὸ τραγικοῦ θανάτου. Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου, τοῦ ὁποῦ τὰ λίγα ἐπιπλά ἦσαν ἀνεστραμμένα, κατέκειτο τυμπανιστὴς καὶ ἀπόζων ἐκ τῆς ἀρξαιμένης σήφως, ἐντὸς μαύρου πολλώ-δους ὕγρου—τοῦ αἵματός της—ἡ ἔμ-μα Μπράιτ σὺζυγος τοῦ μηχανοδηγοῦ Τέντυ Μπράιτ.

Ἡ ἀτυχὴς γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ κρανίον ἦτο θρυμματισμένο, εἶχε φονευθῇ, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἀνακρί-σεων, ἀπὸ τὸν σὺζυγόν της (ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξαιρετικὰ μέθυσος) διότι δὲν ἠ-θελε νὰ πῇ κι' αὐτὴ μαζὶ του.

Ὁ κακοῦργος σὺζυγος, πού ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μεθυμένος καὶ μετέβη εἰς τὴν ἐργασία του, χωρὶς νὰ ἔχῃ συ-ναίσθησιν τῆς πράξεώς του, διὰν εὐ-ρέθῃ πρὸ τοῦ πτώματός της ἐξερρά-γη εἰς λυγμοὺς καὶ ἐδήλωσε ὅτι τὴν ἐκτόπησε μ' ἕνα μπαλντὰ στὸ κεφάλι γιὰ νὰ τῆς βάλῃ γνώσῃ καὶ νὰ μὴ κα-ταφέρεται κατὰ τῶν.. ὕγρων, πού ἐψή-φισαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρως πωλήσεως τῶν οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Η ΜΑΣΤΙΞ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Παρ' ὅλα τὰ μέτρα πού ἔλαβεν ὁ Ρουσβελτ πρὸς περιορισμὸν τῆς οἰκο-νομικῆς κρίσεως πού δεινότερα ἐπλη-ξε τὴν χώραν καὶ τὰς πρὸς περιο-ρισμὸν τῶν ὀλεθρίων συνεπειῶν, ὅς ἐπέφερεν αὕτη, εἰς τὴν γαλήνην της, προσπαθεῖται δυστυχῶς μέχρις ὥρας δὲν προέκυψαν τὰ προσδοκώμενα ἀγα-θὰ ἀποτελέσματα.

Καθ' ἃ γράφουν τὰ ἀμερικανικά φύλλα, εἰς τοὺς δρόμους τῶν περισ-σοτέρων μεγαλουπόλεων περιφέρον-ται ἀκόμῃ χιλιάδες παιδιὼν ἡλικίας 5—12 ἐτῶν, ρακένδυτα, ἔλεεινὰ, ἀειο-θρήνητα, προβαίνοντα εἰς πλείστας μικροκλοπὰς καὶ κυδαιότητας.

Εἶναι τὰ παιδιὰ πτωχῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀδυνατοῦντες νὰ τὰ διαθρέ-ψουν ὡς ἀνέργοι, τὰ ἐγκατέλειψαν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ.

Ἡ δὲ, ἡ κ. Ρουσβελτ καὶ ἄλλαι κυ-ρίαι, ὀργανώνουν ἀσὺλα διὰ νὰ τὰ συγκεντρῶσιν, καθ' ὅσον ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς τρομεροὺς κακοποιούς, καὶ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπι-βλαβῶς εἰς τὴν τάξιν καὶ τὴν γαλήνην τῆς χώρας.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΦΟΡΜΗ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ἀσφαλῶς οὐδέποτε ἄλλοτε τὰ δι-καστήρια ἀπασχόλησε ὑπόθεσις δια-ζυγίου περιεργότερα ἀπὸ τὴν τοῦ ζεύ-γους Στόν.

Τὸ ζεῦγος Στόν, νυμφευθὲν πρὸ διετίας κατόπιν σφοδροτάτου ἀμοι-βαίου ἔρωτος, ἐξῆν εὐτυχῶς μέχρι πρὸ διμήνου, ὅτε ἡ Ἐδιθ Στόν, κατόπιν τῆς συμβουλῆς μίαν δερματολόγου ὅτι ἡ διατήρησις τῆς ἀνθρωπότητος τῆς ὁμορφίας της, εἶναι μᾶλλον ζήτημα δι-αίτης, παρὰ χρησιμοποίησεως καλλυν-τικῶν, ἤρχισε νὰ τρέφεται ἀποκλει-στικῶς μὲ φρούτα καὶ χόρτα καὶ πα-ρημέλει τὴν παρασκευὴν ἄλλου εἴ-δους φαγητῶν.

Ὁ σὺζυγός της, ἐξ ἄλλου, Ἐρρικ Στόν, ὤφειλε καθ' ὑπόδειξιν τοῦ ἱα-τροῦ του, ἐπειδὴ ἦτο ἐλαφρῶς ἀναιμι-κός, νὰ τρέφεται μὲ κρέας, ψάρια, ζυ-μαρικά, καὶ ἐν γένει λιπαρὰ φαγητὰ καὶ φυσικὰ διεμαρτυρήθη.

Ἡ σὺζυγος τότε τοῦ ὑπέδειξε νὰ προσλάβῃ μίαν μαγειρίσαν διὰ νὰ τοῦ παρασκευάζῃ τὰ φαγητὰ τῆς ἀ-ρεσκείας του, πού μᾶλλον τὸν ἐβλα-πταν κατὰ τὴν γνώμην τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων—ὅπως τῆς εἶπεν ἡ δερ-ματολόγος της—ἢ νὰ γευματίζῃ... εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ὁ Στόν τῆς ὑπέμνησε ὅτι τὰ οἰκο-νομικά του δὲν τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν καὶ ὅτι θὰ ἐπρεπε νὰ προβοῦν εἰς ἀμοι-βαίαν ὑποχωρήσεις, ὥστε νὰ ἱκανο-ποιοῦνται τὰ γούστα καὶ.. αἱ ἀνάγκαι καὶ τῶν δύο.

Αυστυχῶς ἡ κυρία δερματολόγος τῆς κυρίας Στόν δὲν ἐνέκρινε οὐδε-μίαν ὑποχωρήσιν καὶ τὸ ζεῦγος.. μο-λονότι ἀγαπᾶται ἀκόμῃ ἀμοιβαίως ὅ-πως ἐδήλωσεν εἰς τοὺς δικαστὰς, ζη-τεῖ νὰ χωρίσῃ λόγω ἀσυμφωνίας.. διαιτητικῶν ἀντιλήψεων.

ΖΕΙ ΜΕ ΤΟ ΕΝ ΤΡΙΤΟΝ ΤΟΥ... ΜΥΑΛΟΥ ΤΟΥ

Μέχρις πρότινος μόλις, ἐπιστεῦε το ὅτι πᾶσα χειρουργικὴ ἐπέμβασις εἰς τὸν ἐγκέφαλον εἶναι ἐκτάτως ἐπι-κίνδυνος καὶ κατὰ κανόνα θανατηφό-ρος. Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἀμερικανὸς χει-ρουργὸς Ἐντυ Σήθεμψον, παρουσιά-σεν εἰς τὴν ἱατρικὴν ἀκαδημίαν ἕνα αἰτομον, τοῦ ὁποῦοι εἶχεν ἀφαιρέσει τοὺς ἐγκεφαλικοὺς λαβούς, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ μίαν ἀπλὴν ἐ-λάττωσιν τῶν διανοητικῶν του δυνά-μεων.

Εἰς τὴν ἐγχείρησιν αὐτὴν ὁ Σήθεμ-ψον, προέβη, διότι ὁ πελάτης του πά-σων ἀπὸ κακοήθῃ ὄγκον, ἐκινδύνευε ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν συγ-κατάθεσίν του.

ΠΡΟΣΩΠΑ: 'Ισαβέλλα και Ζάν. 'Η σκηνή στο φουαγιέ της 'Οπερας. Στο δάλεμμα. 'Η 'Ισαβέλλα φορεί ένα θαυμάσιο ντεκολτέ φουστάνι.. Χαριεντίζεται με τον Ζάν που φλερτάρει μαζί της.. αλλά και του άρεσει να την πεισμώνει. 'Ιδ φλερτ συνεχίζεται σ' όλη τη διάρκεια της εικόνας.. Μέσα στο φουαγιέ κυκλοφορεί κόσμος—, ωραίες σιλουέτες. 'Η 'Ισαβέλλα και ο Ζάν κάθονται σε μία γωνιά της αίθουσας.

'Ισαβέλλα.— Ζάν, σάς είδα προχθές με μία δεσποινίδα.. 'Ηταν ντυμένη όμως άπαίσια.. Είναι ντροπή για μία κοπέλλα να μην ακολουθή τη μόδα.. Γινόταν γελοία..

Ζάν.— Γελοία; 'Αστειεύσθε.. Τό κορίτσι που συνώδευα δε θα γίνη ποτέ γελοία.. και αν ακόμη είναι ντυμένο στα κουρέλια.. 'Η Δώρα Χ' εργάζεται, ζή στο σπίτι της.. δεν έχει καιρό να συλλογιστή το ντύσιμό της.. 'Ενώ έσεις Δις 'Ισαβέλλα.. δεν έχετε καμμία δουλειά.. Είσαστε διαρκώς άπασχολημένη με τον έαυτό σας.

'Ισαβέλλα.— (Κοκτικά) Δέ σάς άρέσω;

Ζάν.— Μοῦ άρέσετε.. βέβια. Διαφορετικά δε θάμουνα μαζί σας.. 'Η κοπέλλα αυτή, λοιπόν, κάνει κείνο που δε θα κάνατε ποτέ έσεις.. Ζεί για τους άλλους.

'Ισαβέλλα.— Αυτό δε λέγεται ζωή..

Ζάν.— (σοβαρά) Νομίζετε; 'Εγώ φαντάζομαι πως ή ζωή δεν είναι στην απόλαυση της ήδονης και στα γλέντια.. Τό κορίτσι αυτό ζή πολύ καλλίτερα.. από σάς ωραία δεσποινίς 'Ισαβέλλα..

'Ισαβέλλα.— 'Αγαπητέ μου.. Κανένις δεν ξέρει να ζήση σάν έμένα.. Σάς προκίωλ..

Ζάν.— Κινείσθε.. γλεντάτε.. είν' αλήθεια. Ζήτε την κοσμική ζωή τήν'όλο ψέμμα.. 'Αλλά έσθε Ικανή για μία ήρωική πράξη;

'Ισαβέλλα.— (γελεί χαριτωμένα) 'Ηρωική πράξη; Δεν φαντάζομαι νάμουνα Ικανή.. όχι..

Ζάν.— (τήν κυττάζει) Θά είσαστε Ικανή τουλάχιστο να ταντρευήτε μ' έρωτα;

'Ισαβέλλα.— (σκέπτεται λίγα δευτερόλεπτα) 'Οχι.. άγαπητέ φίλε.. Χωρίς λεφτά.. θέλετε να πείτε, για να ζώ μία άχαρη, έλεεινή ζωή, να τρώω ξερό ψωμί, και να φορώ φου-

'Ο 'Επαμεινώνδας άντελήφθη ότι ένας ύπασπιστής του είχε πάρει πολλά χρήματα από κάποιον αλχμάλωτο. Τόν προεκάλεσε τότε και τοῦπε:—Δόσε μου τήν' άσπίδα σου, και σύ πήγαινε ν' αγοράσης καμμία ταβέρνα, γιατί τώρα που έγινες πλούσιος δεν θά έχης καμμία όρεξη να έκτιθεςαι στους κινδύνους τώνμαχών.

'Ο 'Αρίστιππος ύβριζόμενος εις τόν δρόμο έπετάχυνε τό βήμά του.

—Γιατί φεύγεις; τοῦ έφώναζεν ό ύβριστής του.

—Γιατί έσύ έχεις τό δικαίωμα να με βρίζης, τοῦ άπήντησε, εγώ δε έχω τό δικαίωμα να μη άκούω τίς βρισιές σου.

'Η γυναίκα ενός εδγενοῦς: 'Ενετοῦ έχασε τό μονάκριβο παιδί της και άπό τόν μητρικό πόνο της έκινδύνευε να πεθάνη. 'Ενας καλόγηρος προσπαθοῦσε να τήν παρηγορήσει.

—Θυμηθήτε, τής έλεγε, τόν 'Αβραάμ, ποῦ ό θεός τόν διέταξε να θυσιάσῃ ό ίδιος τό παιδί του, και ύπήκουσε άγρογγύστας.

—'Αί άγιε πατέρα, άπήντησε με ζωηρότητα, ή άτυχής μητέρα. 'Ο θεός ποτέ δεν θά έπρόσταζε μία μάνα να κάμη τέτοια θυσία!

Ποτέ πατέρας δεν όπηρεξεν ίσως τόσον ευάισθητος και τρυφερός όσον ό Κάτων ό πρεσβύτερος. 'Ο άσπτηρής αυτός άνθρωπος, ό άκαμπτος αυτός άναμορφωτής τών ρωμαϊκών ήθών, δεν ήσθάνετο ποτέ ζωηρότεραν ευχαρίστησιν παρά όταν έβλεπε τόν μικρόν του νεογέννητον υιόν να τόν ευπνοῦν, να τόν καθαρίζουν και να τόν

σπάνια τών δέκα φράγκων; Merci.. bien..(χαμογελάει, δείχνοντας τά άσπρα της δόντια, που μοιάζουν με σειρά από μαργαριτάρια που λάμπουν).

Ζάν.— Παρηγορηθήτε, ωραία δεσποινίς, δε θά σάς σῶω σέ γάμο..

'Ισαβέλλα.— (δειλά) Τό είχατε σκοπό;

Ζάν.— (τήν κυττάζει) 'Ισως..

('Η 'Ισαβέλλα τοῦ δίνει τό χέρι της.. 'Ο Ζάν τό κυττάζει προσεκτικά, σά νάτανε χειρομάντης..)

Ζάν.— Βλέπω στίς γραμμές τοῦ χεριοῦ σας πως θά ταντρευήτε με ένα πενηνταπεντάρη έκατομμυριούχο..

'Ισαβέλλα.— (τρομαγμένη) Πώς τό ξέρετε;

Ζάν.— 'Εχω μελετήσει τη χειρομαντική, άγαπητή δεσποινίς. Τό βλέπω λοιπόν καθαρά γραμμένο στο χέρι σας ('Εξακολουθεί να της κρατά τό χέρι). 'Υστερα όμως τό γάμο θ' άπογοητευθήτε.. 'Ο άνδρας σας θάναί άπαίσια κός, ζήλιάρης, θά τιμωρηθήτε.. γιατί θ' άμαρτήσετε..

'Ισαβέλλα (λυπημένη τόν κυττάζει με γλύκα) 'Ε, λοιπόν, θά πάρω τόν πενηντάρη σύζυγο.. Τρελλαίνουμαι γ' αὐτόν.. στολίδι.. νοσταλγώ τά ωραία μπριγιάντια.. μοῦ τά δίνει όλα αυτά.. (άποφασιστικά) 'Εγώ όμως δε θ' γαπώ.. αυτό τό φιλάργυρο.. τόν αντιπαθητικό σύζυγο.. τόν άπάτησω..

Ζάν.— (γελώντας) Θέλετε μαζί μου; Είμαι πρόθυμος..

'Ισαβέλλα.— Με σάς; 'Ισως αυτό γίνη και πολύ γρήγορα. 'Από τώρα σάς δίνω τό λόγο μου για τό μέλλον.. κρίμα ποῦδεν έίσθε πλούσιος Ζάν.. (Τραβάει τό χέρι της, και τόν κυττάζει μελαγχολικά).

Ζάν.— Τά σημερινά κορίτσια κάνουν ύπολογισμούς.. λουν τόν έρωτα αλλά συνωδευμένο με τό χρήμα..

'Ισαβέλλα.— Είμαι πιό λογικά, άπ' τις γιαγιάδες τών Ζάν.— (σκεπτικός) Δέ βρίσκω..

'Ισαβέλλα.— Τά χρήματα είναι άναπόφευκτα για τό ζυγο.. Για τόν έραστή όμως δε χρειάζονται.. Είναι περιττά (μικρήσιωπή) Θέλετε να κάνουμε έναπρόχειρο συμβόλαιο;

ιστορικά ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάθε πρωί παρευρίσκετο εις την τουαλέταν αυτήν του νηπιού. 'Εβοηθούσε ένίστε και ό ίδιος. 'Εχαμογελούσε εις τό παιδί, τό έχάιδευε και τό άπεκάλμιζε ό ίδιος στην κούνια του. 'Όταν τό παιδί έμεγάλωσε άρκετά, ώστε να μπορέσει να έπιδοθή εις τάς μελέτας του, ήθέλησε να γίνη ό ίδιος παιδαγωγός του και δάσκαλός του και δεν έπέτρεψε ποτέ εις κανένα να συμμερισθί μαζί του έκείνο που έχαρακτήριζεν ως τό σπουδαιότερον και οῦσιωδέστερον τών καθηκόντων του. 'Ενας φίλος του τόν συνεβούλευε να άναθέσῃ εις ένα δοκιμασμένον και ήμιον σκλάβον ένα μέρος αὐτῶν τών καθηκόντων, άλλ' ό Κάτων του άπήντησε αὐστηρώς.

—Δέν είναι καθόλου ένοχλητικά για ένα πατέρα τέτοια καθήκοντα. 'Αλλά και αν ήσαν, πιστεύς πως θά έβλεπα με ψυχραιμία ένα σκλάβο να τραβάη τά αὐτιά τοῦ παιδιοῦ μου;

Μιλούσαν κάποτε σ' ένα βασιλέα της Περσίας, για τους έρωτας τοῦ Μεγνού, τοῦ πιστοῦ ύπηκόου του, και της Λεϊλās. 'Εγεννήθη τότε εις τόν άνακτα ή έπιθυμία να ιδῇ τόν έραστή και να τόν έρωτήσει αν ήτο αληθής ό

ΕΡΩΤΑ ΧΡΗΜΑ; ταξύ μας! (Τόν κυττάζει τρυφερά) Τό μέλλον σάς άνήκει.. θά με περιμένετε; Ναι;

Ζάν.— έξαρτάται.. Δεν είναι όμως και τόσο βέβαιο..

'Ισαβέλλα.— 'Ισως παντρευθήτε με τήν κοπέλλα.. που δουλεύει γιάνάξηση τοῦ δικοῦ της τήν άλτρουίστρια, (ειρωνικά) τη δυνατή γυναίκα..

Ζάν.— (σιγά, τονίζοντας κάθε λέξη). Τώρα που πέρασε ό καπνός τοῦ ένθουςιασμοῦ που με μεθοῦσε, ωραία 'Ισαβέλλα, και μπορώ να σκεφθώ.. πιό ψύχραιμα.. άρχίζω και εγώ να κάνω ύπολογισμούς..

'Ισαβέλλα.— 'Υπολογισμούς;

Ζάν.— Βεβαιότατα.. Δέ φαντάζομαι να χετε τό μονοπώλο..

'Ισαβέλλα.— Θά πάρετε λοιπόν αὐτή τη γελοία που με τό ντύσιμό της προκαλεί.. τήν κοροΐδα;

Ζάν.— (άρχίζει να θυμώνη) 'Ωραία 'Ισαβέλλα, για να μιλάτε έτσι.. θά πη πως δεν κυττάζετε καλά τήν αντίζηλό σας.

'Ισαβέλλα.— Τήν αγαπάτε;

Ζάν.— 'Οχι ακόμα. 'Αλλά μέσα μου κάνω μία σύγκριση..

'Ισαβέλλα.— Και θυσιάζετε έμένα;

Ζάν.— Τό θέλησες.. 'Ισαβέλλα.. Σ' εύγνωμώ γιατί χωρίς να τό επιδιώξω, μοῦ έδειξε τό δρόμο που θάπρεπε ν' άκολουθώ.. τόν αληθινό δρόμο της ζωής..

Ζάν.— 'Ακριβώς.. (με ειρωνεία) Τό μονοπάτι τοῦ καθήκοντος.. να γελοία.. Και προσθέτω.. Αὐτή ή κοπέλλα δεν είναι καλή.. και τά χείλια της δεν τ' άγκιζε ποτέ τό κραγιόν.. Τά ματωσίνουρά της είναι τόσο μακρυά.. που σκιαζουν φυσικά τά μάτια της.. Είμαι.. όπως δεθάσθε ποτέ.. έσεις οι κοσμοί..

'Ισαβέλλα.— Και όμως σοῦ άρεσα Ζάν..

Ζάν.— Για μία στιγμή ναί.. Πόθησα τήν δμορφιά σου.. σκέφθηκα να σοῦ δώσω τ' όνομά μου.. Τό τίμιο οικογενειακό μου όνομα.. 'Η κουβέντα όμως ποῦκάναμε με γιάτρεψε έντε-

ιστορικά ΑΝΕΚΔΟΤΑ

και άνίκανο δι' έργασίαν. 'Αλλά τό δαιμόνιον, που έκινείτο μέσα εις τόν άδικημένο έκείνο δοῦλο, δεν άργησε να φανερωθή.

Μία μέρα, ένας χωρικός έφερε στο κύριό του ένα καλάθι γεμάτο σῦκα. 'Ο κύριος παρέδωκε τό καλάθι εις τό θαλαμηπόλο τοῦ 'Αγάθοπο με τήν έντολή να τοῦ τό δώσῃ όταν θά έξήρχετο από τό λουτρό. Τη στιγμή εκείνη έτυχε να εύρίσκεται στο σπίτι, έπιστρέψας από τοῦς άγρούς, κι' ό Αἰσωπος. 'Ο 'Αγάθοπος έπωφελήβεις της συμπτώσεως αὐτῆς, έφαγε με τοῦς άλλους συντρόφους του τά σῦκα, και κατηγόρησαν όλοι από κοινού τόν Αἰσωπο, με τήν πεποίθηση ότι ό τραυλός δοῦλος δεν θά ήμπορούσε να δικαιολογηθί.

'Ο Αἰσωπος, άπειλούμενος δια θανάτου, ρίπτεται εις τά πόδια τοῦ κυρίου του και ζητεί διά νευμάτων να άναβληθῇ έπ' όλίγα λεπτά ή τιμωρία του. 'Όταν τοῦ έγινε η χάρις αὐτή έπήγε και έφερε ζεστό νερό, τό ήπιε ένώπιον τοῦ κυρίου του, έβαλε τά δάκρυά του στο στόμα του και έκαμε έμετόν. 'Αλλά δεν έβγαλε παρά μόνο νερό.

Με νεύματα άζήτησε κατόπιν να

λῶς.. μοῦ άνοίγει άλλους όρίζοντες..

'Ισαβέλλα.— (λυπημένη) 'Αν περίμενες λίγο..

Ζάν.— Να περιμένω να γίνης γυναίκα άλλου για να τόν άπατήσης μαζί μου; (σε σοβαρό τόνο φωνῆς) Για ποιόν με πέρνετε ωραία κοσμική δεσποινίς; Για ένα δανδή τών σαλονιδών.. που πωραδέχεται αὐτά τά κοινωνικά ψέμματα, που τά έγκρίνει; 'Α όχι!!..

'Ισαβέλλα.— (μελαγχολικά) 'Αν άλλαζα ιδέα; αν..

Ζάν.— Είν' άργά.. πολύ άργά.. Με ζύνησες άπ' τό μεθύσι της στιγμῆς.. μ' έκανες να ρθώ στον έαυτό μου, να σκεφθώ πολλά πράγματα που δεν φανταζόμουνα πρίν.. 'Η άρμονική σιλουέττα.. που προσπάθησες να γελοιοποιήσης, μοῦ φάνηκε εξαφνικά τότε άμορφη! Τά γαλανά μελαγχολικά μάτια της με κυττάζανε προχθές με τόση έμπιστοσύνη, τά άνακαλύπτω τώρα.. χάρη σ' έένα.. Βλέπω τήν Ιδανική συντρόφισσα, τήν άπείριτη που θά ζηλέψω μαζί μου.. θά με βοηθήσῃ στον δύσκολο άγώνα της ζωής, —τη μέλλουσα μητέρα τών παιδιών μου, που ήταν κρυμμένη πίσω από ένα πυκνό πέπλο.

'Ισαβέλλα.— Και ποῦτό έξόχιστα.. χωρίς να τό θέλω..

Ζάν.— 'Εσύ έκανες τήν έκλογή σου.. ωραία μου φίλη.. Διάλεξες τήν κοσμική ζωή, τά στολίδια, τά μπριγιάντια.. 'Ο θαυμασμός τών άνδρών για τήν όμορριά σου.. σοῦ είναι άπαραίτητος σάν τόν άέρα που άναπνέουμε..

'Ισαβέλλα.— (τόν κυττάζει μελαγχολικά) 'Εχασα τόν έρωτα..

Ζάν.— Δέ μπορεί να τάχει κανείς όλα 'Ισαβέλλα.. 'Η μοίρα, βλέπεις, είναι φειδωλή στα δώρα της.. 'Επρεπε να διαλέξης.. μεταξῶ τών δύο.. 'Ερωτα ή λεφτά.. Προτίμησες τό δεύτερο.. Μην παραπονιέσαι.. λοιπόν..

('Ακούεται ένα κουδοῦνι..)

'Ισαβέλλα.— (μελαγχολικά) Θ' άνησυχῇ ή μαμά μου.

Ζάν.— Να σε συνοδεύσω στη θέση σου;

'Ισαβέλλα.— 'Οχι Ζάν.. πάω μόνη μου. 'Εχε γεια..

Ζάν.— 'Εχε γεια, ωραίο όνειρο..

('Η 'Ισαβέλλα φεύγει.. 'Ο Ζάν τήν κυττάζει ν' άπομακρύνεται μέσα στον κόσμο).

Πέφτει ή αὐλαία. ΕΛΕΝ ΣΒΕ·Υ·

Ο παλαιός Γάλλος ήθοποιός Λεκαίν, ένας από τοῦς μεγαλύτερους της εποχῆς του, παρινοπειτό δημοσία εις τό καφενείον Προκόπ, διότι ό βασιλεὺς τοῦ έκοψε τη σύνταξί του από δώδεκα χιλιάδες λίβρες τό χρόνο σε έξη.

—'Οχι δά! έφώναξε ένας ήλικιωμένος αξιωματικός, ένας θεατρίνος δεν άρκείται σε έξη χιλιάδες λίβρες τό χρόνο, όταν ένας ύπατριδης σάν έμένα παίρνῃ μονάχα έκατό.

—Και τό θάρρος να μοῦ μιλάτε έτσι, κύριε, τοῦ άπήντησε ό Λεκαίν, δεν τό λογαριάζετε για τίποτε;

'Ενας μικρούλης έχει τά γενέθλιά του. 'Η γιαγιά του έρχεται να τόν ιδῇ και τοῦ δίνει ένα ωραίο δώρο Γεμάτος χαρά ό μικρός άγκαλιάζει τη γιαγιά του και της κάνει χίλια χάδια. 'Η γρηούλα τόν φιλεῖ και σε μία στιγμή τόν ρωτά:

—Ξέρεις, Τοτό, ότι σήμερα έχω και γώ τά γενέθλιά μου;

—'Αλήθεια, γιαγιά; έρωτά ό παιτρικός. Και μετά βαθεία σκέψι όλίγων στιγμών ξαναρωτά:

—Λοιπόν, είμαστε.. δίδυμα;

ΤΟ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕ ΒΑΘΥΤΑΤΑ, ΠΑΙΓΜΕΝΟ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ ΕΝΤΟΥΡ ΣΕΛΝΤΟΝ ROMANTZO

(Συνέχεια)

Ο ντε Ρότσαρντ πήρε το τριαντάφυλλο, προσπαθώντας ν' αποφύγει το δακρυσμένο βλέμμα της Κανταλίνι:

—Θα το πω, είπε, προσπαθώντας να κάνει τη φωνή του σταθερή.

—Και σ'— εξακολούθησε η πανέμορφη καλλιτέχνης, με τόν ύπνυον εκείνο παλμό, που πέρνει ή φωνή, όταν προσπαθούμε να συγκρατήσουμε τους λυγμούς,—και σ', προσπάθησε να με ξεχάσεις. Απόφυγε να με ξεναίδης.

Και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Πρίν, όμως, άγγιξε με το χέρι της το υποούτινο πόμολο, ή πόρτα άνοιξε απότομα και εμφανίστηκε ο Τόμ "Αμστρογγ.

Κουκουλωμένος με το χοντρό του πανωφόρι, τυλιγμένος σε μια μάλλινη εσάρπα είχε βγάλει το καπέλλο του και το τίναξε χαρούμενα, για να πέσουν οι λεπτές νιφάδες του χιονιού, που το είχαν σκεπάσει.

Στην αρχή δέν πρόσεξε τον ντε Ρότσαρντ.

—Άνοιξε άπλωτά τα χέρια του, και προχώρησε προς τη Ρίτα Κανταλίνι, ενώ ή χαρά έλαμπε στο πρόσωπό του, σπιθοβολούσε στα μάτια του, φώτιζε το χαμόγελό του.

—Άργησα, άργησα πολύ. Σας ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη κυρία!

Τότε, μόνον, άντελήφθη τον ντε Ρότσαρντ.

Τα χέρια του, που είχαν άπλωθ' για ένα τρυφερό άγκάλιασμα, μαζεύτηκαν σά φτερά πουλιού που νοιώθει πόσο άδύναμο είναι για να πετάξει, το χαμόγελό του γίνθηκε, άπο θριαμβικό, εδγενικό, τυπικό.

—Και σεις έδω, κύριε ντε Ρόνσαρντ, πρόσθεσε. Είμαι ευχαριστημένος, που ή κυρία Κανταλίνι δέν περίμενε μόνη της. Που της κρατήσατε συντροφιά.

Ξεροκατάπιε, μη βρίσκοντας τον τρόπο να συνεχίση την κουβέντα του.

Στην άμχανία του, άρχισε να ξεκουμπώνει το μακρύ μαύρο παλτό του, να πασπατεύη την εσάρπα του.

Ξαφνικά, ρώτησε, χωρίς να κυττάξη, ούτε τον ντε Ρότσαρντ, ούτε την Κανταλίνι.

—Πού είναι ή θεία Μπέσση κι' ή θεία Καίτη;

Ο ντε Ρότσαρντ, που σ' έλο αυτό το διάστημα άναλογιζόταν τα τελευταία λόγια της έρωμένης του, βρήκε τη δύναμη ν' άπαντήση:

—Επάνω! Με περιμένουν, για να πάρωμε το τσάι μαζί. Με κάλεσαν.

Ο νεαρός πάστορας ξαναβρήκε το κέφι του, άκούγοντας τα λόγια αυτά. "Ετσι, μόνο, μπορούσε να εξηγηθ' ή παρουσία του έκατομμυριούχουβιομηχάνου, στο γραφείο του.

Τόν είχαν καλέσει οι θείες του, για να πάρη το τσάι μαζί τους.

Μπαίνοντας, θά βρήκε την Ρίτα Κανταλίνι και της κράτησε συντροφιά.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μια παραμονή πρωτοχρονιάς στη Νέα "Υόρκη

ο επίσκοπος της Νέας "Υόρκης Τόμ "Αμστρογγ έβδωμνηταπεντάτης πιά, κάθεται μπροστά στη φωτιά του τζακιού συντοφωμένος άπ' την έγγονή του τη Σούζι και μαθαίνει άπ' αυτή ότι ο άδελφός της κι' έγγονός του Χάρου άγαπάει και πρόκειται να παντρευτ' ή, καί την μεταπειλεί. Μπροστά στην έπιμονή του Χάρου ο γέρος επίσκοπος άναγκάζεται ν' άνοίξη μπροστά του μια κασετίνα όπου βρίσκεται ένα μεταξωτό μαντηλάκι, ένα μπουκετάκι μαρμαέινο άσπροι μενεξέδες κι' ένα τεράδιο όπου ο αιδεσιμώτατος είχε γράψει το ρομάντζο που είχε ζήσει στα νιάτα του με μια περίφημη ήθοποιό του καιρού του, τη Ρίτα Κανταλίνι. Σε μια γιορτή, στο μέγαρο του ντε Ρότσαρντ, ο νέος τότε πάστορας Τόμ "Αμστρογγ γνωρίζει την τραγουδίστρια της δεσπρας Ρίτα Κανταλίνι, καί την έρωτεύεται. Ο ντε Ρότσαρντ, που ήταν έραστής της Ρίτας Κανταλίνι, κι' ή άνηψιά του Μαίρη, που άγαπάει δλόθερμα τον Τόμ "Αμστρογγ χωρίς αυτός να το ξέρη, υποφέρουν άπό το γεγονός αυτό. Άντιθέτως ο Τόμ "Αμστρογγ είναι τόσο ευτυχισμένος που άλλάζει το ρυθμό της ζωής του. Οι δυο γεροντοκόρες θείες του που κατ' άρχάς ήταν ευχαριστημένες άπό την άλλαγή, μόλις μαθαίνουν την αϊτία του μείζονος τόσο, ώστε καλούν τον ντε Ρότσαρντ για να τες βοηθήσει και να σώση τον άνηψιό τους άπό τα νύχια της θεατρίνας. Ο ντε Ρότσαρντ πηγαίνει στο γραφείο του πάστορα δέχεται άντ' αυτού τη Ρίτα Κανταλίνι, και, μετά πολλά, την πείθει να φύγη και ν' άφλση τον πάστορα να ξεχάση το φλογερόν έρωτά του. Εκείνη είναι έτοιμη να φύγη, δίνε ένα τριαντάφυλλο στον ντε Ρότσαρντ και του λέει: —Όταν ρωτήση άν ήρθα, μην το π'ητε τίποτα. Δόστε του αυτό το τριαντάφυλλο. Θά καταλάβη.

πε. άντήχησαν ψεύτικα και παράτονα:

—Πρέπει, κύριε πάστορα, να ξαναπεράσω το ρόλο της καί της καί πέρνοντας στα χέρια του τα κρινοδάχτυλά της.

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

—Α, μά δγι, κυρία. "Οχι! "Οχι! Δέ θα φύγετε. Πρέπει να εύγετε. Το ρόλο της Μινιδν, τον έχετε παίξει σε φορές. Χτες άκόμα, που βρίσκόμουνά στο ξενοδοχείο σας, μου τόν ξανατραγουδήσατε τόσο άρτια, τόσο άντικατάστατα!

γέλου, βρίσκεται στο φτωχικό μου γραφείο. Αυτό ήταν το όνειρό μου. "Εγινε το όνειρό μου! Χτύπησε τα χέρια, χαρούμενα, σαν παιδί, που βλέπει να του δωρίζουν το παιχνίδι, που είχε πολύ ποθήσει. "Η Ρίτα Κανταλίνι, όμως, δέν έδειξε καμιά χαρά. Τα μάτια της, πήραν μια σκοτεινή έκφραση, σάμπως να κύτταζαν το μακρινό μέλλον κι' άντικατόπτριζαν την άβυσσότητα και το σκοτάδι του.

—Τα χείλια της κινήθηκαν μόλις για να πουν: "Ενα όνειρο!

—Ενα όμορφο όνειρο, που γίνθηκε πιο όμορφη πραγματικότητα, είπε ο νεαρός πάστορας, πλησιάζοντάς την.

—Η Κανταλίνι τόν κύτταξε στα μάτια.

—Τα ματοβλέφαρά της τρεμίσανε σά φτερά πεταλούδας, που ζυγιάζεται στην άκρη ενός ροδοπέταλου κι' είπε:

—Ναι, ένα όνειρο! Κάποιο πρωί θά ξυπνήσωμε και τ' άχτίδες του ήλιου, σά συννεφάκι που το ξεσκίζει ή μάνητα του βορρής!

—Μην το λέτε αυτό. Σας άπαγορεύω να το λέτε. Σας παρακαλώ να μην το σκέφτεστε. "Αφήστε με να χαρώ την αγγή στα μάτια σας, την άνοιξη στα χείλια σας. "Αφήστε με να μεθύσω με το κρασί των λόγων σας!

Είχε γονατίσει σχεδόν μπροστά της καθώς της μιλούσε το χέρι της, που για μια στιγμή άγγιξε τα μαλλιά του, τρέμισε έλαφρά.

—Ωστε, λοιπόν, είστε ευτυχισμένος;

—Κάπως, ποτέ, δέν ήταν, ούτε θάνα, πιο ευτυχισμένος άπό μένα.

—Η Ρίτα Κανταλίνι έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή, για να χαρή κατάβαθα τα λόγια του Τόμ.

—Κι' εγώ, κι' εγώ ήμουν ευτυχισμένη!

—"Υστερα σά να συνέφερε ξαφνικά, μάκρυνε άπό τόν Τόμ της, κύτταξε προσεχτικά, το γραφείο, τα καθίσματα, τα μαξιλάρια, τις κουρτίνες.

—Ο Τόμ "Αμστρογγ, παρακολουθούσε, βουβός, το βλέμμα της προσπαθώντας να το συναντήσει. Κι' όταν, ύστερα άπό αρκετή ώρα, τα βλέμματά τους διεσταυρώθηκαν, ή Ρίτα Κανταλίνι, είπε με μάτια θολά.

—Κυττάζω γύρω μου, Τόμ, κυττάζω άχόρταγα. Θέλω να κάνω προμήθεια άπό άναμνήσεις. "Ελα κοντά μου, να μιλήσεις, για όλα αυτά τα άψυχα, που μου τρυγίζουν, που είναι μάρτυρες της σημερινής μου ευτυχίας.

—Ο Τόμ "Αμστρογγ ένωσε τα χέρια του ίκετευτικά:

—Γιατί μιλάτε τόσο συχνά γι' άναχώρηση. Ρίτα;

—Πώς μπορώ να μη μιλώ, για κάτι το άναπόφευκτο. Πού έχετε άν θα φύγετε;

—Το άδριο δέν το ξέρει κανείς Ρίτα. Το άδριο δέν μας, ίσως νάναι πιο ευτυχισμένο, κι' άπό ή Ρίτα Κανταλίνι, που είχε άκούσει στη ζωή της, που ο Τόμ "Αμστρογγ θά γονάτιζε μπροστά της, καί της έλεγε, πώς πλησιάζει ή στιγμή που άκούγε άπό τόν Τόμ, μια παραλλαγή του αιώ του έρωτικού τραγουδιού, τοί τρα.

—Επρεπε με κάθε άνθρωπος τραγούδι, να μιλήσετε λίγο με τόν άξιανάπητό μας πάστορα. "Εγώ πρέπει ν' άνεβώ. Οι δεσποινίδες, θείες, τοό άνηψιό μου Τόμ, θά με περιμένουνε να πάρωμε μαζί το τσάι. "Ετσι θά κρατήσω έγώ συντροφιά στις θείες και στον άνηψιό. Τα νιάτα με τα νιάτα, και το χινόπωρο τα χινόπωρα!

—Υποκλίθηκε έλαφρά, διευθύνθηκε προς την πόρτα άρνα βήματα και βγήκε.

—Ο Τόμ "Αμστρογγ τόν παρακολούθησε με το βλέμμα σταθερό κι' άρχισε να ρωτιέται το γιατί.

—Μόλις όμως έκλεισε ή πόρτα, τα έλάχασε όλα. "Γύρισε προς τη Ρίτα Κανταλίνι και κυττάζοντάς την τρυφερά, της είπε:

—"Ετσι έγινε το θαύμα: Τ' όνειρό μου, γίνθηκε πραγματικότητα. "Η "Θεία Κανταλίνι", πούχει μορφή και ψυχή, τικότης.

λάζε την πίκρα του, πάνω στις χιονισμένες σκεπές. Μια ρομβία άρχισε να παίξη έναν παληό σκοπό.

—Ο κρύος άέρας γέμισε το δωμάτιο στροβιλίζοντας τις νότες του παληού τραγουδιού, μ' ένα σύγνεφο άπό νιφάδες.

—"Αναστέναξε βαθεία.

—"Ο κακομοίρης, ο μουзикάντης, που παίζει με τέτοιο σκυλόκαιρο! Είπε.

—"Υστερα κλείνοντας με την ίδια νευρική κίνηση προχώρησε προς το γραφείο.

Παρατήρησε μια φωτογραφία νέας γυναίκας μέσα σε μια άσημένια κορνίζα και, γυρίζοντας προς τόν Τόμ "Αμστρογγ, που με τα χέρια σταυρωμένα και μ' ένα χαμόγελο πικρό περίμενε την εύκαιρία να της μιλήσει, του είπε:

—Γιατί έχετε μια γυναίκα, και τόσο όμορφη, στο γραφείο σας; Δέ μπορείτε να έργαστήτε χωρίς το χαμόγελό της;

—Ο νεαρός πάστορας πλησίασε και πέρνοντας με σεβασμό τη φωτογραφία άπό το χέρι της, είπε άπλά:

—Είναι ή μητέρα μου!

—Ω, με συγχωρείτε!

—Η Κανταλίνι αίσθάνθηκε το αίμα να της άνεβαίνει στο πρόσωπο, όπως όταν κοριτσάκι είχε κάνει καμιά άταξία και την μάλωναν.

—Ο Τόμ όμως, τοποθετώντας πάλι τη φωτογραφία στο γραφείο του, εξακολούθησε:

—Κι' αυτό έδω το χρυσοδεμένο βιβλίο, είναι το Εδωγέλιο που μου χάρισε όταν ήμουν δέκα χρονών.

—Και αυτά τα ξανθά μαλλάκια, που βρίσκονται μέσα σ' αυτό το άνοιχτό μενταγιόν είναι δικά της;

—"Οχι! Είναι δικά μου μαλλιά. "Ημουν δυο χρονών όταν μου τάκοψε ή καυμένη μου, ή μαννούλα. Πάρτε το μενταγιόν στα χέρια σας και διαβάστε τι γράφει άπό πίσω.

—Η Ρίτα Κανταλίνι πήρε το μενταγιόν με τρεμάμενο χέρι και διάβασε ψιθυριστά.

—Μια μουγκλίτσα άπό τα μαλλάκια του Τόμ, που τα πρωτόκοψα σήμερα.

Κι' άπό κάτω μια ήμερομηνία με λατινικούς χαρακτήρες, όπως συνηθιζόταν εκείνο τόν καιρό.

—Ο Τόμ, που είδε ένα χαμόγελο ν' άπαλοτρέμει στα χείλη της, βιάστηκε να δικαιολογήσει.

—Η μαμά, ξέρετε, ήταν τόσο αίσθηματική. Τάγραψε αυτά τα άπλοϊκά λόγια γιατί... γιατί...

—Γιατί σας άγαπούσε, συμπλήρωσε με μια γλυκύτατη τρυφεράδα στη φωνή ή Ρίτα Κανταλίνι.

—Μά δέν ήταν αυτό το μενταγιόν που ήθελα κυρίως να σας δείξω, είπε ο Τόμ "Αμστρογγ στενοχωρημένος πέρνοντας ένα κουτί. Για κυττάχτε αυτά έδω.

Και άνοίγοντας το κουτί της έδειξε το περιεχόμενο.

—Μαργαριτάρια! Είπε ή Κανταλίνι μ' ένα έλαφρό έρωτικό τόνο στη φωνή.

—"Ηταν ένα περιδέραιο άπό άσήμαντα μικροσκοπικά μαργαριτάρια.

—Αυτό είναι το δώρο του γάμου που έκανε ο πατέρας μου στη μητέρα μου! συνέχισε ο Τόμ "Αμστρογγ με συγκίνηση.

—"Οραία κοσμήματα που έκαναν εκείνο τόν καιρό!

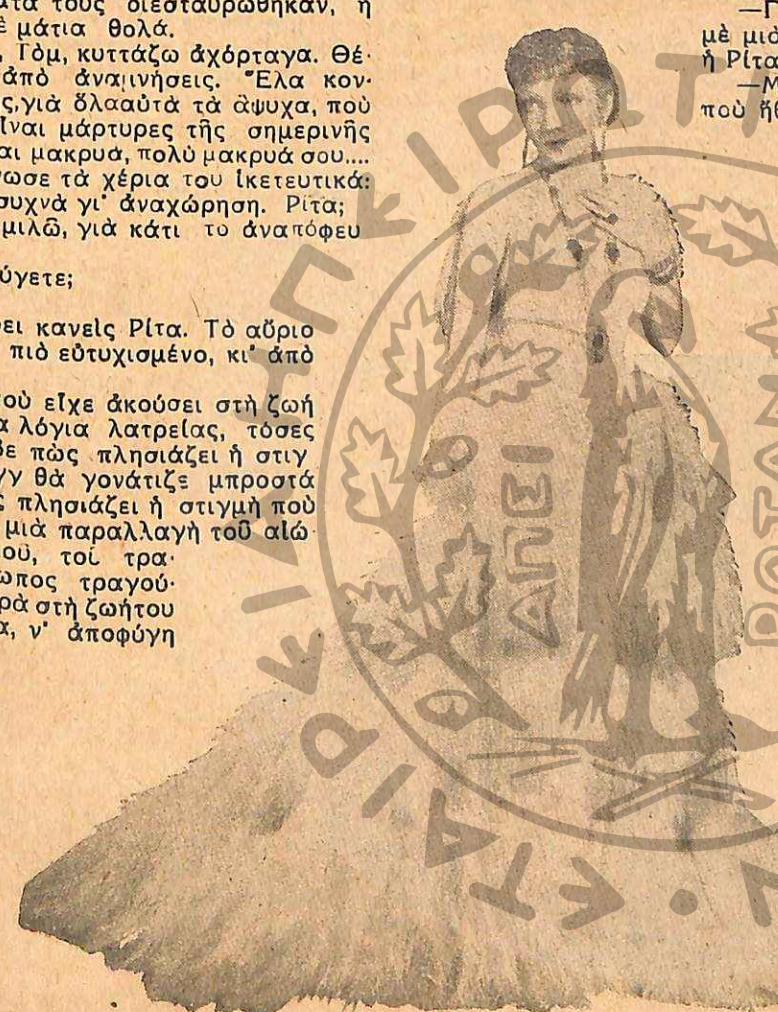
—Η Ρίτα Κανταλίνι έφερε τα δυο της χέρια στο ντεκολτέ της για να κρύψη το περίφημο μαργαριταρένιο κολλιέ, που φορούσε.

—Ο Τόμ δέν έπρεπε να το δη. Δέν έπρεπε να κάνει τη σύγκριση.

—Γιατί μην τόν κακοκαρίσει προσποιηθ' ότι πώς τα θαυμάζει.

—"Αλήθεια, πολύ ώραία, είπε με μισή φωνή.

—Ο Τόμ "Αμστρογγ τότε βγάζοντας άπό το κουτί το μικροσκοπικό περιδέραιο της το πρόσφερε. (άκολουθεί)

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Με λίγες ασκήσεις αποκτάτε κύκνειο λαιμό, κι' άπολύτως τέλειο στήθος

Όσον άφορά τους ώμους, ή Νόρμα Σήρερ έχει τους ωραιότερους ώμους του κόσμου.

Οι ώμοι της έχουν ωραιότατες καμπύλες, και όμως δεν είναι πλατείς, δεν είναι κοκκαλιάρικοι, και όμως δεν είναι και περισότερο του δέοντος παχείς. Τό δέ δέρμα είναι υπέροχο και γυαλίζει φυσικά σαν τό δέρμα ενός μωρού.

Γιά να έχετε και σεις ωραίους ώμους πρέπει να προσέχετε να μην έχετε πολύ άνεπτυγμένους μύς στους ώμους που χαλούν την καμπύλη, αλλά προσέξτε να μη φαίνονται και τό κόκκαλα.

Ίδου και μία άσκηση με την όποία θα άποφύγετε αυτό τό ελάττωμα.

Καθήστε ίσια σε μία καρέκλα, με τά πόδια τοποθετημένα σε μία κανονική στάση και χωρίς να άκουμπάτε την πλάτη.

Σηκώστε τους βραχίονας σε τρόπο που να είναι κάθε τοι πρὸς τό σῶμα. Λυγίστε τους άγκωνας σε τρόπο ώστε τά χέρια σας να βρίσκονται στην ίδια γραμμή με τό στήθος. Κρατείστε τις παλάμες πρὸς τά κάτω.

Τώρα σιαυρώσατε τους βραχίονας πρὸς τά εμπρός και διευθύνετε τά χέρια, πρὸς τό ὅπισω, ὡς αν να έπρόκειτο να άγκαλιάσετε τόν έαυτό σας.

Κατόπιν έχοντας πάντοτε τους βραχίονας στην ίδια θέση, φέρτε τους άγκωνας τόσο μακριά πρὸς την πλάτη, ὡς μπορείτε.

Έπαναλάβετε αυτή την άσκηση δέκα ὡς δεκαπέντε φορές.

Είναι μία πολύ καλή άσκηση, την όποία πρέπει να κάμετε έπίσης κάθε βράδυ μαζί με τις άλλες.

Θέλετε να μάθετε και ποιά έχει τό τελειότερο στήθος; Είναι ή Τζόαν Χάρλοου.

Τό στήθος της έχει άκριβώς τό κανονικό μέγεθος κι'είνε σφιχτό χωρίς να είναι άνεπτυγμένο περισσότερο του δέοντος.

Μπορείτε και σεις να έχετε καλό στήθος δοκιμάζοντας την άσκηση που θα σας δείξω.

Σταθήτε ὀρθία με τά μπράτσα τεντωμένα ὀριζοντίως και τις παλάμες πρὸς τά κάτω.

Τεντωήτε και γυρίστε τους βραχίονας πρὸς τά ὅπισω ὡς ὅτου οι παλάμες να διευθύνονται πρὸς τά άνω.

Προσπαθήστε να κρατήτε τους βραχίονας σε μία εὐθεία γραμμή. Σταθήτε δέ μπρὸς ὅ' ένα καθρέπτη, ὅπου φαίνεσθε ὁλόκληρη γιά να είσθε βεβαία πὼς κάνετε καλά την άσκηση.

Αὐτή ή άσκηση αναπτύσσει τους μύς που βρίσκονται στα πλάγια του στήθους και τό κάνει να στέκεται πρὸς τά έπάνω.

Οι ὡμοι της Νόρμα Σήρερ είναι ἰδεώδεις. "Αν θέλετε να έχετε ὁμοίους διαβάστε παραπλεύρως τι πρέπει να κάμετε.

Γιά ένα τέλειο λαιμό διαλέξτε ὡς πρότυπο τόν λαιμό της Γκρὸς Μουρ. Τι συμμετρία, και τι ὡραία στάση του κεφαλιου. Μπορείτε και σεις να τόν άποκτήσετε.

"Αν έχετε μικρό στήθος και θέλετε να τό αναπτύξετε περισσότερο, τότε ιραγουδάτε, κάμετε βαθιές αναπνοές, κάνετε κινήσεις μπρὸς ὅ' ένα άνοικτό παράθυρο, και λυμβιτικές άσκήσεις με τους βραχίονας σας.

Τό πιο δύσκολο πράγμα στην τελειοποίηση του στήθους, είναι να κάμετε τό στήθος σας σφιχτό. "Αλλά μετρίστε με θέληση και έπιμονή μπορεί να γίνη.

"Αν έχετε μεγάλο στήθος και δεν θέλετε να τό κρατάτε για να' άδυνατήσετε, μη προσπαθήτε να τό κρυφάτε, αλλά να τό σφίξετε.

Πρώτα, πρώτα μ' αυτό δεν γελάτε κανέναν, και βρον χαλάτε την ὄλη σας εμφάνιση. Σταθήτε ίσια. Φορεούσανια που κρύβουν τό μέγεθος του στήθους. Και τὼς σκεφθήτε ὅτι προτιμότερο είναι να έχετε πολύ στήθος παρά να μην έχετε καθόλου.

Προσέξτε να μη κάνετε ποτέ μασάζ στο στήθος, έπιθέσεις πάγου.

Αὐτή ή θεραπεία δια του πάγου είναι άνόητη, μασάζ βλάπτει πραγματικά.

Πὼς θα άποκτήσετε ὡραίο σῶμα

Και τώρα θα ἰδοῦμε ποιές από τις στάρ έχουν ωραιότερη μέση.

Πάρτε τους ὡς μοντέλο τελειότητος και κάμετε σὰς συνιστώ πάρα κάτω, γιά να είσθε και σεις τέλειες.

Την τελειότερη μέση την έχει ή μικρή Τζάν Πάρκερ. Φυσικά ή Τζάν Πάρκερ, δεν είναι πολύ νέα άκόμη, αὐτό δεν έχει καμιά σημασία, γιατί υπάρχουν κορίτσια κάτω τῶν είκοσι ετών, που άλλες έχουν πολύ μέση, και άλλες πάλι κοκκαλιάρικες. Και όμως, ή Τζάν Πάρκερ, είναι από τά μέρη του σώματος που πρέπει να έχη λίγη σάρκα. Δεν έννοῶ να έχετε μύς, αλλά να έχετε σάρκα.

Δεν έννοῶ να έχετε μύς, αλλά να έχετε σάρκα. Δεν έννοῶ να έχετε μύς, αλλά να έχετε σάρκα. Δεν έννοῶ να έχετε μύς, αλλά να έχετε σάρκα.

Κυττάξτε την Τζάν Πάρκερ. Έχει ένα σῶμα με τέλειες αναλογίες. Η δέ μέση της είναι μάλλον μακριά, κριβώς, ὡπως πρέπει. Ένα άλλο πράγμα που στην ὁμορφιά του σώματος της είναι ή μεγάλη μεταξυ του στήθους και της μέσης της.

"Αν ή δική σας μέση είναι πολύ μακριά, ή πολύ κοντινή, φροντίστε να κρύβετε αὐτό τό ελάττωμα, φορώντας τάλληλα φορέματα. "Αν κυτταχθήτε καλά σας, θα ἰδῆτε τι σὰς πηγαίνει καλλίτερα. Έπίσης, ραλίζετε να κάμετε τις άσκήσεις που σφίγγουν τις κοιλιακές του στήθους και να φοράτε ένα καλό σουτιέν, μή κρεμάη τό στήθος και πλησιάζη τή μέση.

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΓΝΗ ΨΥΧΗΧανιά.— Νάμεταχειρίζεστε μ'ένα μπαμπακάκι καθαρό ὀξυζενέ γιά να ξανθαίνονται να μη φαίνονται.

ΓΚΡΕΤΑ Τ. Τ.— Έκτός άπ' αὐτό τό ὑγρό παραγγέλνεται να σὰς φτιάσουν την κατάστι πομάδα.

Camphre 0,20 gr.
Salicylique 0,20 >
Oxyde de zinc 2 >
Vaseline 8 >
Lanoline 8 >

καίβάλετε πάνω τό βραδάκι. Τό πρωί πλένετε με χλιαρό νερό που νάχετε βράσει μέσα χαμομήλι.

Λοιπόν γιά να μη κάνετε λάθος. Πρώτα μ' ένα μπαμπακάκι με τό ὑγρό που σὰς είχα δώσει στο προηγούμενο. "Α- λιστα σὲ στεγνώση και άμέσως βαζετε από λιγάκι σὲ κάθε μπιμπικί από την εξής ά- λουφή.

Τό πρωί χαμομηλόνερο. "Εάν εξαφανισθῶν άμέσως.

"Επί πλέον, ταυτοχρόνως γιά 10 ήμέ- ρες, να πίνετε κάθε πρωί ένα κουταλάκι «καρλομπατ» λυωμένο σ' ένα ποτήρι χλια- ρό νερό.

«ΜΑΤΟΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ».— Δραπε- τώνα.— Πρὸ παντός έχετε ανάγκη από γε- νική τόνωση του ὀργανισμου. Σὰς συνιστώ μία σειρά ενέσεων Gluconate de calcium «Sandoz», amp de 5 c. c. Οι ενέσεις αυ- τές πρέπει να γίνονται ένδοφλεβίως και μό- νο από γιατρό, φυσικά.

"Επίσης χρειάζε- ται καλή τροφή (κρέας, ψάρια, αυγά, βοῦ- γόρτα, φρούτα), ποδαράκια αὐγολέμονο, αὐτά γιά την άδυναμία, ὕπνος άρκετός.

Κοιμηθείτε γιά τά ὅποια θά έπρεπε... να ρω- τήσετε ειδικῶς τόν γιατρό του «Πανθέου» γιά τό πρόσωπό σας μεταχειρισθῆτε την

Essence de benjoin
Essence d'eucalyptus
Baume de cannelie
Huile de styrax
Carboneate de peron
Huile de vaseline
Oxyde de zinc
Huile de chaux

V gouttes
XX >
X >
1 gram
XXX gouttes
25 gram
12 >

Γιά τό στήθος χρειάζεται έλαφρό μα- σάζ κάθε βράδυ και πρωί με την ίδια κρέ- μα επί 5 λεπτά ὡρας. Μετά 15 μέρες ξανθαίνετε μου σχετικῶς.

Γιά τις τρίχες τῶν ποδιῶν μεταχειρι- ζομαι: Sulfure de sodium 10 gram.
Cracie preparee 30 >

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέ- ζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

Κάποτε ένας τσιγγούνης σκωτσέζος έπαιζε τό έξής κάζο. "Επρόκειτο να παρευρεισθῇ στην παρουσίαση τῆ νύφη στον πάστο, ο οποίος ήθελε να τόν συμφωνήσῃ.

Όταν θέλεις παπᾶ μου, να μάς πᾶς με τῆ άντελήφθη με τι

"Ανακατέψτε το με λίγο νερό ὡς που να γίνη πολτός. Κατόπιν τοποθετήσατέ το στο μέρος του ποδιου που υπάρχουν οι τρίχες και αφήστε το επί 5 λεπτά. "Υστε- ρα ξεπλυνήτε και βάλετε επάνω την πούδρα.

Amidon de ble 50 gr.
Talc de venise 30 >
Poudre de lycopode 10 >
Sous-nitrate de bismuth 5 >
Essence da geranium 0,40 centigr.
Essence de santal 0,60 >

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

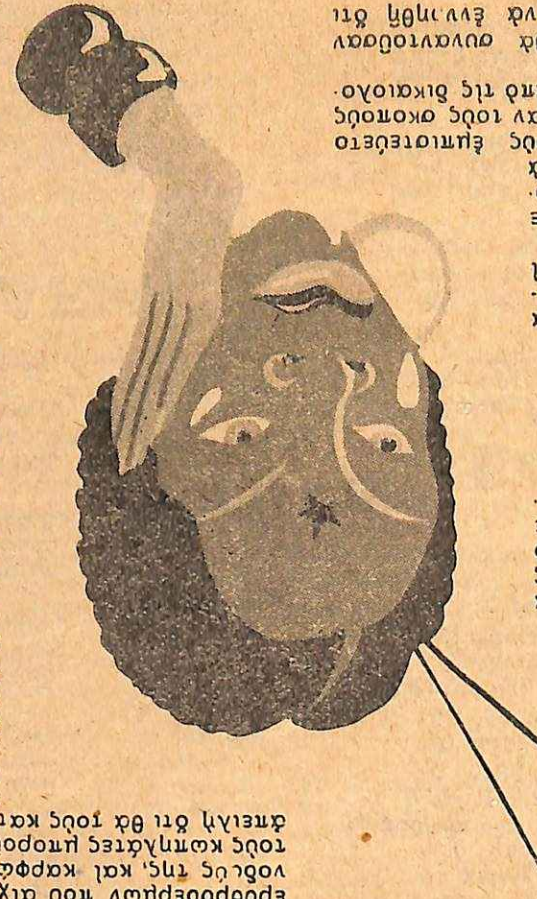
«ΣΑΠΦΩ» Άργος.— Εὐχαρίστως θά σὰς άπαντήσω δι' ιδιαιτέρας έπιστολῆς αν μου στείλετε την διεύθυνσίν σας. Μπορείτε, αν θέλετε, να λάβετε την άπάντηση και Πόστ—Ρεσάντ με τό ψευδώνυμό σας. Τό τίμημα είναι 50 δρχ. εις γραμματόσημα ή ταχυδρομικήν έπιταγήν επ' ὀνόματι του ιατροῦ του «Πανθέου».

[illegible]

(The page contains handwritten Greek text from two different sources, likely a manuscript or a collection of notes. The handwriting is cursive and somewhat difficult to decipher due to its orientation and style. It appears to be a mix of religious or philosophical discourse.)

[illegible][illegible][illegible]

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and small dark spots, possibly due to age or handling. A faint horizontal line is visible near the bottom edge. The binding edge on the left is visible, showing the stitching or glue of the book's spine.

[illegible][illegible][illegible]

ΟΙΚΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

Ο νέος ποιητής και πεζογράφος ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ, [τερμάτισε τη ζωή] του, πριν κλείσει τα δεκαεπτάχρονα του χρόνια, ένα δειλινό, στις 18 [του περασμένου] Μάη, στην Πεντέλη—Πρωτοφανερώθηκε ανάμεσα στους ΝΕΟΥΣ από τη [σελίδα] αυτή, που φιλοξένησε συχνά στίχους του και πεζογραφήματά του.

Το «ΠΑΝΘΕΟ», θέλησε να του κάνει ένα φιλολογικό μνημόσυνο Ζήτησε λοιπόν, από τους Νέους συναδέλφους Του, που Τον γνώρισαν, Τον αγάπησαν και Τον έκλαψαν, τραγούδια γραμμένα αποκλειστικά γι' Αυτόν—Και σήμερα αφιερώνει με συγκίνηση τη σελίδα αυτή, στη μνήμη του ΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ, τυπώνοντας τα καλλίτερα από τα τραγούδια, που έλαβε από τους Νέους συναδέλφους Του.

ΜΗΝ ΚΛΑΙΤΕ...

Ζητούσες τ' άνθια, στίς κορφές του δνείρου, που άνοιγμένα κάτω απ' το φως του φεγγαριού, δεν γνώρισαν μήτ' ένα χάνι του ήλιου, ούτε κάρπισαν κι' ούτε εφφραναν κανένα. (Μην κλαίτε, οι φίλοι του οι καλοί, τον ξαφνικό χαμό Του: 'Ελάτε κι' ως πασχίσουμε με το στερνό λυγμό Του τραγούδια να ταιριάσωμε, ο καθένας το δικό του.

'Ελάτε: Βρέστε το σκοπό, βρέστε τα λόγια, νάναι δάκρυα που κρουσταλλάσανε, λυγμοί που άργοσταλάνε και μαραγκιάζουν τις καρδιές και τ' άνθια ξεφυλλάνε.

Τραγούδια ως τραγουδίσουμε γλυκά και πονεμένα; Ζητούσες τ' άνθια στίς κορφές του δνείρου, που άνοιγμένα κάτω απ' το φως του φεγγαριού, δεν εφφραναν κανένα!

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΠΕΤΖΗΣ

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΟΥ

Η ψυχή Σου, στο μικρό της Πεντέλης παρεκκλήσι, πώς ποθοῦσε από καιρό ν' άχνουσβύση!

Σάν μπουκέτο άνθοφυλλά ή δεκάτη όγδοη του Μάη: (Τό δειλάκι άργα, δειλά πώς θρηνάει Ι)

Πώς θρηνάει Σου, τό Χαμό τό Χαμό, που άποζητούσες —σά σκλαβιά ή σά λυτρώμ;— Άγαπούσες!

Τά πουλάκια στά κλαδιά ταίρια—ταίρια κελαιίδουσαν (Τήν άθώα σου τήν καρδιά μελετούσαν)

Η ψυχή Σου, άγνή, καλή, άβρισκε, στή γή, όλα φρούδα: Ταξιδεύτρα ήταν τρελλή πεταλούδα...

ΕΠΑΜ. Θ. ΚΑΡΥΩΤΗΣ

ΗΡΘΕ ΕΝΑ ΔΕΙΛΙ

Τη ζωή θέ ζούσες των πολλών κι' αν γνώρισες μιάν έννοια δεν ήταν ή έννοια κι' ο καύμος του κόσμου αυτού, πικρέ μου! Ήταν του Χάρου ή άπαντοχή, ή ο πόθος κάποιου άνέμου, που ξεφυλλίζει τους άνθους, ξεσκάει τά βελουδένια τά πεταλούδινα φτερά, και φέρνει μιά άγρια μπόρα.

Κι' ήρθε ένα δειλί. του Μαγιού μενεξεδένιο, ή άρα, που θερσιτής των δεκαεπτά χρόνών σου, χαιρετούσες τον έρωτα, σέ δυό γλυκά ματάκια άγαπημένα που Σ' έβλεπαν όλότρομα, πικρά, βασιλεμμένα και πλάι σου κλαίγαν τό χαμό, τον άδικό Σου, οι Μούσες

ΤΑΚΗΣ ΛΙΤΣΟΣ

ΚΑΠΟΙΕΣ ΨΥΧΕΣ

Όταν φθαρμένα σήμαντρα, σ' άπόμακρα εωκκλήσι, τρεμοχτυπάνε οι γέροντες παπάδες μεσ' στο δειλί και—μαῦρες σκιές—γονατιστές κοντά στα κυπαρίσσια χαροκαμένες γριές θρηνούν, γυρτές στο χαμολύχνι, τρεμίζει ο άγέρας κι' οι ψυχές φτεριάζοντας γυρνάνε στην γή, που ξάφνου άφίσανε, που—άλλι—δεν τήν εφφραν

Μά όταν τό δειλί είναι γλυκό και σά έρμα μονοπάτι βγαίνουν οι νιές, που μοναχές ο χάρος έχει άφίσει, άναστενάζοντας βαθεία, με θολωμένα μάτια, του θυμαριού τό στεναγμό—που είναι πικρός τή δόση των πεθαμένων οι ψυχές, σάν πεταλούδες πάνε κι' απ' τά χλωμά τά χείλια τους γλυκά φιλά τρυγάν

ΔΗΜ. Ι. ΣΙΑΤ.

ΠΙΚΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Καρδιά, πώς δέ μ' άφίνεις νά μιλήσω, τά χείλη μου νά σκίσουν τή σιωπή. —τό πέπλο τής σιωπής πιά νά κοπή που νοιώθω νά με ζώνει μπρός και πίσω...

Μιάς άνοιξης τό φως άς μην τό σβύσω κι' ο θάνατος γοργός πώς με λυπεί σάν θάρρη σκυθρωπός και θά μου πη τή γύρι μου σ' άνέμους νά σκορπίσω!

Κι' αν πέσει άς τήν προφτάσουν τά μελίσσια —τρυγώντας τήν στόν τόπο τό στερνό, που θάχω συντροφιά τά κυπαρίσσια.—

Κι' άς φύγουν γιά ένα τόπο άλαργινό και σ' άνθοστολισμένο παραθύρι άς φέρουν, στήν καλή μου, όλη τή γύρι...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΦΥΓΕΣ ...

Άπλωσε ή νύχτα, γύρω Σου, τό πέπλο τής σκοτεινιάς, που φέρνει τή Γαλήνη κι' έκρυψε, από τά μάτια Σου, τής ζήσης τή μυροκρήνη.

Άχνόσβυτες καθώς σβύνει ή σελήνη στόν ουρανό τ' άστέρια, μά στή γή μας άφισες τά τραγούδια Σου τούς πόνους μέσ' στήν ψυχή μας.

σάν ίσκιο από τήν πίκρα που Σέ πήρε! νά μάς θυμίζουν Σένα, νύχτα—μέρα, Σένα τής Μούσας σύντροφε, που ή Μοίρα σέ πήρε πέρα...

Σέ Σένα, με τό άπλό μου αυτό τραγούδι, που ή θλίψη μου, σφιχτά τόχει άγκαλιάσει στέλνω τά δάκρυα τόσων καλών φίλων που σ' έχουν χάσει.

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΓΓΕΛΛΩ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩΣ...

—Γιά δές, σ' άρέσει έτσι, ρώτησε ή Νταίηζη Θόμψων, βγάζοντας από τή γραφομηχανή της ένα χαρτάκι και γέροντας άπαλά στήν άγκαλιά του άγαπημένου της Έρβιν Ράις γιά νά του τό δώση νά τό διαβάση.

Έκείνος, μ' ένα έλαφρό χαμόγελο, έσκυψε πάνω στο χαρτί και διάβασε:

«Ο κύριος Έρβιν Ράις και ή Μίς Νταίηζη Θόμψων σάς προσκαλούν στο γάμο τους».

—Θαυμάσια, έκαμε ο Έρβιν. —Και ή ήμερομηνία; ρώτησε ή Νταίηζη με άνυπομονησία.

—Μμ, αυτό δέν ξέρω πότε θα τό συμπληρώσωμε... έμουρμούρισε ο νάρας με στενοχώρια. Αυτή ή γκρι-μαρκές έπιφυλάξεις γιά τό γάμο μας, που πρέπει νά τις υπερνικήσωμε. Τό άσχημο είναι ότι αυτή ή γυνάικα έχει ένα πείσμα τρομερό και λασσαία περιουσία της, μιá κι' ένα καπρίτσιο...

—Ναί, καταλαβαίνω, έκανε ή Νταίηζη, μά αν ή θεία σου άργήση νά πεισθί;

—Ω, δέν θ' άργήση. Έφρόντισα νά πετύχω μιá συνάντησή της μαζί σου. Όταν σέ γνωρίση είμαι βέβαιος πώς θα ένθουσιασθί.

—Γιατί είσαι έτοιμη ν' άντικρύσης τήν τρομερή θεία; —Απόψε. Μάς περιμένει στίς όκτώ νά φάμε μαζί.

—Σύμφωνοι. Πέρασε στίς πέντε νά με πάρης από τό γραφείο. Αν θέλεις, πάμε ως τις έπτά, σέ κανένα κινηματογράφο και από 'κει έχομε όλο τον καιρό νά ετοιμασθούμε γιά τό δειπνο τής θείας σου.

—Έρβιν έφυγε από τό σπίτι τής Νταίηζη εύχαριστη. Τήν ιδέα ότι έπρόκειτο νά δώση ξετάσεις. Έδιατηρούσε γιά τις άποφάσεις τής θείας, που δέν έχωνε καθόλου τις δειλές και χαμηλοβλεπούσες...

Τό δειπνο ήταν πολύ πιό εύχριστο από ό,τι μπορούσαν νά προσμένουν ο Έρβιν και ή Νταίηζη, άκόμα κι' ή φτωχούλα δακτυλογράφος με τή φαντασία της: γρηά, δύσ-λιν, γκρινιάρια, φοβερή, έχθρός τής χαράς και του γέ-λαίου. Απ' έναντίος ήταν μιá πολύ εύγενικά και λεπτή γυνάικα, μ' έξαιρετική μόρφωση και πρόσωπο που άστραφτε από χαρά και καλωσύνη.

—Γιατί άραγε μου τήν παράστησε τόσο τρομερή ο Αυτή ένθουσιασθηκε ή Νταίηζη, ένω έκτύταζε τή «θεία».

Μετά τό δειπνο έπέρασαν στο σαλονάκι όπου ή θεία έ-παιζε πιάνο και τραγούδισε ωραία τραγουδάκια τής έπο-χής της. Κατόπιν παρήγγειλε κι' έφεραν κοκτέϊλ και μόλις άρχισε ή συζήτηση γιά τό «φλέγον» ζήτημα.

—Άγαπητή μου Νταίηζη, άρχισε ή θεία. ο Έρβιν μου πρέπει πώς θέλετε νά παντρευτήτε. Αυτό είναι κάτι που δέν έπρεπε νά κάνετε άπό τήν άπόφασή σας, αν δέν υπήρχε κάτι, που νά κάνει διστακτική γιά τό μέλλον σας...

—Αλλά δέν είχαμε. Ο πρόλογος ήταν πολύ άπογοη-τικός. Δέν είχαμε έλθει όμως έδω γιά νά δεχθί από τό πείσμα τής θείας τήν καταδίκη της άνυπεράσπιστα. Είχ' έρ-γούς νά κάνω νά διεκδικήση τά δικαιώματά της, τήν εύ-νοια τής άγάπης. Και κατώρθωσε νά συγκεντρώση άμέσως

—Τι είπ' αυτό, κυρία, που σάς κάνει διστακτική; —Είναι τό ό,τι άγαπιέστε πάρα πολύ.

—Ω, έκαμε ή Νταίηζη. Αυτό ένόμιζα πώς θα σάς ένθουσιαζε.

—Έχεις δίκιο, άγαπητή μου. Στά χρόνια σου αυτό έπρεπε νά νομίζης. Μά ή πείρα ή δική μου μ' έ-καμε νά θεωρώ τον τρελλό έρωτα σάν κάτι τό άπα-τηλό κι' επικίνδυνο, σάν κακό οίωνό. Δυστυχώς ο γά-μος κατά κανόνα διαρκεί πιό πολύ από τον έρωτα. Και έδω είναι τό μεγάλο έρωτηματικό: τι θα μείνη άνάμεσά σας όταν θα σβύση ο έρωτας;

—Ο έρωτάς μας δέν θα σβύση ποτέ! έκαμε ο Έρ-βιν ζωηρά.

—Πέντε φορές τό είπα αυτό στή ζωή μου, άπάν-τησε ή θεία με πικρό χαμόγελο και τις πέντε φορές έννοιωσα από μιá σκληρή έρωτική άπογοήτευση. Γι' αυτό και στο τέλος έμεινα άνυπαντήρη. Άκούστε, ά-γαπητά μου παιδιά κι' έμένα, που έζησα πολύ περισσότερο από σάς και που μιλά μόνο με τήν έμπνευση τής λογικής. Μην άκούτε μονάχα τι σάς λέει ή καρδιά σας. Αυτή ή περιφημη καρ-διά, όσο πιό εύαίσθητη είναι, τόσο χειρότερος σύμβουλος καταντά. Άγαπιέστε και θέλετε νά παντρευτήτε. Αυτό είν' επικίνδυνο.

—Αλλά, κυρία μου, έρώτησε ή Νταίηζη, νομίζετε ότι γιά νά παν-τρευτούν δυό νέοι δέν πρέπει ν' ά-γαπιούνται;

—Όχι, άόλυτα. Ν' άγαπιούν-ται τόσο λίγο, όσο δέν θα είναι άρ-κετό γιά νά κρύβονται τά έλαττώ-ματα του ένός από τά μάτια του άλλου. Μ' έκαταλάβατε; Η άγάπη είναι καλή μέχρι του σημείου που δέν μεταθέτει τό αίσθημα τής όρά-

σεως από τά μάτια στήν καρδιά. Η καρδιά δέν ξέρει ούτε νά βλέπει, ούτε νά κρίνει, ούτε νά λογικεύεται. Ξέρει μονά-χα νά χτυπά... Μά ζωή δέν θα πη καρδιοχτύπι!..

Ο Έρβιν και ή Νταίηζη έκτυτάχθηκαν σά νά γύρευε ο ένας από τον άλλο βοήθεια. Η «τρομερή» θεία άρχισε πράγματι νά γίνεσαι τρομερή, γιατί δέν άπηγόρευε, αλλά έπειθε... Η φωνή της ήταν επικίνδυνα τρυφερή κι' έλκυστι-κή και ή έπιχειρηματολογία της άπελπιστικά λογική. Ί-δου ο κίνδυνος! Έν πάση περιπτώσει δέν ήταν άποφασι-σμένοι νά άποχωρήσουν τόσο γρήγορα.

—Θεία, έκαμε ο Έρβιν, είσθε τής γνώμης ότι πρέπει νά περιμένωμε πρώτα νά περάση ο έρωτας κι' ύστερα νά παντρευθίμε;

—Άκριβώς. Όταν θ' άρχισι ο ένας ν' άνακαλύπτει έλατ-τώματα στον άλλον... τότε, αν έπιμένετε, παντρεύεστε...

—Και αν θα πρέπει ως τότε νά περιμένωμε πολλά χρό-νια; έρώτησε ή Νταίηζη.

—Τόσο τό καλύτερο γιά σάς. Δέν υπάρχει γλυκύτερη ζωή γιά δυό νέους από τήν ζωή που περνούν πριν παντρευτούν. Τό ίδεώδες μάλιστα θα είνε νά είσθε αιώνι-ως έρωτευμένοι και νά μη παντρευτήτε ποτέ!

—Παράξενο αυτό που λέτε θεία...

—Παράξιο, άλλα λογικό. Έγώ, από μέρους μου, αν μου ύποσχεθίτε πώς θα σάς βλέπω πάντα έτσι έρωτευμέ-νους και χαρούμενους και όχι παντρεμένους και κατσούφη-δες, σάς από τώρα τά μισά μου είσοδήματα προσφέρω.

Οι δυό νέοι κυταχτήκανε. Η θεία γινόταν πραγματικά επικίνδυνη. Τά μισά είσοδήματα ήταν κάτι τι: ταξίδια στή Βενετία, γόνδολες, ζωή παραμυθένια, γεμάτη έρωτική ευ-τυχία... Τι άλλο ήθελαν; Ο έπίσημος γάμος; Ωχ, άδερφέ, άς άρνούσε λιγάκι. Είναι γνάγκη οι τύποι νά τρώνε τήν ουσία; Εάταν λογικό νά κλωστήσουν μιá τέτοια εύτυχία μόνο και μόνο γιά ένα πείσμα;

Έκαναν αυτές τις σκέψεις ταυτόχρονα και άφου συνεν-νοηθήκανε με τά βλέμματα, είπαν κι' οι δυό συγχρόνως.

—Σύμφωνοι, θεία, δεχόμαστε.

—Μπράβο! Νά δίητε ότι θα μ' εύγνωμονείτε! Τήν έρχο-μένη βδομάδα πάω στο Παρίσι γιά γλέντι. Σας προσκαλώ...

Τήν άλλη μέρα πρωί-πρωί ή θεία έκάθησε βιαστική και χαρούμενη κι' έγραψε τό έξής τηλεγράφημα: «Καν Πρόεδρον Διεθνούς Συνεδρίου των Έχθρων του Γάμου» Παρίσι.

«Άγγέλλω εύχαρίστως θριαμβευτικήν νίκην μου. Άπεκτη-σαμε δυό όπαδούς. Φθάνομεν προσεχές συνέδριον».

FELICIA PRODSON

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΔΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Τα κ. Σ. ι. μ. ο. π. Τὸ «κον-
τὰ στὸ ποτάμι» δείχνει πὼς
ἔχετε ταλέντο καὶ μάλιστα
ταλέντο ὅχι κοινό. Δυστυχῶς
σὰς λείπει ἡ τεχνικὴ ἐκείνη
μόρφωση ποὺ εἶναι ἀπαραί-
τητη γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὸ τα-
λέντο σας μ' ὅλο τὸν τό σφρί-
γος. Ἄν στὴν πόλιν σας ὑπάρ-
χῃ κανένας λογοτέχνης ποὺ
νὰ μπορῇ νὰ σὰς βοηθήσῃ
στὴν Τεχνικὴ τοῦ στίχου, ἀπο-
ταθῇτε σ' αὐτόν. Ἀπὸ τῆς σε-
λίδας μου εἶναι φυσικὰ μοῦ εἶ-
ναι ἀδύνατο νὰ σὰς δώσω
ἔστω καὶ μερικὰ στοιχεῖα. Θὰ
χρειαζόταν νὰ γέμιζα τὸ μισό

Κάθε ἀναγνώστης μας, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ
ἔργα του, ἔμμετρα ἢ πεζὰ μὲ τοὺς ἐξῆς ὅρους: α') Πρέπει
νὰ εἶναι γραμμένα εὐἀναγνώστα κι' ἀπὸ τὴν μιὰ μόνον μεριά
τοῦ χαρτιοῦ. β') Τὰ πεζὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπ. ρβαίνουιν τὴ
μιὰ στήλη, τῆς τρίστης σελίδας μας καὶ τὰ ποιήματα τὴ
μισή. γ') Κάθε ἔργο ποὺ θὰ στέλνεται γιὰ νὰ κριθῇ, πρέ-
πει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἓνα ἀμεταχείριστο πεντάδραχμο
γραμματόσημο γιὰ κριτήρα.

Τὰ ἔργα τῶν ἀναγνώστων μας, ποὺ ἐγκρίνονται—ἢ κρίση
εἶναι βέβαια κάπως αὐτοτελὴ—δημοσιεύονται στὴ σελίδα:
«ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μῆνα γίνεται ἐκ-
λογή ἀνάμεσα ἀπὸ κεῖνα, ποὺ δημοσιεύθησαν, καὶ ὁ συγ-
γραφέας τοῦ καλύτερου καλεῖται νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ὁλό-
κληρη σελίδα του, ἢ ὅποια δημοσιεύεται τιμητικὰ μέσα
στὴν ἄλλη ὅλη τοῦ περιοδικοῦ, καὶ πληρώνεται ὅπως καὶ
ἡ ἄλλη μας συνεργασία. Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

τερο τώρα. Θέλω ὅμως ἀκόμα μιὰ προσπάθεια ἀπὸ μέρος
σας. Σφίξτε λιγάκι περισσότερο τὴν
ἐννοίαν, ξαναγράψτε τὸ ἀπὸ τὴν
ἀρχή, ὅχι σ' ἕξιν πιά, ἀλλὰ σὲ τέσ-
σερα τὸ πολὺ τετράστιχα. Ἡ προ-
σπάθεια αὕτη θὰ σὰς ὠφελήσῃ πολ-
λὸ, γιατί θὰ σὰς κάνῃ νὰ δῆτε ἓνα
σῶρὸ πράγματα πάνω στὸ ζήτημα
τῶν εἰκόνων καὶ τῆς σύνδεσής τους.
Τὸ περιμένω. Ἀ σ β ε σ τ ο χ. Ἡ
«Σαββατοῦλα» εἶναι μιὰ πρώτης
τάξεως εἰκόνα. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἀρ-
κεῖ. Χρειαζέται νὰ ὑπάρχῃ ὑπόθεση,
δράση, λύση. Βρέστε μιὰ «ἐντρίγ-
κα» καὶ βάλτε μέσα τὴν εἰκόνα αὐ-
τή. Τότε ἡ χόρη της κι' ἡ ὁμορφιά
της θ' ἀναδειχθῇ περισσότερο. Πάντως σὰς συγχαίρω γιὰ τὴ
φράση σας καὶ γιὰ τὴν καλὴν χρῆσιν τῶν λέξεων. Γράψτε

στε καμμιὰ Δευτέρα ἢ καμμιὰ Πέμπτη (3-6) ἀπὸ τὸ
γραφεῖο. Δ η μ. Β ο υ ρ.

ΔΕΛΤΙΟ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

No 7

6 Ἰουνίου 1935

λοιπὸν κάτι κινητικὸ καὶ
τε το. Σ τ. Β ι ο λ. Τὸ
σας εἶναι ἀρκετὰ καλὸ
ποὺ φαίνεται ἐπηρεασ-
τὸν γὰρ ἀπὸ τὸ στυλ τοῦ
τράγουδου. Ὡς τὸ δη-
νὰ νὰ σὰς δώσω θάρ-
δὲν ἦταν τόσο μεγάλον
τε μου κάτι μικρότερον
«Τροτέζα» μὲ ἐλαφρὴ
θὰ γινόταν δημοσιεύσει-
λετε νὰ τὸ ρετουσαρεῖ-
νὰ μοῦ τὸ ξαναστείλῃτε
Ε ὁ σ τ α θ. Δ η μ.
Θ ε μ. Μ ι χ. Κ ω σ τ.
Γ. Β ρ. Ι. Θ. Θ ε μ.
τὰ χειρόγραφα σας καὶ
Πέμπτη (3-6) ἀπὸ τὸ
γραφεῖο. Δ η μ. Β ο υ ρ.

Τι τ. Πα π α ν. Χ ρ. Σ
Ε ὁ σ τ. Λ ε ω τ σ. Δ ε σ μ.
Μ ε σ. Εἶναι πεζοτράγουδο
θὼς ξέρετε πεζοτράγουδο
θεόν» δὲ δημοσεύει. Ρ ἰ μ.
θέμα σας, γιὰ ν' ἀποδοθῇ
μὴ καὶ ἀνεση, προῦποθε-
τρεῖς φορές τόσο. Μὲ τὸν
ποὺ τὸ πνίξατε θαμπώσατε
ματικὸ στοιχεῖο καὶ κολλή-
τὴν ὁλοκληρώσῃ ποὺ ἐπρε-
δοθῇ. Θ λ ι μ. Ἀ γ. Χ ρ. εἰ-
λὺ δούλεμμα ἀκόμα στὸ
κὸ μέρος. Μὴν ἀπελπίζεστε
γράψτε το, ἀφήστε το δεκαπέντε μέρες στὸ συρ-
διορθώστε το καὶ στείλτε μούτε τοπάλι. Ο Α Ρ Χ Ι Σ Υ Ν Τ Α Κ Τ Η

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Ν. Χ. Στὸ ἐρώτημά σας, δὲν
μπορῶ δυστυχῶς νὰ ἀπαντή-
σω ἀπὸ τὴ στήλη αὕτη, ὅπως
καὶ σεῖς τὸ καταλάβετε καὶ
γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ
μὴ γνωρίζετε διέυθυνση ἀ-
σφαλῆ. Μπορεῖτε νὰ ἐξασφα-
λῆτε τὴ λήψη τῆς ἐπιστο-
λῆς καὶ «Πόστ-Ρεσιάντ». Ἀνα-
μένω λοιπόν.

Γ. Δ. Χ., Βόλον.—Δὲν ὑπάρ-
χει ἀμφιβολία ὅτι εἶνε τυραν-
νικόν, ὅχι ὅμως καὶ ἀνίστο-
ν. Μὴν ἀπελπίζεσθε τόσο εὐκο-
λῶς. Δὲν ὄρεσ μετὰ τὸ φαγητὸ
πα'ρνετε μιὰ κουταλιά τοῦ
γλυκοῦ ἀπὸ τὴν παρακάτω
σκόνη μέσα σ' ἓνα θερμὸ ἀ-
φέψμα:

Craie préparée 15 gr
Phosphate disodique 30 »
Bicarbonate de soude 60 »

σπουδαῖα καὶ τρομερὰ ὑπο-
κειμενικὰ συμπτώματα—ἀνυ-
πάρκτου νόσου—μὲ σκονά-
κια ἀπὸ... καφεὶ καὶ ζάχαρη.
σο εἶναι σπουδαῖα καὶ ἡ φυ-
σικὴ ἀνάπτυξη ὀρισμέ-
νων ἄλλων λει-
τουργιῶν, ποὺ
σώζει ἀπὸ κα-
ταστρεπτικὰ ἐ-
πακόλουθα. Οἱ
ιδέες σας δὲν
«εἶνε» τολμη-
ρὲς. Εἶνε ἀ-
πλῶς καὶ πραγ-
ματικῶς «στορ-
γικὲς».

«Μητέρ x»
Χαλκίδα.—Ἐ-
χετε ἀπόλυτα
δίκην, κυρία
μου. Τὸ μεγά-
λο σφάλμα τῆς
φίλης σας, εἶνε
ὅτι δὲν ἐφρόν-
τισε ἡ ἴδια νὰ
διδάξῃ στὸ κορίτσι της ὅτι
ἐπρεπε νὰ μάθῃ κι' εἶται ἀνέ-
λαβαν οἱ φιλανάδες, ἃ δι-
δάξουν κυρίως ὅτι δὲν ἐπρε-
πε. Εἶνε πράγματι ἀνεξήγη-
τη αὕτη, ἡ τακτικὴ τῆς παρε-
ξηγημένης «ἠθικῆς ἀγωγῆς»,
ἀπὸ τὴν ὁποία ἀποκλείεται
κάθε τι ποὺ ἔχει ἀμεση σχέ-
ση μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑγεία
τοῦ ἀτόμου—γιατὶ πρέπει
νὰ καταλάβωμε μιὰ γιὰ

πάντα, πὼς ἀνελῖναι ἀπαραί-
τητη ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵ-
ματος γιὰ τὴ ζωὴ, ἄλλο τό-
σο εἶναι σπουδαῖα καὶ ἡ φυ-
σιολογικὴ ἀνάπτυξη ὀρισμέ-
νων ἄλλων λει-
τουργιῶν, ποὺ
σώζει ἀπὸ κα-
ταστρεπτικὰ ἐ-
πακόλουθα. Οἱ
ιδέες σας δὲν
«εἶνε» τολμη-
ρὲς. Εἶνε ἀ-
πλῶς καὶ πραγ-
ματικῶς «στορ-
γικὲς».

Τὸ θέμα αὐ-
τὸ θὰ τὸ δια-
πραγματευθῶ
ὡς ἀπάντησις, ἀντὶ τῶν
πέντε δραχμῶν, στέλνει
τὴ μέλλουσα
μητέρα.

«Γερασμένον Νέον»,—Τι
πεσοιμισμὸς εἶνε αὐτὸς; Πε-
ριμένετε ἐνθάρρυνση ἀπὸ μέ-
να; Μὰ τὴν ἐνθάρρυνση σὰς
τὴν δίνει ἡ ἡλικία σας, τὰ
νεῖδα σας καὶ ἡ θέλησή σας
νὰ ζήσετε. Ἐχετε μέσ' στὴν
ψυχὴ σας ὅτι χρειάζεσθε. Κι'
αὕτη ἀκόμα ἡ μελαγχολία
σας εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς
δυνατῆς ζωτικότητος, ποὺ ἴ-
σως μένει ἀνικονοποίητη στὶς

φυσικὲς ἐπιδιώξεις της. Δὲν
σὰς λείπει τίποτε ἄλλο παρὰ
λίγη τόλμη, λίγο θάρρος. Μὴ
στέκεσθε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα
τῆς ζωῆς δειλὸς καὶ ἀναπο-
φάσιτος. Ἀνοίξετε τὴν διά-
πλατη θαρρετὰ καὶ ἀμέσως
θὰ βρεθῇτε μέσα στὴν ὠραία
πραγματικότητα, ποὺ ἐσφαλ-
μένα τώρα τὴ νοιῖζετε χίμαι-
ρα. Ὅλα μπορεῖ νὰ εἶναι χί-
μαιρες στὸν κόμιο, ἐκτός ἀπὸ
τὰ νειάτα.

Δαδ Ρ. Κ., Ἐνταῦθα.—Γιὰ
τὴ χρῆσιν τῆς Ὀβομαλτίνης
ἔχω γράψῃ ἐκτενῶς σὲ προ-
ηγούμενα κεφάλαια τῆς «Δι-
αιτητικῆς γιὰ δούλους».

«Ἐμπορον», Πειραιᾶ.—Ἡ
ὕψηλὴ πίεσις δὲν προῦποθε-
τεῖ ἀπαραιτήτως καρδιοπά-
θειαν.

Συμφωνῶ ἀπολύτως νὰ ἐ-
πισκεφθῇτε εἰδικὸ καρδιο-
λόγος.

Καν Ἀνδρ. Μ., Θεσσαλονί-
κην.—Δυστυχῶς δὲν μπορῶ
ν' ἀπαντήσω ἀπ' αὕτη τὴ στή-
λη λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἐρω-
τήματός σας. Ἐάν ὅπως δη-
ποτε θέλετε τὴ γνώμη μου
δώσατέ μου διέυθυνση νὰ σὰς
γράψω ἰδιαιτέρως.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ

ΕΒΡΑΙΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

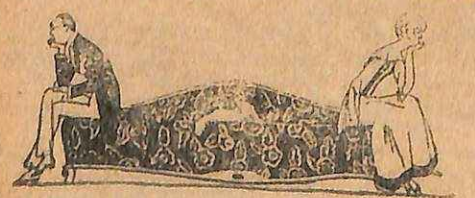
Μετά τὸ τέλος ἑνὸς ἐπι-
σήμου δειπνίου, στὸ ὁποῖο ἦταν προ-
σκαλεσμένοι ὁ Ἀβραάμ καὶ ὁ Σαλο-
μών, ὁ πρῶτος ἐρωτᾷ τὸ δεύτερο, ποὺ
σ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ δειπνίου εἶχε
φάει τὸν περίδρομο, χωρὶς ν' ἀνταλ-
λάξῃ λέξη μὲ κανένα:

—Μὰ δὲ μοῦ λὲς Σαλομών, πὼς
τὰ καταφέρνεις καὶ τρῶς διαρκῶς στὰ
τραπέζια χωρὶς νὰ μιλάς ποτε πότε
ἀπὸ λεπτότητα καὶ στὶς διπλανές σου
κυρίες;

—Νὰ σοῦ πῶ, ἀπαντᾷ ἀπαθέσιατα
ὁ Σαλομών. Τὸ πράγμα εἶναι ἀπλού-
στατο: Μόλις καθίσω στὸ τραπέζι, ἐ-
ρωτῶ εὐγενέστατα τὴν ἐκ δεξιῶν μου
κυρία:

- Εἰσθε παντρεμένη, κυρία μου;
- Μάλιστα, μοῦ ἀπαντᾷ.
- Ἐχετε παιδάκια;
- Ἐχω, μοῦ ξαναπαντᾷ.
- Καὶ μὲ ποιὸν τὰ κάνετε παρα-
καλῶ;

Αὕτῃ τότε θυμῶνεται καὶ δὲ μοῦ ξα-
ναμιλᾷ. Τότε ἀπευθύνω τὸ λόγο στὴν

πρὸς τ' ἀριστερὰ κυρία καὶ ξαναρχί-
ζει ὁ ἴδιος διάλογος:

- Εἰσθε παντρεμένη παρακαλῶ;
- Μάλιστα, μ' ἀπαντᾷ.
- Ἐχετε παιδάκια;
- Ξαναρωτῶ ἐγώ.
- Ὁχι, δυστυχῶς.
- Μπα! Ἀλήθεια; Καὶ τί κάνετε ποὺ
δὲν ἔχετε;

Ἐκείνη προσβάλλεται καὶ μοῦ κό-
βει τὴν καλημέρα. Τότε σιρέφομαι
στὴν ἀπέναντί μου νέα καὶ τὴ ρωτῶ:
—Εἰσθε κυρία ἢ δεσποινὶς παρα-
καλῶ.

- Δεσποινὶς.
- Ἐχετε παιδάκια; τῆς ξαναλέω
ἐγώ.

Ἐκείνη κοκκινίζει, θυμῶνεται καὶ μοῦ
δείχνει τὶς πλάτες της. Τότε κι' ἐγώ,
ἥσυχος πιά, ρίχνομαι στὸ φαί.

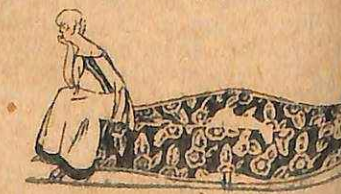
Η ΑΠΟΡΙΑ

Ὁ Ἰακώβ, τὴν ἡμέ-
ρα τοῦ γάμου του καὶ λίγες ὥρες
ἱεροτελεστίας, ἀποφασίζει
ἓνα λουτρό. Πηγαίνει λοιπόν,
ἐν ὁδῷ, νὰ λουτρᾷ τὸν
διαμένει, μπαίνει δειλὰ-δειλὰ καὶ
νέει ἓνα εἰσιτήριο. Ὁ θυρω-
ρὸς τοῦ λουτροῦ τὸν πηγαίνει στὴν
ἀναμονῆς καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ
μένῃ καμμιάν ὥρα, γιατί ἔκτι-
δες οἱ καμπίνες εἶναι πιασμέ-
ναι ἀπ' ἔξω κι' ἄλλος κάποιος
προηγείται ἀπ' αὐτόν.

Κατὰπληκτος, ὁ Ἰακώβ, ρί-
ματιὰ γύρω του, πειθεται γιὰ
λήθηια τῶν ὁσων τοῦ εἶπε.
καὶ γεμάτος ἀπορία ἐρωτᾷ:
—Μὰ τί διάβολο, ὅλος αὐτὸς
σμος παντρεύεται, ὅπως κι'
μερὰ;

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ!

- Πότε θὰ γυρίσῃς γυναίκα;
- Ὅταν μοῦ κἀνὴν κέφι, τοῦ
- Ὡροῖα, μὴν ἀργήσῃς

“ΜΠΡΑΣΣΟ,”
ΟΛΑ ΛΑΜΠΟΥΝ ΣΤΙΤΙ ΣΑΣ

Brasso

ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΣΤΙΛΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΟΝ

STE AME DES USINES NTESTRÉE

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ
ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ
ΤΩΝ ΚΟΡΥΦΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΕΙΝΕ ΠΟΥΔΡΑ
ΚΡΕΜΑ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ
ΜΑΤΙΝΕΕ
Ποιότης, διάρκεια, εξαιρετική
ΥΓΡΟΠΟΛΕΙΟΝ «ΟΡΙΣΤΟΣ»
ΠΕΡΙΚΛΕΥΣ 31 ΑΘΗΝΑΙ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΒΟΡΟΝΩΦ

Τονώσατε τὸν ὀργανισμόν σας μετὰ τὰ κα-
ταπότια. **LONGO** Παρασκευάζονται μετὰ ἐλ-
δικούς ἀδένας καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἀποτελέ-
σματα εἶναι ἄμεσα καὶ ἡ εὐεξία καταφα-
νής· ἐγγεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑ-
γειονομικοῦ Συμβουλίου.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι :

A. B. ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ & Ι. Γ. Β. ΓΕΝΑΣ

Λυκούργου 7 Τηλέφ. 23 450

ΑΘΗΝΑΙ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Γιατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25.532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἕκαστον ἀσθενή

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑ

Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «ΠΑΝΘΕΟΥ» ποὺ θὰ στείλῃ στὰ γραφεῖα (Πολυκλείτου 18)
ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δημοσιεύουμε κάτω ἀπὸ τὴ «σελίδα
τοῦ Ἀρχισυντάκτη»—ὅποιασδήποτε ἡμερομηνίας καὶ ἂν εἶναι—θὰ πέρνῃ ἓνα ἀπὸ τὰ κάτωθι δῶρα

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ:	ΒΕΡΘΕΡΟΣ	Σελίδες 112
ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ:	Η ΦΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ	> 190
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ:	ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ	> 100

(Ταχυδρ. δραχ. 150)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ:	ΝΑΝΑ	Σελίδες 272
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ:	ΤΟΣΚΑ	> 225
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΤ'Η	Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ	> 304
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ:	ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ	> 270
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ:	ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ	> 272
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ:	Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ	> 288
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ:	30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ	> 308
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ:	ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ	> 372
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ	ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ	> 268
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ	Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ	> 320
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ	ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ	> 248
	ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ	> 272

(Ταχυδρ. δραχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ:	Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ	Σελίδες
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ:	Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ	
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ:	Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ	

(Ταχυδρ. Δραχ. 4.50)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ:	ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ	Τόμοι 2 Σελ.
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ	ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ	

(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ:	ΟΙ ΑΘΛΟΙ	Τόμοι 5 Σελ.
-----------------	----------	--------------

(Ταχυδρ. δραχ. 11)

ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

Μόνον οἱ ἀναγνώστες τῶν Ἐπαρχιῶν
ἐπιβαρύνονται μετὰ τὰ ταχυδρομικά.

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΗΓΥΡΙΑ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΜΑΤΡΟΥΣ ΠΟ-
ΡΟΥΣ, ΓΥΑΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥΘΡΟΤΗΤΕΣ

Θὰ ἔχετε καὶ σεῖς χάρις εἰς τὸ παγκοσμίου φήμης

LILIE N MILCH

(Γάλα τῶν κρίνων)

Τὸ **LILIE N MILCH** παρασκευασμένον ἀποκλειστικῶς ἐκ σπανίων καλ-
λυντικῶν φυτικῶν ἐκχυλισμάτων, εἶναι ἀβλαβέστατον καὶ μοναδικὸν διὰ
ἐξάλειψιν ὅλων τῶν ἀσχημιῶν τοῦ προσώπου· στρώνει καὶ διατηρεῖ τὴν
δραν καὶ προσδίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν ἀπαλότητα τοῦ βελούδου.

Ζητοῦνται ἀποκλειστικοὶ μεταπωληταὶ ἐπαρχιῶν.

Ζητήσατε τὸ **LILIE N MILCH** ἀπὸ τὸν Γενικὸν Ἀντιπρόσωπον :

ERMAN MARX

Στοὰ Φέξη 22—ΑΘΗΝΑΙ

